

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Tillæg til Salmebog for Kirke- og Hus-Andagt.
Kjøbenhavn : det Kongel. Vajsenhuses Forlag,
1873

Fysiske størrelse | Physical extent:

181 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tillæg til
Salmebog for
Kirke- og HusAndagt.
1873.

4.-200

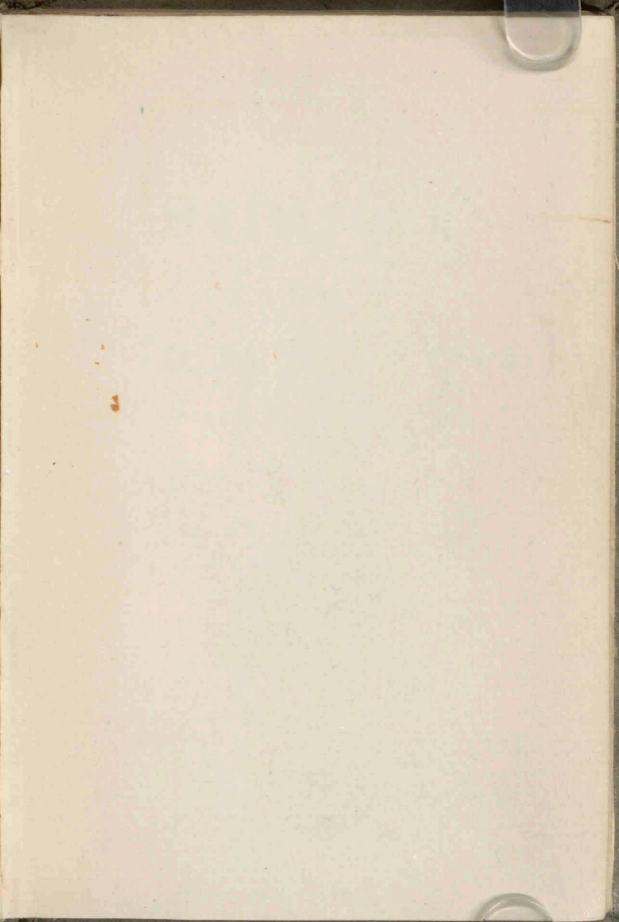
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 4 8°

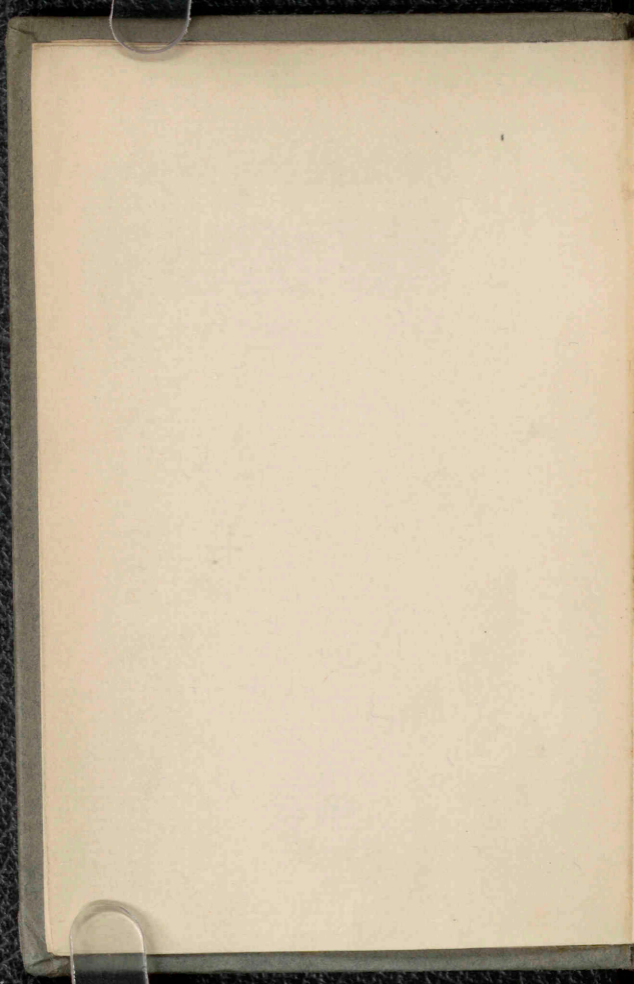

1 1 04 0 8 02606 2

+ Rex

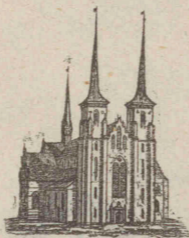
Tillæg

til

Salmebog

for

Kirke- og Hus-Andagt.

Kjøbenhavn.

Paa det kongel. Børsenhuses Forlag.

Baas hos Boghdl. Th. Lind, st. Kjøbmagergade 44.

1873.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Den kristne Tro i Almindelighed.

Egen Melodi.

572. **A**t staar i Guds Faderhaand, Svad han vil, det gjør hans Mand, Af Guds Naade, til Guds Vre, Ewig glade vi skal være :|: I vor Herres Jesu Navn! :|:

2. Sikre paa, vor Arb og Løn Er med Guds enbaarne Søn, Af Guds Naade, til Guds Vre, Ewig glade vi skal være :|: I vor Herres Jesu Navn! :|:

3. Fælles om hans Liv og Fred, Lys og Kraft og Herlighed, Af Guds Naade, til Guds Vre, Ewig glade vi skal være :|: I vor Herres Jesu Navn! :|:

Mel. Frygt, mit Barn.

573. **A** den ganske Kristenhed Prise Guds Barmhærtighed! Han, vor Skaber, faderlig Over os forbarmed sig, Hørte fromme Hjærter Bøn, Han ved sin enbaarne Søn Frelser os i Lys og Løn!

2. Jesus Kristus, Frelseren, Deler med os Salvessen, Guds enbaarne, Kvindens Sød, For os fødtes, led og grød, Blev korsfæstet, lagt i Jord, Til Dødsriget han nedfor, Men stod op med Livets Ord!

3. Himmelfaren, Gud og Mand, Hos vor Fader sidder han, Kommer dog igjen her ned Med sin Faders Herlighed, Dømmer levende og dødt; Da hos ham, i Skyen mødt, Hver en kristen hviler sødt!

4. Indtil da den Helligaand Fører os i Ledebaand, I det levende Guds=Ord, Til vor Frelfers Bad og Bord, Skjænker os, med Synd forladt, Fred og Frelse Dag og Nat, Livets Krone, Himlens Skat!

Mel. Hvo ifkun lader Herren raade.

574. O, at jeg havde tusend Tunger Og alle Toners bedste Klang, Hvor skulde Sjælens Lyst og Hunger Til Gud at prise denne Gang Oprette sig et Paradis Og møtte sig i Herrens Pris!

2. Bevæges, alle grønne Skove, Lad høres, hvert et Blad, din Lyd, O hjælper mig, min Gud at love, Slaar sammen højt til Sang og Fryd, I Blomster, bøjer eders Pragt, At ære med mig Herrens Magt!

3. Hid, al den Del, som sig kan røre Og drage Naade i sit Bryst, Hid, hjælper mig min Tak fremføre, Og laaner mig enhver sin Røst Til at ophøje Naadens Værk, Som har omringet mig saa stærk!

4. Dig være, mildeste Gud Fader, Lov, Pris og Tak i Ewighed For alt det gode, som du lader Saa uophørlig flyde ned, For hvert fornojet Djeblif, Jeg baade venter, har og fik!

5. Dig være Pris foruden Ende, O du livsaligste Guds Lam, Som lod dig hid til Verden sende, At lide Dødens Be og Skam, For mig

at fri af Satans Magt, Tak tusendfold dig
være sagt!

6. Dig ogsaa ske al Lov og Ære, O gode
Helligaand, for al Din Hjælp og Bistand, Ord
og Lære, For Naadens Trøst og søde Rald;
Thi findes noget godt i mig, Det alt jo virket
er af dig!

7. Bort, baade Verdens Lyst og Smerte! I
skal ej trykke mer mit Sind, Til Himlen svinger
sig mit Hjærte, Fra eder bort, for Troen ind;
Al Pris og Ære være dig Min Gud i høje
Himmerig!

Mel. Som Foraarsfolen morgenrød.

575. Alt hvad som Fuglevinger fik, Alt hvad
som efter Fugle=Skif Med Sanglyd drager Nænde,
Lovslyngte Gud, for han er god, Han i sin Naade
raader Bod Paa Støvets Ve og Vaande!

2. Min Sjæl, du har af alt paa Jord I
Tanken og din Tunges Ord De allerbedste Bin=
ger, Og friest er dit Nandefang, Naar dybt du
drager det i Sang, Saa højt i Sky det klinger.

3. Hvad er vel og paa Forderig, Der sam=
menlignes kan med dig I Trangen til Guds
Naade? Og det var dig, den ledte om, Da med
vor Herre hid den kom Paa underligste Naade.

4. Saa vaagn da op, min Sjæl, bryd ud
Med Lovsangs=Røst, og pris din Gud, Din Sla=
ber og Gjenløser, Som saae til dig i Naade
ned Og over os sin Kjærlighed Med Trøsteren
udøser!

5. Og sig det til hver Fugl paa Jord, Og
sig til alle Englekor, Hvis Sang livsaligst

klinger, At du med dem i Væddestrid Vil prise
Gud til evig Tid For Aande, Køst og Binger!

Troen paa Gud Fader.

a. Forsynet.

Mel. Lovet være du, Herre Krist.

576. Lille Guds Barn! hvad skader dig? Tænk
paa din Fader i Himmerig! Han er saa rig, han
er saa god, Ingen kan staa hans Magt imod.
O Gud sse Lov!

2. Føden og Klæden, Hus og Hjem, Skulde
Guds Børn gaa vild om dem? Mennesket lever
af Guds Ord, Hjemme har Børn, hvor Fader bor.
O Gud sse Lov!

3. Fuglen i Skov, paa Mark og Fjæld,
Synger i Gry og saa i Kvæld, Sover saa sødt
paa Kampesten, Som under Tag paa Kvist og
Gren. O Gud sse Lov!

4. Ikke den plojer eller saar, Lægges ej op
fra Mar til Mar, Dog hvor Bønder af Hunger
dø, Finder den lille Fugl et Frø. O Gud sse
Lov!

5. Indig er Blomsten klædt og holdt, Dej-
ligst at se paa Fjældet goldt, Ikke den spinder, ej
den syr, Dronning er dog dens Dragt for dyr!
O Gud sse Lov!

6. Blomst kommer op, og Blomst gaar ud,
Hvad er vel den for Himlens Gud Noget at
regne mod de smaa, Som for hans Afsyn evig
staa! O Gud sse Lov!

7. Lille Guds Barn i Verden her! Hold dig
da til din Fader nær! Spørg om hans Magt og

Kjærlighed! Stol kun paa ham, og hvil i Fred!
O Gud sse Lov!

8. Føden og Klæden nok du faar Af ham
i Morgen som i Gaar, Og naar hans Sol for dig
gaar ned, Arver du al hans Herlighed! O Gud
sse Lov!

Mel. Jesu, du min Glæde.

577. Gud skal alting mage, Som mig alle
Dage Fabner i sit Skjød, Han, som mig ud-
val'te Og blandt sine talte, Førend jeg blev
født, Han, som veed Saa god Bessked Udi Livet
og i Døden, Hvad jeg har fornøden.

2. Gud skal alting mage, Som saa mangen
Blage Haver fra mig vendt, Underholdet Livet,
Mad og Drikke givet, Som det mig har tjent,
Og naar tit En anden sit Har med Suk og
Sorrig døjet, Har han mig fornøjet.

3. Gud skal alting mage, Dig ved Haanden
tage, Naar du synke skal, Naar du vil fortvi'se,
Finder ingen Hvile Udi Modgangs Dal, Gud
da vil Selv træde til, Da skal al din Kummer
endes, Som et Straa forbrændes.

4. Gud skal alting mage, Mægtig i de
svage Han sig altid ter, Skulde eller kunde
Nogen gaa til Grunde, Som paa Herren ser?
Allesteds Da vel tilfreds! Alting staar udi
hans Hænder, Al din Trang han kjender.

5. Gud skal alting mage, Naar og du skal
smage Dødens beske Skaal, Da vil han det gjøre,
Selv vil han dig føre Til det rette Maal; Lad
den Pagt Kun staa ved Magt, At du skal til
Graven drage, Gud skal Sjælen tage.

6. Gud skal alting mage, Som den forte

Drage Mægtig overbandt; Fører han end sine
Gjennem Kors og Pine Underlig iblandt, Vær
bered Til Strid og Fred, Til at give og at
tage, Gud skal alting mage!

MeL. Gud Fader ubi Himmerig.

578. **S** Underværkers Land jeg bor; Ej blinde
Sjæl det ænser; Guds Kraft igjennem Verden
foer, Og Naaden har ej Grænser.

2. Den Herre ej forglemmer mig, Som Dr-
fens Fugl ej glemmer; Han hører spæde Ravens
Skrig, Han Dyrets Suf fornemmer.

3. Han kommer fattig Spurv i Hu, Han
Markens Vilje klæder; Han skjærmer underfuld
endnu Den Orm, min Fod nedtræder.

4. O Gud, hold over os din Haand! Og
ingen Døt er øde. Dpliv al Verden med din
Kand! Og leve skal de døde.

b. Med Hensyn til Tidskifterne.

MeL. Om Himmerigs Rige vi tales ved.

579. **O** Fader god af Evighed! Giv du i Jesu
Navn med Fred Bort gamle Danmarks Rige
Et frugtbart og lykfsaligt Aar! Ja, Fader! giv
os Børnekaar! Lad i din Gunst tillige Os
baade staa og stige!

2. Giv Kjærlighed og gode Raad, Saa Drot
og Folk med Raad og Daad Hinanden bi maa
stande, Saa alting sker til fælles Gavn, Og
hejlig æres Jesu Navn, Naar Lovsang over
Strande Det bær fra Nørrelande!

3. **I** Jesu Navn, til Jesu Pris, Med ham

paa Vej til Paradis Nyaaret vi begynde! I
Jesu Navn hver Dag paa ny Stig op, vor Lov-
sang, højt i Sky, Med Sævnhed og med Ynde
Guds Godhed at forkynde!

Mel. Som Foraarsfolen morgenrød.

580. Gaa ud, min Sjæl! betragt med Flid
I denne skjønne Sommertid Guds underfulde
Gaver! Se, hvor hvert lille Blomsterpar Sig
yndefuldt nu smykket har Paa Marker og i
Haver!

2. Hvert Træ nu pranger med sit Løv, Og
Jorden dækker til sit Støv Med sommergrønne
Klæde, Og skjønnere er Liljens Dragt End Sa-
lomon i al sin Pragt Paa gyldne Kongesæde.

3. Ak, tænker jeg, er der saa stor En Skjøn-
hed paa den faldne Jord For Syndere at finde,
Hvor skal vi da vel frydes ved Al Glansen af
Guds Herlighed, Som er i Himlen inde!

4. O, kjære Gud, ja var vi der Og stod for
Tronen ren og stær Med Salighedens Palmer!
Saa vilde vi paa Englevis Forkynde højt din
Naades Pris Med tusend skjønne Salmer.

5. Velsign os med din Helligaand, Og plej
os med din egen Haand, Saa vi for dig maa
være Som Blomster smaa med lifsig Lugt, Som
Træer fyldt med yndig Frugt Til Jesu Kristi
Ære!

6. Og, Fader! naar du ejegod Oprykker
Blomsten med sin Rod For bedre den at gemme,
— O, plant mig da og giv mig Læ Ved Livets
Væld af Livets Træ I Paradis der hjemme!

Morgen og Aften.

Egen Melodi.

581. Den mørke Nat forgangen er, Og Dagen oprinder saa vide, Med Morgensol over Mark og Kær, De Fugle de sjunge saa blide; Gud give os Lykke og gode Raad, Sin Raades Lys os tilsende!

2. Gud være lovet i Evighed! Han kan, og han vil os bevare, Han lyser over os Himlens Fred, Han frier os ud af al Fare; Gud give os Lykke og gode Raad, Sin Raades Lys os tilsende!

3. Om Paastemorgen, i Gry af Dag, Vor Herre opstod fra de døde, Med Liv og Lys til Guds Velbehag, At frelse os alle af Møde; Gud give os Lykke og gode Raad, Sin Raades Lys os tilsende!

4. Ræk os, vor Jesus! din Frelserhaand, Dprejs os til Faderens Ære, Gjenløs os alle af Mørkets Baand Til Tjenere dine at være! Gud give os Lykke og gode Raad, Sin Raades Lys os tilsende!

5. Da, hver Gang Dagen forgangen er, Med Tak vore Knæ vi skal bøje I Jesus-Navnet, vor Herre kjær! Og blidelig lukke vort Dje. Gud give os Lykke og gode Raad, Sin Raades Lys os tilsende!

Mel. O gode Gud, jeg talter dig.

582. Far vel, du hvilesøde Nat! Op, klare Sol, gjør Dagen glat, Lad, hjærte Gud, frembryde Din Raadesol; dit Lys og Lyst I Dag mit Hjærte, Sjæl og Bryst Og alt mit Liv bepryde.

2. Skin i dit Hus og Helligdom, Fryd Kongens Hus, og kast dem om, Der Fred og Sandhed hade! Udøs din Nands saa rige Trøst I alle kristnes Saar og Brøst, Og gjør dem himmel=glade!

3. Driv mig og før mig til alt godt, Fri mig fra Synd, fra Skam og Spot Og fra min Fjendes Brede! Lad alle mine i din Haand Optegned' leve, lad din Nand Paa rette Vej dem lede!

4. Skrid saa, du Dag, som aldrig mer Mit Dje her i Tiden ser, Fald hen i Nattens Skygge! Seg skrider frem til Himmerig. Min Gud at se evindeligt, Derpaa min Tro skal bygge.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

583. Vaagn op, og slaa paa dine Strænge, Syng mig en dejlig Morgensang, O kjære Sjæl, stat op af Senge, Gjør med din Tak en Himmelsang, Gjør Bold op paa den Stjerneborg, Og glem saa længe Verdens Sorg!

2. Belan! jeg vil til Himlen stige, Langt fra min Jorde=Klump og Krop, Mit Borgerstab er i Guds Rige, Der stunder jeg og daglig op! Lov, Pris og Tak i tusend Tak Ste Gud i højen Himmelsal!

3. Ej har jeg andet dig at give, End Hjer=tets inderlige Tak, Al anden Gjerning her i Live Den er at yde alt for Tak; Men mine Suk du ej forsmaar, Og Graaden, som i Dine staar!

4. Jeg trøstigt til mit Kald mig giver, Og fanger nu min Gjerning an, Min Gud mig end saa naadigt bliver, Som han i al min Tid er van,

Han tager Haanden med mig i, Og med sin
 Hand staar trolig bi.

5. Og ej paa Verden vil jeg bygge, Om
 Lykken end vil med mig staa; Men alt som
 Dagen sig mon rygge, Vil jeg min Sjæl alt
 minde paa, At Glasfet rinder, Tiden gaar —
 Og Evigheden forestaar.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

584. Jesus, Herre! paa dit Ord Er jeg til
 min Gjerning rede, O, den Trøst er sand og stor:
 Du mig ved din Hand vil lede, Paa dit Ord og
 i dit Navn Alting vorder mig til Gavn.

2. Skal jeg mangen modig Dag Savne
 Frugten af min Møje, Mangen Aften træt og
 svag Hovedet til Hvile bøje: Paa dit Ord ved
 Morgengry Gaar jeg til min Id paa ny.

3. Staar jeg ensom og forladt, Gjemmer
 Graven al min Glæde, Er i Sorgens øde Nat
 Ingen Ven med Trøst tilstede: Jesus! dog hos
 dig er Trøst, Hvert dit Ord er Haabets Køst.

4. Paa dit Ord jeg frejdig gaar Gjennem
 Livets Sorg og Møje, Sejerspalmen hist jeg naar,
 O, den vinker i det høje! Til min sidste Stund
 jeg tror, Jesus, Herre! paa dit Ord.

Egen Melodi.

585. Morgenstund Har Guld i Mund, For
 Matten Gud vi love, Han lærte os i Jesu Navn,
 Som Barnet i sin Moders Favn, Vi alle sødt
 kan sove!

2. Morgenstund Har Guld i Mund, Vi til
 vort Arbejd ile, Som Fuglen glad i Skov og

Bang Udflyver med sin Morgensang, Gjenfødt ved Nattehvide!

3. Morgenstund Har Guld i Mund, Og Guld betyder Glæde, Og glædelig er hver en Dag, Som leves til Guds Velbehag, Om end vi maatte græde!

4. Gaa da frit Enhver til sit, Og stole paa Guds Naade! Da faar vi Lyst og Lykke til At gjøre Gavn, som Gud det vil, Paa allerbedste Naade!

5. Sol opstaar, Og Sol nedgaar, Og god er Lysets Gjerning, Gud give os at skinne saa, Som Himmellys, skjunt af de smaa: Da randt for os Guldtærning.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

586. Vaagn, og bryd i Lovsang ud, Vaagn, hver Sjæl paa Jord, som sover, Himlens Engle! takker, lover, Priser med os Livets Gud! Tak for Dagen, som oprinder, Tak for Himmellyset hist, Tak for Gravens Sejervinder, Tak, o Gud, for Jesus Krist!

2. Tak for Anden, du os gav, Som ej Nat, ej Død udslukker! Tak for Anden, som oplukker — Sprænger mægtig Sjælens Grav! Tak for Livet, som henfarer! Tak for det, som varer ved! Livets Herre og Forklarer, Tak og Pris i Evighed!

Mel. Af Højheden oprunden er.

587. En hellig Morgensol opstaar, Med Højtidsglans den stille gaar Hen over Sø og Skove. Op, hver en Sjæl paa viden Jord, Som paa den Herre Kristus tror! Stat op, din Gud at love!

Tier, flygter, Jordens Sorger! Himlens Borger
Fred er givet — Himmelfred i Jordelivet.

2. Fra Dagværk hvile skal din Haand, Og
hvile skal i Gud din Aand, Hver Jesu Kristi
Tjener! Han ej i Graven os forlod: Med
Søndagsfolen han opstod; Hans Morgen os for-
ener. Lad os frydes og tilbede! Fred og Glæde
Os er givet — Pris Opstandelsen og Livet!

Egen Melodi.

588. Hvilestunden er i Vente, Solen sættes
mer og mer, Denne Dag har Gud paa Rente
Hos mig og saa mange fler.

2. Sundhed, Styrke, Liv og Ære lægges
hver Dag til min Sum, Glemmer jeg det, maa
jeg være Ganske baade blind og dum.

3. Fald du derfor ned, og bøj, O min
Sjæl, dit Hjertes Knæ! Løft din Troes vaade
Dje Op til Jesum, Livsens Træ!

4. Dig, o Gud, ske Lov og Ære, For din
Naade denne Dag, Ewig du velsignet være, For
jeg, efter dit Behag,

5. Fører Sundhed med til Senge, Og med
god Samvittighed Bag Gardinet kan ophænge
Al den Sorrig, som jeg veed!

6. Lad min Synd udslettet blive I dit Blod,
o Frelsermand, Lad min Søvn mig Styrke give,
Væk mig udi Helbreds Stand!

7. Giv, din Kirke i din Skygge Altid maatte
rolig bo! Kongens Hus du selv opbygge, Giv
det Lykke, Fred og Ro!

8. Lad enhver i dine Arme Søvn og salig
Hvile faa, Døer mig sig Gud forbarme! Sov,
mit Dje, sov herpaa!

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

589. Solen sank bag Høj og Hav, Den har lyst og smilt og glædet; Har du taffet og tilbedet Ham, hvis Naade Dagen gav? Har du givet og tilgivet? Var dit Dagværk Strid og Fred: Strid mod ham, der dræber Livet, Fred med dem, du færdes med?

2. Verdens Larm er stillet af, Jordens halve Kreds er øde; Tænk, min Sjæl, om nu dig møde Skjgger fra min egen Grav; Kort og snar var Dagens Glæde, Døden har et hastigt Bud; Er du færdig til at træde Frem i denne Nat for Gud?

3. Hvo er færdig til at slaa Hisset for den store Dommer? Kristus! hver Gang Mørket kommer, Smertens Nat jeg tænker paa; Til Gæsteme jeg haster, Ser din Kval, din Kjærlighed, Bredens Dom mig ej forkaster, Du for mig og Verden led!

Egen Melodi.

590. Jeg er træt og gaar til Ro, Luffer mine Djne to! Fader, se med Kjærlighed Til mit ringe Leje ned!

2. Har i Dag jeg, kjære Gud, Syndet imod dine Bud, Vær mig naadig, vær mig god, Slet det ud for Jesu Blod!

3. Se, o Herre, til os ind, Os, som har det samme Sind; Sæt, o Gud, din Englehær Om al Verden fjærn og nær!

4. Staa de syge Hjerter bi, Luf de trætte Djne i, Giv os alle Fred og Ro I vor Herres Jesu Tro!

Egen Melodi.

591. Kirkeklokke! ej til Hovedstæder Støbtes du,
men til den lille By, Hvor det høres trindt, naar
Barnet græder, Og inddykses blidt ved Bugge-
sang.

2. Mens som Barn paa Landet jeg var
hjemme, Sulemorgen var mit Himmerig, Den
du meldte mig med Englestemme, Rimed klart
den store Glæde ind.

3. Højere dog stemte dine Toner, Naar de
med „den gyldne Sol frembrød“, Rimed: Støv!
oprejst er din Forsoner, Stat nu op i Paaste-
morgengry!

4. Lysligt dog det klinger helst om Høsten,
I den stille, svale Aftenstund: Gjennem Forderig
gaar Himmelkrøsten, Kalder Sjælen til sin Hvile
ind.

5. Derfor nu, naar Aftenklokken melder:
Solen sank, og Fuglen slumred ind, Da mit
Hoved jeg med Blomsten halder, Rhynner sagte
mellem Bedeslag:

6. Kirkeklokke! naar til sidst du lyder For mit
Støv, skjønt det dig hører ej, Meld da mine
kjære, saa det fryder: Han sov hen, som Sol i
Høst gaar ned!

Egen Melodi.

592. Lyksalig, lykkelig hver Sjæl, som har Fred!
Dog ingen kjender Dagen, før Solen gaar ned.

2. God Morgen, god Morgen! sang Fuglen paa
Kvist, Tit saa den Aften-solen bag Fængslets Rist.

3. Tit dufted, tit nicked Smaa-blomster ved
Gry; For Aften laa de knust under Haglvejrets
Sty.

4. Tit leged Smaa barnet i Morgensol rød;
Ved Kvæld det laa paa Lejet saa stille og død.

5. Paa Jorden ej lever saa salig en Sjæl,
So Lykken kan omklistes fra Morgen til Kvæld.

6. Lyksalig dog Sjælen, som kjender Guds
Fred, Stjont ingen kjender Dagen, før Solen
gaar ned.

7. God Morgen! vi sjunge med Fuglen helt
fro, Skal selv i mørke Fængsel til Natten vi bo.

8. Guds Børn kan sig glæde som Blomster
ved Gry, Skal selv de ligge knust under Aftenens
Sky.

9. Som Barn kan jeg frydes i Morgensol
rød, Om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

10. Guds Fred og god Aften! vi sjunge ved
Kvæld: Vorherre selv bevare hver flygtende Sjæl!

11. Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaar ned!

Børn og gamle.

Egen Melodi.

593. Søde Gud, din Englestare Alle dine smaa
bevare! Ja, forlad os, Fader milde, Hvad vi
gjorde, som var ilde! Hjælp os, saa vi vorde
fromme, Saa vi i din Himmel komme, Smile
sødt i Englefavn; Hør du os i Jesu Navn!

Egen Melodi.

594. Sov sødt, Barnlille! Lig rolig og stille!
Saa sødelig sov, Som Fuglen i Skov, Som Blom-
sterne blunde i Engle! Gud Fader har sagt:
Staar, Engle, paa Vagt, Hvor mine de smaa er
i Cenge!

2. Guds=Fingrene grande Slog Kors for din Pande, Guds enbaarnes Krost Slog Kors for dit Bryst, Thi skal ingen Djævel dig skade; Nu kan i din Daab Med Salighed^s Haab Din Sjæl og dit Hjærte du bade!

3. Læg Hænderne sammen, Da lægger sig Amen Til Frelserens Bøn, Som stiger i Løn, Og lyder, hvor Englene kvæde, I Himmerigs Kor Det lille Guds=Ord Omfavne Guds Engle med Glæde.

4. Guds=Englene sjunge: Paa Jordklimpens Tunge Et Ord af Guds Søn Er blevet til Bøn, Evang hid sig paa Aandedræts=Binger, Gud Fader i Løn! Sig Ja til den Bøn, Fra Lavland livsalig den klinger!

5. Og alle de kjøbte, I Jesu Navn døbte, Som Striden har stridt, Som Døden har lidt, Gif ind til den evige Hvile, I stemme saa lydt Halleluja nyt, At Englene tie og smile!

6. Da drypper som Duggen Der Manna paa Buggen Til Barnet paa Jord Fra Englenes Bord, Du finder med Smil det i Morgen; Og Klarøjet brat Du siger god Nat Til Tvivlen og Frygten og Sorgen.

7. Sov sødt, Barnlille! Lig rolig og stille, Og nyn paa det Navn Med Raaden i Favn, Al Jorden til Salighed givet! Nyn: Jesus er min, Saa favr og saa fin, Min Jesus er Lyset og Livet!

Egen Melodi.

595. For dig, o Herre, som Dage kun Aar=tusender er at regne, Et Djævlil er den liden Stund, Vi aande i Støvet's Egne.

2. Som Blomsten falmer hver Rosenkind, Som
Græs er de Kæmper gjæve, De vises kunstige
Hjærnespind Henvejres som Spindelvæve.

3. Halvfjerdsindstyve er Stovets Aar, De
stolteste Strid og Møje, Om firindstyve en Kæmpe
naar, Des mere han har at døje!

4. Men hør os, Herre i højen Hal! Du
lære os ret af Raade At regne paa vore Dages
Tal Og lade din Visdom raade!

5. O, giv os dog efter Striden Fred Og
Trøst efter Suk og Klage, Med Glæden i Kvæld
din Misskundhed Lad krone de korte Dage!

6. Ja, styrk din Tjener med Kraftens Aand,
Og Børnene hans tillige, Lad Bærket lykkes ved
deres Haand, Lad blomstre med os dit Rige!

7. Os overstraale din Herlighed, Som Solen
ved Middagstide, Og lys over os i Graven Fred
Med Solebjærgs-Skær det blide!

Konge og Land.

Egen Melodi,
eller: Jeg beder dig, min Herre og Gud.

596. Jeg veed en Urt saa dejlig og bold, Som
staar paa Marken hin rene, Hun spreder sig ud
saa mangefold Med Blomster og fine smaa Grene;
Nu er der kommen en Storm saa stor Med Frost
og Kuld' hin stærke, Har slaget det Blomster ned
til Jord, Saa saare mit Hjærte mon værke.

2. Gud veed, hvad Sorg og Elendighed Det
Blomster mon' med sig drage Den Tid, det faldt
paa Jorden ned, Det monne saa mangen Mand
klage, Som haver mist baade Glæde og Lyst, Guds,

Penning, Bønner og Vre, Og fanger igjen saa liden en Trøst, Ihvor som de monne være.

3. O naadige Gud, almægtig og viis, Som alle Ting haver i Haande, Afvend det store Tug- tens Ris, Som hænger over disse Lande! Giv du vor Kønning Lykke og Mod, Sine Fjender at overvinde, At Danmarks Folk maa komme paa Fod Og rettelig sig besinde!

Troen paa Gud Søn.

1. Jesus Kristus.

Me l. Kirken den er et gammelt Hus.

597. Jesus er Navnet mageløst, Baaret af Herren med Vre, Deri al Naaden er udøst, Som kan i Sandheden være. Frelser for alt, hvad frelles kan, Vor og al Verdens Frelser- mand, Det er vor Jesus, den Kristus.

2. Jesus er Navnet under Sol, Ene til Lægedom blevet, Over hans Kors som Naadestol Staar med hans Blod det indskrevet, Kun i hans Navn vor Bøn er hørt, Kun i hans Navn Guds Ord er ført, Taler Guds-Nanden og trøster!

3. Jesus er Navnet over Sky, Hvori, paa evige Høje, Blive end alle Himle ny, Knæerne alle sig bøje, Mens alle Tunger sødt i Kor Istemmer: Jesus, det Guds Ord, Frelser til Faderens Vre!

Me l. Tag det sorte Kors fra Graven.

598. Jesus! Frelser og Befrier Er dit dhre- bare Navn, For enhver, som paa dig bier, Er

og Frelser du af Gavn, Saa dit Frelsernavn
paa Jord Er det store Naadens Ord, I dit Navn
gjenfødes Sjæle, I dit Navn Guds Engle knæle!

2. I dit Frelsernavn her nede Er et Fristed
underfuldt Fra al Synd og fra Guds Brede,
Fra al Sjælens Tørst og Sult, Fra al Verdens
Sorg og Nød, Fra Forkrænkelse og Død; I dit
Frelsernavn er Freden, Troen, Haabet, Kjærlig-
heden.

3. Derfor Jesus=Frelsernavnet, Guds enbaarne
Søns, min Tro, Har med Hjærtets Arme favnet,
Evig det hos mig skal bo, Her det som i Moder=
skjød Skjuler mig for Synd og Død, Hift det
som paa Vresæde Skjenker mig min Herres
Glæde!

Egen Melodi.

599. Jesus Kristus, Frelsermanden, Er mit
Hjertes et og alt, Jesus, dig og ingen anden
Hjærtets Dyd har Brudgom kaldt, Nyner, synger:
Herre mild! Nu og evig, som du vil.

2. Jesus Kristus, Guds enbaarne, Fundet
har i mig Behag, Der fra alle Kirketaarne
Kimes paa vor Bryllupsdag, Toner i hvert
Orgelspil: Ske dig, Kvinde, som du vil!

3. Jesus Kristus, Englekoning, Raared
mig til Bruden sin, Kalder mig sit Riges Dron-
ning, Kjøbte til mig Klædning sin, Af hans
Lys er tændt min Ild, Luer evig, som han vil.

4. Jesus Kristus, Kongepæsten, For mig
ofred Liv og Blod, For mig paa Forsoningsfesten
Mild han døde, Klar opstod; Siger han: sæt Livet
til! Svarer jeg: alt som du vil!

5. Jesus Kristus, Himmelsfjalden, Kvæder

for mig Sangen fød: Mig har Kvinden fød i Stalden, Din er jeg i Liv og Død, Hjærtet, som mig hører til, Ewig slaa, som helst det vil.

6. Jesus Kristus, Guddomsordet, Almagts „var og er og bliv“, Min i Badet, min ved Bordet, Naade, Sandhed, Lys og Liv! Du kan gjøre, hvad du vil, Jeg er, hvad du gjør mig til.

7. Jesus Kristus, vor Forsoner! Saa vort Hjærte i din Haand Nynner paa de Brudetoner, Som hos os har vaft din Aand, Ewig dig det høre til, Dan det, stem det, som du vil!

Mel. Tag det sorte Kors fra Graven.

600. Lov og Tak og evig Ære Ofre vi dig, Herre fød! Jesus Krist, Guds Søn den kjære, For dit Liv og for din Død! Tak for hver en Julekvæld, Som har aabnet Glædens Væld! Tak for hver en Paaskemorgen, Som har sluttet Hjærtetsorgen!

2. Himmelfarne! evig Ære Ofres dig i Englekor, For du vil i Aanden være Med de smaa paa denne Jord: Tak for hver en Pinsedag, Dejlig i dit Bønnelag, Som har over Jorden straalet, Med din Røst paa Modersmaalet!

3. Lov og Tak og evig Ære For din Røst, som i vor Daab Kalder os Guds Børn de kjære, Stjænker Herlighedens Haab; For din Røst med Naadens Ord Til os over Himlens Bord, Som os byder Gang og Sæde Ewig i Vorherres Glæde!

2. Forjættelserne og Jesu Fødsel.

Egen Melodi.

601. Blomstre som en Rosengaard Skal de øde Bange, Blomstre i et Gylденаar, Under

Fuglesange, Mødes skal i Straaledans Libanons
og Karmels Glans, Sarons Indigheder.

2. Ryste mer ei noget Knæ! Jagens Hænder
synke! Skyde hvert udgaaet Træ! Glatte sig
hver Kynke! Rejse sig det faldne Mod! Rinde
let uroligt Blod! Frygt og Sorg forsvinde!

3. Herren kommer, Gud med os, Troen paa
ham bier, Vhde skal han Fjenden Trods, Som
sit Folks Befrier; Alt betales paa et Bræt: Fjen-
den sker sin fulde Ret, Folket dobbelt Naade!

4. Skæres for den sorte Stær Skal da
Djue mange, Døve Dren, fjærn og nær, Høre
Frydesange, Som en Hind da springer halt,
Stammer, som for maalløs gjaldt, Løfter klart
sin Stemme!

5. Saa i Herrens Helligdom Esaias spaa'de,
Tiden randt, og Dagen kom Med Guds Lys og
Naade, Med den Guds og Davids Søn, Som
gør end i Lys og Løn Paradis af Træ.

6. Væ med vor høje Drot, Med hans Aand
tillige! Sammen de gjør alting godt I vort
Himmerige! Døve, selv paa Gravens Bred,
Dren faar at høre med, Stummes Læber sjunge!

7. Højt bebude Gyldeaar Glade Nyaaars-
sange! Blomstre som en Rosengaard Skal de
ode Bange, Mødes skal i Straaledans Libanons
og Karmels Glans, Sarons Indigheder.

Met. Dejlige er den Himmel blaa.

602. Zuleasten, du er skjøn, Du kom til os
med Guds Søn; For Guds Stol hans Engle
kvæde Sødte om al den Fryd og Glæde, Du har
bragt til Forderig!

2. Livets Træ med Lys i Top Borte i Guds

Have op; Adams Børn dog længe sukked: Para-
dis for os er lukket, Død og Dom er Syndens
Sold.

3. Lysets Træ med Liv i Løn Er oprundet
med Guds Søn; Engle svæve i dets Grene,
Kvæde sødt med Stemmer rene, Vinke os til
Paradis.

4. Der os sanker Gud i Læ Under Livets
Palmetræ, Der sin Herlighed den klare Han for
os vil aabenbare I vor Herres Jesu Navn.

5. Om det Lys, som tændtes brat Med Guds
Søn i Julenat, Livets Lys, som blidt skal brænde
For de smaa til Verdens Ende, Minder os vort
Juletræ!

6. Gud velsigne dem, der saa Kjærlig glæde
vil os smaa, Vise os, hvor Lyset findes, Lære
os med Lyst at mindes BARNET født i Betlehem!

7. Engle smaa, som paa Guds Bud Synger
Julen ind og ud, Synger sødt, hvad vi kun
stamme, Dem til Fryd, som os annamme I vor
Herres Jesu Navn!

Mel. Saa er vor Høst til Ende.

603. **D** Glæde uden Lige! **D** Morgen him-
melfjøn! I Herlighedens Rige Lovsinges Stø-
vets Søn! Ej ruller nu Guds Torden, Men
Kor fra Englehjem Lovsynge højt paa Jorden Et
Barn i Betlehem!

Egen Melodi.

604. **E**t lidet Barn saa lysteligt Blev af en
Jomfru baaret, Ej før, ej siden hørtet fligt,
Men kun i Jubelaaret, I Tidens Fylde, da Guds
Søn Paa Jord sig fandt en Moder fjøn, Lod

uden Synd sig føde, Fornedrede sig til de smaa,
Saa de kan ham til Broder faa, Den Himlens
Morgenrøde!

2. Højlovet i al Evighed Skal Jesus Kristus
være, Dg naar for ham vi knæle ned, Det er
Gud=Faders Være, Dg naar vor Lovsang altid
ny, Fra Jord sig svinger let i Sky, Med glade
Tuletoner, Bort fattige Halleluja Med salig
Frøyd istemmes da Af Engles Millioner!

Mel. Krist stod op af Døde.

605. Himlens Morgenrøde Sig lod paa Jor-
den føde Ved Midnatstid i Betlehem, Den
dunkle Braa blev Lysets Hjem. Være være Gud
i det høje!

2. Himlens Morgenrøde For levende og
døde Oprandt, da Guds enbaarne Søn Til
Moder fik en Jomfru skjøn. Være være Gud i
det høje!

3. Himlens Morgenrøde, Hilsæl med Louer
føde! Gjenlyd, Guds Riges Blomstervang, Af
Paradisets Fuglesang! Være være Gud i det
høje!

Egen Melodi,

eller: Lovet den Herre, den mægtige Konge.

606. Rimer, I Klokker! ja, rimer før Dag i
det dunkle! Lindrer, I Stjærner, som Englenes
Djne kan funkke; Fred kom til Jord, Himmelens
Fred med Guds=Ord, Væren er Guds i det høje!

2. Julen er kommen med Solhverv for Hjar-
terne bange, Jul, med Guds barnet i Svøb,
under Englenes Sange, Kommer fra Gud, Brin-

ger os Glædskabens Bud! Væren er Guds i det høje!

3. Synger og danser og flapper i eders Smaahænder, Menneskebørnene alle til Jorderigs Ender! Født er i Dag Barnet til Guds Velbehag! Væren er Guds i det høje!

Mel. Guds Menighed, syng for vor Skaber i Løn.

607. Guds Engle i Flok! synger listlig i Kor, Som den første Jul, Om Barnet, Guds barnet, som fødtes paa Jord, Om Jesus, vor Helt og vor Herre!

2. Gudsfolket paa Jord! tager Barnet i Favn! Som den første Jul; Med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn: Vor Jesus, vor Helt og vor Herre!

3. Al Væren er Guds over højeste Sky, For den glade Jul, I Billede sit har han skabt os paa ny, Med Jesus, vor Helt og vor Herre!

Egen Melodi.

608. Lad det klinge sødt i Sky: Lovet være Kongen ny, Zions Konge, barneblly! Nu er stet til Jordens Held, Hvad os meldte Gabriel; Eja, Eja! Født er Herren af en Mo! Vi ej fødes til at dø! Gud med os Immanuel!

2. Synger med os, alle smaa! Børn i Buggen, stammer paa, Hvad selv Engle knap forstaa! Nu er stet til Jordens Held, Hvad os meldte Gabriel.

3. Lad det spørges trindt om Land: Født er os en Frelsermand, Jesus Kristus hedder han! Nu er stet til Jordens Held, Hvad os meldte

Gabriel; Eja, Eja! Født er Herren af en Mø!
Vi ej fødes til at dø! Gud med os, Immanuel!

Mel. Luk op dit Borgeløb.

609. Frisk op! endnu en Gang Vi vil med Bøn
og Sang I Landen os forene, At sjunge, hvad
vi mene: Vor Rigdom, Lyst og Ære Skal Jesus
ene være!

2. Gaf, forrigfulde Sind, Gaf med i Stal-
den ind, Gud vil sin Søn dig skjænke, Hvor kan
du dig da krænke? Vor Rigdom, Lyst og Ære
Skal Jesus ene være!

3. I gamle, lister hen Til eders Sjæleven,
Gaar ogsaa med, I unge, Af Hjærtens Grund at
sjunge: Vor Rigdom, Lyst og Ære Skal Jesus
ene være!

4. Hvert Ægtepar især Ved denne Fryde-
færd De unge Vej skal vise, Guds Kjærlighed
at prise: Vor Rigdom, Lyst og Ære Skal
Jesus ene være!

5. Og I, velsigned' smaa, Skal ej tilbage
staa, I Herrens Hus og hjemme Dplofter eders
Stemme: Vor Rigdom, Lyst og Ære Skal
Jesus ene være!

6. Saa skal ej Korsets Evang, Ej Døden
selv engang, Os fra vor Jesus rive, Men det
skal derved blive: Vor Rigdom, Lyst og Ære
Skal Jesus ene være!

Egen Melodi.

610. Venner! sagde Guds Engel blidt: Hvor-
for er nu I bange? Kildevæld kun er Budskab
mit Til lutter Frydesange; Thi han, som For-

den gjør hæleglad, Er født til Verden i Davids Stad.

2. Jesus Kristus, den Davids Søn, Vor Frelser fra al Fare, Født er han, ligger svøbt i Løn I Krybben, tag det vare! Fra Himlen højt kommer Julebud, Nu Være være den Guders Gud!

3. „Være være den Guders Gud! Nu daled Fred til Støvet, Glæden springer af Svøbet ud Som Blomsten og som Løvet!“ Saa lydt og sødt under Sky det klang Som alle Stjærnernes Morgensang!

4. Himmelflarhed og Englesang, Dem gav os Gud med Freden, Efterstin de og Efterklang Har trindt i Kristenheden, Hvor Aand har Mæle og Sang har Væld, Hvor Djne tindre hver Julekvæld.

5. Kirke! du er vort Betlehem, Og alle smaa der inde, Eftersom det er sagt til dem, Skal deres Frelser finde, Med Juledags-Evangelium I Hjærtetekammerets Krybberum.

Mel. Jeg beder dig, o Herre Gud.

611. Det runde Himlens Stjærnetelt Skal og sit Bidne bære Om den nyfødte Barnehelt Og om hans Guddoms Være, En Stjerne klar i Øst oprandt, I den de vises Dje Et Himmelbudskab læste grandt Om Kongen fra det høje.

2. De regned ud, hans Fødsels hjem Var nær ved Templets Tinde, De rejste til Jerusalem Og ventede ham at finde, De fandt det godt Umagen værd, Mangt mødigt Fjed at træde, Udspurgte baade læg og lærer Om Føders Drot den spæde.

3. Kantsaget blev da hvert et Blad, Hvor Kristus var betegnet, Til Betlehem, hans Fødestad, Af Skriften var udregnet; O Daarlighed! sin gode Gud I Brev og Bog at gjemme, Naar han af Hjærtet lukkes ud, Og Sindet ham vil glemme!

4. Ved Stjærneskin de vise Mænd, Hvis Flid var uførtroden, Dog ledtes til den spæde hen, Som selv var Morgenrøden; Det mindste Lys for dem er nok, Som efter Jesus vandre, Ved højlys Dag man ser i Flok Bildfarende de andre.

5. De vise Mænd i Hytte lav, Paa Knae ved Krybberummet, Guld, Røgelse og Myrrha gav Til Wrens Drot forblommet; Gid vi det lære maa af dem, Langt over Verdens vise, Det lille Barn i Betlehem At skatte og at prise!

6. Kom, arme Sjæl, som intet har Af Jordens Guld i Hænde, Tænk ej, fordi din Haand er bar, Din Gud dig ej vil kjende! Lad Jesus kun dit Hjærte faa! Hvad end de rige mene, Kun Hjærter heger Jesus paa, Ej Guld og Edelstene!

Egen Melodi.

612. Kom, lad os nu paa Børnevis Istemme Jesusbarnets Pris! Og han, som spæd i Krybben laa, Vil ej vor Takkesang forsmaa: Pris og Ære være dig, Du Gudsbarnet fra Himmerig! Hosianna, Hosianna, Hosianna! Synge vi Guds Søn: Pris og Ære osv.

2. Vi synge højt med Engles Kor Hans Pris, som i det høje bor; Med ham kom Fred til Jord i Dag, Og Gud i os har Velbehag. Pris og Ære være dig, Du Gudsbarnet fra Himmerig!

Hosianna, Hosianna, Hosianna! Syngte vi Guds
Søn; Pris og Ære osv.

Me l. Jesus, dine dybe Bunder.

613. Søde Jesus, Sulefyrste, Spiret op af
Zesse Rod, Vil man dog saa hastig tørste Efter
dit og dinnes Blod? Vi i Gaar blandt Englelyd
Sang din Fødsel ind med Fryd; Skal vi hyle
nu og græde Og i Dag en Ligsang kvæde?

2. Efter du stod op af Døde, Stefan første
Martyr blev, Han frivillig vilde bløde, Med sit
Blod sin Tro beskrev; Han var frisk og uforfærd'
Til at føre Mandens Sværd, Hvo som voved at
modsigte, Maatte ham med Blusel vige.

3. Falske Tungers Slangebrodde Hemme-
lig paa hannem stak Og ved Løgn ham under-
traadte, Det blev al hans Gjernings Tak; De
beløj ham mer og mer, Som saa tit i Verden
ster; Herrens Lov og Kirkens Ære Skjalleffjul
maa ofte være.

4. Om end Englelys og Ære Skinner af
hans Djeften, Vilde de dog Tænder klare Til
at knuse ham hans Ben, Han har Gud i Syn
og Sind, Dybt han ser i Himlen ind, Raaber,
mens de Dren stoppe: Jesus staar i Glans der
oppe!

5. Dermed er han dømt til Døde, Herrens
Glans er dem en Gru, Ud af Staden de ham
støde, Op til Jesus staar hans Hu; Paa hans
Hoved regner Sten, Gjør dog Hjærtet ingen Men,
Frit han sig til Jesus vender: Tag min Sjæl i
dine Hænder!

6. Der han vil til Døden blegne Og har
Munden fuld af Blod, Beder han, Gud ej tilregne

Vil dem deres Syndeslod; Dermed han i Jesu
Tro Hensøv til Guds evig Ro; Jesus os den
Raade kjende, I sliq Tro vort Løb at ende.

3. Jesu Liv og Lære.

Egen Melodi.

614. **V**or Herre, han er en Konge stor Og
troner i Himmerige, Dog mellem de kristne smaa
paa Jord Uhyrlig han er tillige. Men vor Fader
i det høje :|: han lever! :|:

2. Og kvaletes i Barnemund Guds Ord, Da
toges Guds Søn af Dage; Men de, som gaa i
Herodes Spor, Dem møder da og hans Plage.
Men vor Fader i det høje :|: han lever! :|:

3. Guds Engle endnu, saa vel som før, Gjør
alt, hvad han vil beslutte, Og laase man kan slet
ingen Dør, saa de jo der ind kan smutte. Men vor
Fader i det høje :|: han lever! :|:

4. Guds Engle de stige op og ned, Hvor
Herren som helst er inde, Hans Venner de bringe
god Bæstid Og slyde dem Raad i Einde. Men
vor Fader i det høje :|: han lever! :|:

5. Nu trostiq og glad i Jesu Navn! Vor
Konge han er med Være, Og tjene maa alt de
smaa til Gavn, Hvis Broder han vilde være.
Thi vor Fader i det høje :|: han lever! :|:

Mel. Sin Bogn gjør han af Elker blaa.

615. **I** Nazaret, i trange Kaar, Med Højhedent
fortrolig, Der vorte op til Manddomsaar Vor
Herre blid og rolig, Som den, der veed i Hytten

godt, Hos Fader paa det høje Slot Han har sin
visse Bolig.

2. Det voldte alt Gud=Faders Aand, Som
over Isfen svæved, Han gjerne gif i Ledebaand,
Som ham til Himlen hæved, Han gif med Smil
sin stille Gang, Og kun hvor Synd gif frækt
i Svang, Han sukked dybt og bæved.

3. Saa er vi alle Kongebørn, Skjønt fattige
og ringe, Og højere end nogen Drn Sig Haabet
kan opsvinge, Naar Jesus er vort Hjærte nær,
Som Herre mild og Broder kjær, Som Barn
med Englevinge.

4. Da har og Gud et Nazaret Til os ensteds
paa Jorden, En lille Kjon og yndig Blet I
Syden eller Norden, Hvor overalt vi ser Guds
Spor Og lytter glade til hans Ord Som Aand
og Liv paa Jorden.

5. Da, som Gud Faders egne smaa, I
Dagetal vi lære, I Aandens Kraft at staa og
gaa Og tale til Guds Væ, Opelkes til, i
Manddomsaar, Som Træer i Guds Abildgaard
Befsiguet Frugt at bære.

6. Saa voxer vi i Jesu Fjcd, Saa kommer
vi til Kræfter, Saa lære vi at elske Fred Og
ffikke os derefter, Saa fylbes med den Visdom
vi, Som Ydmyghed er Sjælen i, Derved ej
Hovmod hæfter.

7. O, Gud ste Lov for Naadens Ord, Til
Trøst for dem, som græde! Og Gud ste Lov for
Jesu Spor, Hvori de smaa kan træde! Og
Gud ste Lov for Herrens Aand, Som fører os i
Ledebaand Til evig Fred og Glæde!

MeL. Jesus, dine dybe Bunder.

616. Herre, mod dit Lys jeg stræber: — Verdens Kløgt har Mørket tjært — Jesus! dine Barnelæber Har de gamle Visdom lært. Gaar til dig med barnligt Sind From jeg i Guds Tempel ind; D da vil dit Ord mig røre — Himmelsst Visdom skal jeg høre!

2. Intet veed jeg om Guds Rige, Lærer jeg det ej af dig; Ingen uden du kan sige, Hvad der evig trøster mig; Ingen uden du det veed, Hvad den dybe Evighed Som en lukket Bog forvarer: Du, kun du det aabenbarer.

3. Intet veed jeg om Guds Naade, Lærer jeg det ej af dig; Uden dig — en evig Gaade Boder Liv og Død for mig. Lær mig Ordet, som du veed, Om den store Kjærlighed, Om Retfærdighedens Gaade, Om Guds Rige, om Guds Naade!

4. D, da skal jeg ufortrøden Til min Gjerning vandre ud, Gjennem Livet, gennem Døden Lyses Kjærlighedens Gud; Himmellystet er ej slukt, Paradiset ej tillukt; Ej det store Haab skal svige — Vejen veed jeg til Guds Rige.

MeL. Nu velan, vær frist til Møde.

617. Barnelivets favre Dage Kun forgjæves Folk paa Jord Kalde sukkende tilbage, Som en Drøm de heden foer; Hjærte hvert dog føle maa: Borde ej vi atter smaa, Aldrig mer paa Englestige Vinde vi til Himmerige!

2. Men hvad alle Verdens vise Kun omsonst vil prøve paa, Han, som alle kristne prise, Har bevist, hans Ord formaa; Hver, som tror af

Hjærtens Grund Hvad han os har lagt i Mund,
 De i Daaben fødes atter Til Guds Børn, hans
 Søn og Datter.

3. Bore egne Varnedage I det bedste Fader-
 hjem, Intet er mod dem, vi smage Med Guds
 Søn i Betlehem, Naar, gjensfødte i hans Navn,
 Han os tager ømt i Favn Og med mer end
 Englerøster Kalder Broder os og Søster!

4. Disse Herrens Varnedage, De er Ewig-
 hedens Vaar, Viste bort al Sorg og Klage Og-
 saa fra de hvide Haar, Tale med hinanden lydt
 Om det Maal for Livet nyt, Himmelvidt fra
 Skyggedale: Guddomsliv i gyldne Sale!

Me l. Fryd dig, du Kristi Brud.

618. Kom, følg i Vandet med Til Jordans
 Færgested! Her staar Johannes Døber, Som
 Frelserens Forløber, Her ser du, over Daaben
 Gudshusets Dør staar aaben!

2. Her staar i Tjenerdragt Vor Drot med
 Guddomsmagt, Vor Frelsermand den milde, Hvis
 Ord er Livets Kilde: Her ser du, over Daaben
 Gudshusets Dør staar aaben!

3. Det gamle Testament, Med Herrens Lampe
 tændt, Er her i Englemanden Lyslevende opstan-
 den; Her ser du, over Daaben Gudshusets Dør
 staar aaben!

4. Det nye Testament, Med Lyset evig tændt,
 Som oversiraaler Tiden, Staar i Guds Søn
 ved Siden; Her ser du, over Daaben Guds-
 husets Dør staar aaben!

5. Her mødes under Sky Det gamle med det ny, Her løses Livets Gaade I Sandhed af Guds Naade; Her ser du, over Daaben Guds- hufsets Dør staar aaben!

6. Imellem Støv og Mand Fornyes Hjerte- baand, Og Rede sig paa Tue Da bygger Himlens Due; Her ser du, over Daaben Guds- hufsets Dør staar aaben!

7. Den store Englemand Vel døber kun med Vand, Men peger dog med Haanden Paa Daab med Helligaanden; Her ser du, over Daaben Gudshufsets Dør staar aaben!

8. Det er Gudsaaendens Daab Med Herlig- hedens Haab, Hvor Vandet sig med Ilden For- binder i Livskilden; Her ser du, over Daaben Gudshufsets Dør staar aaben!

9. I Daabens Ord og Pagt Den Ild med Vand er lagt, Skal under Vandet brænde Til alle Dages Ende; Her ser du, over Daaben Gudshufsets Dør staar aaben!

Met. Til dig alene, Herre Krist.

619. Hos dig, o Jesus, sent om Nat, En Mand paa Døren banker, Han kommer hungrig, træt og mat Af mange Tivlens Tanker. Du vredes ikke, at han kom, Men lader op saa mild og from, Og tænder Lys, som Nat og Nød, Sa Dom og Død Med Livsens Straaler gjennem- brød.

2. O tænk, min Sjæl, at have sat Sig ved den Visdoms Rilde! O tænk, en Nikodemus-Nat Hos Jesus i det stille! Den undes dig, som søger Gud, Og du skal gaa fra Mødet ud Med Lys

udi din Frelses Sag, Og andet Lag Der bli'r
paa dig fra denne Dag.

3. Han siger dig, du arme Flok, Som efter
Freden længes: En Lærdoms Form er dig ej
nok, Nytt Liv er det, som trænges; Thi hvad
af Kjød er født, er Kjød, Ser ej Guds Rige,
men kun Død; En Fødsel kun af Aanden dig
Gjør aandelig Og paa nyt Liv i Kristus rig.

4. Ja, om du skal Guds Rige se, Da maa
paa ny du fødes; Af Vand og Aand saa maa
det ske, Den ganske Adam dødes. Du veed ej,
hvordan det gaar til, Men vist det sker, hvad
Gud han vil, Og Aandens Vej du ej forstaar,
I Løn den gaar, Og ved Guds Ord sin Agt
den naar.

5. Det gjør min Sjæl saa stærk og glad, At
Gud mig givet haver Gjenfødselsens det dyre Bad
Med Aandens Himmeligaver, Har revet mig af
Satans Garn Og gjort mig der til et Guds
Barn, Thi give Gud hos Daabens Pagt Ved
Aandens Magt, Jeg stærk i Troen staar paa
Vagt.

Mel. Hvad kan os komme til for No.

620. Lad bruse Storm paa Verdens Hav, Er
Herren med paa Havet! Paa Vejen over store
Grav Jeg vorder ej begravet; Og skjuler Bølgen
Skibets Rand, Jeg paa den Herre lide kan,
Som Storm og Hav kan tvinge.

2. Og om mit Dje ham ej saae, Skreg
vantro Sjæl: han sover! Skreg Frygten: Herre,
vi forgaa — Os skjuler Døbets Bover —! O
Herre, er kun fast min Tro, Jeg ser i aabne
Grav med No, Min Frelser ej mig glemmer!

3. Men svigter Mod, og flygter Haab, Forbarmer, du tilgive! Beskæm, o Herre, Frygtens Raab! O, hold min Sjæl i Live! Du mægtig true Vejrs og Hav, Før naadig over Dybets Grav Min Sjæl til Frelsens Bredder!

Mel. I Jesu Navn.

621. **S**ja, hvor vel Du veed min Tarv og Trang Til Liv og Sjæl, du min Immanuel! Hold min Fod udi din Gang! Thi naar jeg ret søger dig, Hjærtelig, Da faar jeg Ro og Mag, Om jeg er syg og svag; Fattes mig og dagligt Brød, Det har dog slet ingen Nød, Der er nok i Jesu Skjød.

2. Vær frisk og glad, Min trangnedtrykte Aand! Af liden Mød fem Tusend Mænd i Nød Mættes ved min Jesu Haand. Tænk, at din Del er ej glemt Og bortgjemt, Du faar til Nøjsomhed, Hvad Gud dig gavnligt veed; Kan du Herrebord ej naa, Tak, at du paa Græs og Straa Kan Guds Kurv og Levning faa!

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

622. Den Herre Kristus stærke Guds Søn i Orken staar, Vil lade Verden mærke, Hvad Guddoms magt formaar; Det lidet er ham nok, Hans Ord i Orken lyder, Han tager Brød og bryder Fuldt op for al den Flok.

2. Kæst bort din Angst og Rvide, Dig Hjælp er alt beredt, Og dette skal du vide, Guds Barn er bedre stedt. Den Arbejder, som bad, Han glemtes ingenlunde, Gud skaber fler ej Munde, Han giver ogsaa Nød.

3. Han la'r os ej vånsmægte Paa Bejen,
 hvor vi gaa, Han nænner ej at nægte Os,
 Livsens Brød at faa. Dit Rige, Herre, forst!
 Da vil du ej forgjætte Os naaderig at mætte
 Og stille Trang og Tørst!

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Krist.

623. D mer end stærke Hovedsmand, Du
 Troens store Kæmpe, Som priselig ved Troen
 kan Al Modgangs Pile dæmpe, La'r i dit Hus
 et Kors sig se, Du kan med Troen bøde, Jesum
 møde, Og for din Tjenere Al Værk og Be
 forsøde!

2. Værkbrudne Svend! du ligger paa Din
 Sotteseng og Leje, Din Herre dig ej vil forsmaa,
 Som Verdens Børn de pleje, I Bøn og Tro
 han bær dig hen, Og Ros hos Jesus finder,
 Og du vinder Din Førlighed igjen, Saa al din
 Værk forsvinder.

3. O Jesus, hvor mangfoldig er Den Syg-
 dom, Sorg og Plage, Som os beangster her og
 der I vore Levned=Dage! Men du est al vor
 Hjælp og Trøst, I hvad vi da skal lide, Paa
 al Kvide Endnu din Frelserøst Vil raade Gud
 i Tide!

4. Og, søde Jesus, om du vil Min Byrdes
 Tryk forøge, Giv da din Aand og Naade til,
 Jeg ene dig kan søge! Lad Sjælen være Hoveds-
 mand, Der fuld af Tro kan være, Og mig
 bære, Til dig, som vil og kan Min Pines
 Baand affkære!

Egen Melodi,
 eller: Dagen gaar med raske Sjed.

624. Kvindelil! din Tro er stor, Ske dig,
 som du vilde! I det rige Naadens Ord Sprud-
 ler Livets Kilde.

2. Det var Herrens Ord engang Til den
 Hedningvinde, Som, mens Klokkerne har Klang,
 Aldrig gaar af Minde.

3. Det er stadigt Herrens Ord Til hvert
 Hjerte lille, Naar han ser, dets Tro er stor
 Til hans Dine milde.

4. Gjerne det ved Hunde smaa Sig som
 Kvinden ligner, Naar kun Smuler det kan faa,
 Af hvad Gud velsigner.

5. Smuler af det Livets Brød, Som fra
 Himlen kommer, Det er Lægedom for Død, Sæd
 til evig Sommer!

6. Syng da, Hjerte hvert, som tror Paa
 Guds Søn der milde! Evig Tak for Trøstens Ord:
 Ske dig, som du vilde!

7. Naar det sker, hvad Hjertet vil, Som er
 Livets Sæde, Da er Sorg og Død ej til, Men
 kun Liv og Glæde.

8. Det vil og vor Frelsermand, Sorg og
 Død han hader, Liv og Glæde lover han Evig
 hos sin Fader!

9. Selv er han det Livets Brød, Hvem
 deraf vil æde, Skal indgaa, trods Synd og Død,
 Til Vorherres Glæde.

Egen Melodi,
 eller: Med sin Alabasterkrulle.

625. Manden opgav Enkesønnen, Moders
 Haab og Moders Trøst, Sygt hun stammed

Aftenbønnen, Graaden kvalte hendes Røst, Enken dog, som sig forlader Paa de faderløses Fader, Har til Værgе Himlens Gud!

2. Sørgeffaren med den døde Skred igjennem Mains Port, Skulde dog paa Bejen møde Mafnu klart og Under stort; Død! hvad kan dig Graven nytte, Glip du gaar dog af dit Bytte, Her er Livets Kildevæld.

3. Jesus med sit Soleøje, Med sin Faders Kjærlighed, Han fra Galilæas Høje Kom med Lys og Liv og Fred, Kært af Ynk han løstet Røsten, Og med hans „græd ikke!“ Trøsten Slog i Enkehjertet Rod.

4. Enken var ej mer at ynke, Jesus mildt til hende saae, Sorte Mænd lod Baaren synke, Han lod Enkens Søn opstaa, Jesus med Guds Ord paa Tunge Sagde: „rejs dig op, du unge!“ Se, da sad den døde op.

5. Jesus ham med røde Kinder Lagde i hans Moders Favn. Den lykkelige blandt Kvinder Fik da himmelsk Bod for Savn. Alle raabte med hinanden: Storprofeten er opstarden, Nu har Gud besøgt sit Folk!

6. Ja, vor Frelser er opstanden, Og sit Folk besøger han, Jesus Kristus, Guddomsmanden, Er vort Liv i Dødens Land, Han os kjærlig gaar i Møde, Gjør de blege Kinder røde, Tørrer alle Taarer af!

Egen Melodi,
eller: O Jesus for din Pine.

626. Med Straalekrans om Tinde Forklaret Jesus stod, Det varmer os her inde Ved dybest Hjærterod.

2. Thi naar han aabenbares I Stavets Egn paa ny, Skal vi med ham forklares, Ham møde højt i Sky.

3. Han stod paa Thabors Høje, Den Guds og Davids Søn, Som Solen var hans Dje, Som Lys hans Klædning skjøn.

4. Med Venner fra Guds Bolig Vor Frelser skifted Ord Om Kors og Død fortrolig, Om Seng i sorten Jord.

5. O hør mig, Drot, du kjære, Udbrød da Peder glad, Her er saa godt at være, Ej mer vi skilles ad!

6. Vi sidder i det lave, Vor Frelser over Sol, Vi sidder mellem Grave, Han paa Guds Kongestol.

7. Dog godt er her at være, Det volder Herrens Ord, Som Aanden, til hans Være, Os trøster med paa Jord.

8. Som Venner i Guds Bolig Med ham vi skifter Ord Om Kors og Død fortrolig, Om Seng i sorten Jord.

9. Vort Kors er uden Sammer, Vor Død er uden Brod, Vor Grav et Sovestammer, Vor Herres Liv vor Lod.

10. Hans Aand er i vor Kjæde, Hans Ord er i vor Mund, Ham selv vi ser med Glæde Nu om en liden Stund.

11. Til Jesu Kristi Være Det tone højt i Sky: O, her er godt at være I Herrens Kirkefy!

Me l. Nu velan, vær frist til Møde.

627. Godt og ondt og Lys og Mørke, Sandt og Løgn og Liv og Død I hvert Hjærte prøve

Styrke, Farligt er det Sammenstød, Stærkest synes tit paa Jord Mørkets Vægt med Løgn og Mord, Løfte dog paa Sejers-Livet Sandhed Lysets Børn har givet.

2. Af Guds Naade det er givet Jesu Kristi Menighed, Sandhed der med Lys og Livet sig udvikler i Guds Fred, Hos sit Helgenfolk vor Drot Overvinder ondt med godt, Og, som Nat for Morgenrøden, Flygter for vor Frelser Døden.

3. Livets Bog har mange Blade, Snart er dog det sidste vendt, Hveden samles da i Lade, Medens Klinten vorder brændt. Liv og Lys, alt sandt og godt findes evig hos vor Drot, Mens med Løgnen gaar til Grunde I Midmørket alt det onde.

4. Jesu Lidelse og Dod.

Me l. Nu bør ej Synden mere.

628. Op, Zion, at oplukke Din Hjærteport og Dør, Slaa Laas for Sorg og Sukke, Og græd ej nu som før! Din Længsel og Attraa, Din Drot, som hjem dig henter, Din Jesus, som du venter, Gaar for din Dør at staa!

2. Dig vil jeg, Jesus, give Mig med min Sjæl og alt, Du skal min Ejer blive, Du har mig og betalt! Kom, Jesus, til mig ind! Med Hjærte, Mund og Tunge Hofianna vil jeg sjunge, Kom, fyld min Sjæl og Sind!

Egen Melodi.

629. Ind i Haven Jesus gif, Sørgelig til Mode, Faldt saa med et Himmelskif Fader sin

til Fode; Mærk det, kristen, vaag og bed! Far
ej til foroven, Kun til hvem der knæler ned,
Daler Kraft fra oven!

2. Tages maa og tømmes ud Lidelfernes
Bager, Men et himmelsk Sendebud Hjærtet
vederkvæger; Kristen! saa i Dødens Strid
Himmelen dig vinker, Saa din Sjæl kun higer
did, Raster, hvad den sinker!

Mel. Jesus, dine dybe Bunder.

630. Sove J? hvor kan J sove, Vidnerne til
Jesu Dø? Hvor er eders Tro og Love? Sove
J dog alle tre? Er det Tid at sove nu? Nu,
Guds Søn i Sjæl og Hu Hardt beængstet er og
bange, Som en ussel Dødens Fange!

2. Kan J ej een Time vaage, Siger Jesus,
er det ret, At den Trygheds Søvnetaage Blinder
Sjæl og Dje slet? Lufte J da Hjærtet til, Og
med Sønnen slutte vil Al den Angest, Nød og
Møje, Som jeg maa uskyldig døje?

3. Peder! løfterige Peder, Hvor er nu dit
Ord og Haand? Sover du, imens jeg beder,
Ængstet udi Sjæl og Hand? Det du selv dog
vide maa, At det gaar i Verden saa, At i Nød
man Benner kjender, De med Lykkens Hjul
sig vender!

4. Vidste J den store Fare, Vidste J den
store Nød, Saae J kun Ulykkens Snare, Som
er lagt til eders Død, O, hvor fik J op at se,
Vaage, raabe alle tre, Bede, at J ikke alle Udi
Fristelse henfalde!

5. Trende Gange Jesus minder, At Discip-
lene skal se; Seg vel tusend Gange finder Hans
Advarsel mer end de; Ligger dog saa lad og blind,

Sover hardt i Synden ind, Vil ej vaagne, se
og høre, Naar Guds Aand vil Hjærtet røre.

6. Væk mig dog, og lad mig ikke Slet i
Døden sove hen! Løs du op min Trygheds
Strikke, Søde Jesus, Sjæleven! Lad mit Øje
stedse se Paa din Pine, Nød og Ve, Lad mig,
midt i Dødens Taage, Paa dig tænke, tro
og vaage!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

631. Guds Søn jeg ser i Purpurklæder: Sin
Konge Verden krone vil; Men Spot er her den
Herres Hæder, Hvem Jord og Himmel hører til:
Den Kongedragt, ham Verden gav, Indvier ham
til Kors, til Grav.

2. Hans Blod paa Purpurkaaben rinder;
Hans Kongespjir er haanet Rør; Hans Tinding
Tjørnens Gren omvinder, Mens han for Verdens
Frelse dør. O Herre, mod din Tornekranz Hvad
er nu alle Kroners Glans?

3. Al Verdens Konger skal sig bøje For Spiret
i min Frelfers Haand, For Aanders Konge i det
høje Sig bøje skal hver salig Aand; Højt over
alle Stjærners Glans Staar evig Herrens
Tornekranz.

Egen Melodi,
eller: Jesus, dine dybe Bunder.

632. „Hvor er Lammet, Offerlammet?“
Spurgte Isak, syg i Sind, Da Slagtoftret var
berammet Med ham selv paa Bjærgetind; Bange
for sit unge Liv, Paa den blanke Offerkniv
Peged han og sagde: „Lammet, Hvor er det, til
Død opammet?“

2. „Søn! for Lammet Gud vil sørge,
Svared Abraham, Guds Ven, Han beklemt sig
Lod adspørge, Svared dog med Haab igjen;
Yndigt faldt og Sagen ud, Kjærligheds og
Sandheds Gud Venner sine aldrig glemmer,
Deres Haab han ej beskæmmer!

3. Her er Lammet, Paastelammet, Siger
Jesus, ydmyg spag, I min Faders Raad be-
rammet Er den store Offerdag; Bange vel af
Hjærtens Grund Er jeg for den mørke Stund,
Men for hele Verdens Brøde Den uskyldige
maa bløde!

4. Ja, at een for alle døde, Gav Guds
Kjærlighed sin Glans, Alle Jordens Roser røde
Ej forslaa til Lammets Krans, Hver en Stjerne,
hver en Sol Samles om den Raadestol, Hvor
for evig nu han troner, Jesus Kristus, vor
Forsouer.

Egen Melodi.

633. Det hellige Kors, vor Herre han bar,
Hans blodige Saar og Pine svar, Hans bitre
Død uden Laf og Lyde Deraf alene vi godt skal
nyde!

2. Selv Jomfru Maria, Moder til Krist,
Med alle Guds Helgene for vist, Hun kun blev
salig paa samme Maade, For Jesu Skyld, af
Gud=Faders Raade!

3. Du værdige Helligaand, som Guds Tolk,
Opliv og oplys det kristne Folk, Og led os alle
paa Herrens Bane, Fra Verdens Kløgt og vor
egen Bane!

4. Al Ere og Pris den eneste Gud, Som
sendte sin Søn i Verden ud! Han styr' og raade

os alle sammen, Saa vi ham frygte og elske!
Amen!

Egen Melodi, eller: Et lidet Barn.

634. Her ser jeg da et Lam at gaa, Som
sig til Døden skynder, Et taaligt Lam, som bærer
paa Al Verdens Sorg og Synder; Til Offer-
stedet staar hans Hu, Han siger: Se, her staar
jeg nu For Adams Æt at stride! Man viser
alle Piner frem; Han svarer: Gjørne! Hvert et
Lem Er færdigt til at lide.

2. Det Lam er Herren stor og stærk, Med
Adams Æt forbanden, Som Gud til vort For-
løsningsværk Har ene dygtig funden. Gaf hen,
min kjære Søn, og lid For dem, som indtil evig
Tid Min Brede skulde smage! Den Straf er
grusom ud at staa, Men Verdens Frelse staar
derpaa, Vil du dig den paatage?

3. Ja Fader, ja af Hjertens Grund Lad
ffe, som du vil skille, Lad komme kun den bitre
Stund, Seg Dødens Kalk vil drikke! Hvo vidste
før sliig Kjærlighed, Saa høj, saa dyb, saa lang,
saa bred, At tænke eller sige? O Kjærlighed, o
Himmelglød! Du fører den til Kors og Død,
Som ejer Himmerige!

4. Mit Hjærte vil jeg Dag og Nat Med
Længsel til dig vende, Hver Time vil jeg dig,
min Skat, I Kjærlighed omspænde; Du være
skal mit Hjærtes Lyst, Og naar det brister i mit
Bryst, Skal du mit Hjærte blive; I dig jeg
ene roser mig, Alt mit det vil jeg evig dig Til
Ejendom hengive.

5. Din Lidslighed med Glædesang Seg Dag
og Nat vil ære, Og til mit sidste Aandefang

Dig fuldt opofret være; Hver Tanke, Ord og Gjerning skal I dine Fodspors dybe Dal Som stille Bække rinde, Og alt det, du mod mig har gjort, Seg vil i Hjærtet prente stort, Din Død til evigt Minde.

Egen Melodi.

635. O, du Guds Lam! Med Korsjets Skam, Du bar al Verdens Synder, Derfra al Trøst begynder; Miskundelig Forbarm du dig!

2. O, du Guds Lam! Med Korsjets Skam, Du bar al Verdens Synder, Dermed al Fred begynder; Af Kjærlighed Giv os din Fred!

3. O, du Guds Lam! Med Korsjets Skam, Du bar al Verdens Synder, Derfra vort Liv begynder! Vor Død til Trods, Opliv du os!

Egen Melodi.

636. Hil dig, Frelser og Forsoner! Verden dig med Torne kroner, Du det ser, jeg har i Sinde Rosenkrans om Kors at vinde, Giv dertil mig Mod og Held!

2. Hvad har dig hos Gud bedrøvet, Og hvad elsked du hos Støvet, At du vilde alt opgive, For at holde os i Live, Os dig at meddele hel?

3. Kjærligheden, Hjærtegløden, Stärkere var her end Døden, Heller giver du end tager, Ene derfor dig behager Korsjets Død i vores Sted!

4. Al! nu føler jeg til fulde Hjærtets Haardhed, Hjærtets Kulde! Hvad udsprang af disse Fjælde, Navnet værdt, til at gjengjælde, Frelsermand, din Kjærlighed?

5. Dog jeg tror, af dine Bunder Væld ud-
sprang til stort Vidunder, Mægtig til hver Sten
at vælte, Til Isbjærge selv at smelte, Til at
tvætte Hjærtet rent!

6. Derfor beder jeg med Taarer: Led den
ind i mine Arer, Floden, som kan Klipper
vælte, Floden, som kan Isbjærg smelte, Som
kan Blodskyld tvætte af!

7. Du, som har dig selv mig givet, Lad i
dig mig elste Livet, Saa for dig kun Hjærtet
banker, Saa kun du i mine Tanker Er den
dybe Sammenhæng!

8. Skjont jeg maa som Blomsten visne,
Skjont min Haand og Barm maa isne, Du,
jeg tror, kan det saa mage, At jeg Døden ej skal
smage, Du betalte Syndens Sold!

9. Ja, jeg tror paa Korsets Gaade, Gjør
det, Frelser, af din Naade! Staa mig bi, naar
Fjenden frister! Ræk mig Haand, naar Djet
brister! Sig: vi gaa til Paradis!

M e l. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

637. Under Korset stod med Smerte, Stod,
med gjennemboret Hjærte, Jesu Moder dødnings-
bleg! Solen fortned, da han daaned, Sorte
Hjærter ham forhaaned, Pine hans var dem
en Leg.

2. Kirken, med sit Moderhjærte, Kjender
bedst Marias Smerte, Under Kors og Verdens
Spot, Men eens Død for alles Brøde Galden
nu dog kan forsøde, Alting gjorde Jesus godt!

3. Brist da aldrig, Moderhjærte! Drukne
kan du al din Smerte I din Frelser's Kjærlig-

hed! Hvad end Børnene maa lide, Guds enbaarne ved din Side Lysen over dem sin Fred.

4. Freden til sin Moders Hjerte Jesus vandt ved Dødens Smerte, Den er Kirkens Skat og Pris, For den Fred hans Kæmper stride, Med den Fred hans Vidner lide, Gaa med den til Paradis!

5. Vær velsignet, Moderhjerte! Vær velsignet, Modersmerte! Vær velsignet, Kvindebryst! I hos Gud har fundet Naade, Vandt, ved Kristi Korsens Gaade, Hvad I savned: evig Trøst!

Mel. Jesus, dine dybe Bunder.

638. Solen vel i sorte Klæder Følger os til Korset hen, Men til Flokken, ham begræder, Siger dog vor Sjæleven: Græde ingen over mig! Græde heller hver for sig! Spejler eder visne Stammer, I hvad her den grønne rammer!

2. Korsets Træ er Naadens Trone, Thi det Blod, som der udrandt, For al Verdens Synd til Sone, Død og Helved overvandt, Der, for Liget, som var mit, Herren gav mig Legem sit, Gaa, skal jeg ved Korset græde, Græde kun jeg kan af Glæde!

Mel. O Jesus, for din Pine.

639. Den bitre Død dig trængte, Vor Herre Jesus Krist! Da du paa Korset hængte Al Pine havde frist!

2. Nu sidder hos din Fader Du højt i Himmelfor, Og Synderne forlader Paa denne usle Jord!

3. O, lad din Aand forbinde Vor Sjæl med
Himmerig! Lad føle Mand og Kvinde: Gud
har forbarmet sig!

Egen Melodi.

640. Jesus! dine dybe Bunder Og din
smertefulde Død, Som din Kjærligheds Vid-
under, Trøster mig i al min Nød, Og naar
Synd mig falder ind, Strax den støder i mit
Sind Paa din Pine, som forbyder Mig at
stjæmte med Udyder!

2. Vil med Belyst sig fornøje Mit for-
vendte Kjød og Blod, Strax dit Kors mig staar
for Dje, Hjærtet røres og gjør Bod; Sætter
Satan an paa mig, Som mit Skjold jeg viser
dig, Dine Suk og Taarestrømme, Snart maa
han da Marken rømme!

3. Vil mig Verdens Aand udlokke Paa den
rosenstrø'de Vej, Hvor man under Blomsterflokke
Ser de skjulte Slang'er ej, Om mit Sind til
Verden staar, Da jeg ser til dine Naar, Og
naar kun paa dig jeg tænker, Strax sig blotte
Fjendens Rænker.

4. Saa mod alt, hvad Hjærtet krænker, Give
dine Bunder Kraft, Naar min Sjæl sig i dem
sænker, Drager den ny Levesaft, Deler jeg din
Kval og Død, Da forsvinder al min Nød, Naar
dit Blod i mig indflyder, Glædens Kildespring
udbryder!

5. Paa dit Kors mit Haab er grundet, I
din Grav jeg Hvile faar, Thi din Død har
Døden bundet, Den har lægt mit Banesaar,
Del i dig er evig Trøst, Freden bor i dine

Bryst, Og med dig det os er givet, At staa op til Lys og Livet!

6. Har kun dig jeg i mit Hjærte, Salighedens Kildespring, Da jeg føler ingen Smerte, Selv ved Dødens bitre Sting, Skjuler jeg mig kun hos dig, Nøre kan ej Fjenden mig, Døden har i dig jeg fundet Sødte af Livet overbundet!

Mel. Mig hjærtelig nu længes.

641. D Hoved, højt forhaanet Med blodig Saar og Vel! D Hoved, tornekrønet Til Smerte, Spot og Spe! D Hoved, som har været Tilbedet idelig, Men nu saa højt vanæret, Vær hilset hjærtelig!

2. Min Jesus! du er saaret For mine Synder saa, Jeg burde have baaret Den Straf, som paa dig laa, Se hid, her staar jeg arme, Fordømt til Bredens Mis — Dig over mig forbarme, Dit Naadeglimt mig vis!

3. Jeg takker dig af Hjærte, Af ganske Sind og Sjæl, Min Frelser, for din Smerte, Du mente det saa vel! Lad mig, o Jesu Kriste, Ved Troen holde mig, Naar Djnene vil briste, Da lad mig dø i dig!

4. Naar jeg her fra skal vige, Da vig du ej fra mig! Og naar jeg ned skal stige I Graven, vis mig dig! Træd frem, saa snart mit Hjærte Er klemt i Dødsens Nød, Forkort min Angst og Smerte For din den haarde Død!

5. Vær du mit Skjold og Bue, Naar jeg min Afsked ta'r, Lad mig dit Nafn skue, Som det paa Korset var! Jeg derved Sejer vinder, I Troen, som sig bør, Dig til mit Hjærte binder: Vel den, saaledes dør!

Mel. Jesus, du min Glæde.

642. Hvo vil mig anklage, Dg for Dommen
drage Hen paa Sinai? Synden jeg bekjender,
Mig til Jesus vender, Saa gjør han mig fri.
Mod mig da Paa Golgatha, Jesus skal min
Sag antage, Hvo vil mig anklage?

2. Hvo vil mig fordømme? Jesu Blode-
strømme Sænker jeg mig i; Gud i Himmerige
Dømme vil og sige: Denne han er fri; Han er
to't I Jesu Blod! Satan, Synd og Død maa
rømme, Hvo vil da fordømme?

Mel. O Drobelse.

643. Nej, det er ej Saa let en Vej Til
Golgatha, mit Hjærte, Som de fleste mene, nej!
Det vil koste Smerte.

2. Er Sjælen ret Af Synden træt Dg
tørster efter Hvile, Da er hun først bleven let,
Op til Gud at ile.

3. Det stolte Mod, Det kaade Blod Kan
Jesu Død ej finde, Pønitensens Taareflod Maa
i Sandhed rinde.

4. Alvorlig Flid Dg Kamp og Strid Mod
Synden er fornøden, Ind i Jesu Pines Tid, Ind
med ham i Døden!

5. Du siger: hvad, Om jeg er glad? — Ja,
glad i dine Lyster, Dermed du dit Hoved ad Jesu
Pine ryster.

6. Den Del, der var Guds Søn saa svar,
Maa dig saa godt ej gjøre. Med dig; Sagen er
jo klar, Lad dig ej forføre.

7. Mit Hjærte, tag Guds Pines Sag Til
grundig Eftertanke, Lad dit Sind hans Korsens
Dag Daglig gennemvænke.

8. Af, bitre Død, Af, haarde Nød, Af Sam-
mer, Ve og Smerte! Af min Synd, der sønder-
brød Livets Fyrstes Hjærte!

9. Nu Verden, kort At sige: bort! Din Lyst
er idel Nøje, Jesu Død har gjort dig sort For
min Sjæles Dje!

Mel. Seg vil din Pris udsjunge.

644. Vor Frelser, du, som døde Paa Korsets
Træ med Spot, For vores Skyld og Brøde, Og
gjorde alting godt! O, lad os længer ej I Syn-
den søge Glæde, Men ved din Haand betræde
Den rette Livets Vej!

2. Det er den Vej, du viste Fra Graven
højt i Sky, Det er den Vej, du priste For os
ved Pagten ny, Din Aand med Troens Ord
Paa den os vil ledsage, Fra Badet uden Mage
Til Himmeriges Bord!

Mel. Ind i Haven Jesus gif.

645. Vær os, Frelser, Livets Væld! Hvad din
Død betyder, Saa vi til dit Kors med Skjel Nagle
vore Lyder! Vær i Aanden os at saa Grædende
her neden, Saa du Lovsang hofte maa, Naar vi
fare heden!

Mel. Jesus, dine dybe Bunder.

646. Jesus, gør det for din Pine. At, hvor
jeg i Verden gaar, Seg forsigtelig maa trine,
Tænke, Graven aaben staar! Sid jeg dør i salig
Tro, Naar jeg skal blandt døde bo, Og, naar
Dommens Dag skal være, Sank mit Lev til evig
Værelse!

Egen Melodi.

647. Min Jesus, lad mit Hjærte faa En saad-
dan Smag paa dig, At Nat og Dag du være maa
Min Sjæl umistelig!

2. Da bliver Naadens Tid og Stund Mig
føð og lystelig, Thi du mig kysker med din Mund
Dg tager hjem til dig.

3. Mit Hjærte i den Grav, du laa Til
Paaskemorgen rød, Lad, naar det aftner, Hvile
faa, Dg smile ad sin Død!

4. Før saa mig arme Synder hjem, Med
din Retfærdighed, Til dit det ny Jerusalem, Til
al din Herlighed!

5. Jesu Opstandelse og Himmelfart.

Egen Melodi.

648. Som Foraarsjolen morgenrød, Stod
Jesus op af Jordens Skjød, Med Liv og Lys
tillige! Derfor, saa længe Verden staar, Nu efter
Vinter kommer Vaar Livsalig i Guds Rige!

2. Som Fuglekor i Mark og Lund Lovsynger
Vaar i allen Stund, Med deres Toner søde,
Saa alle Tunger trindt om Land Lovsynge Dø-
dens Overmand i Paafe-Morgenrøde!

3. Som Blomster alle staa i Flor, Som
Skoven grønnes, Kornet grov, Ved Vaarens Kræf-
ter milde, Saa blomstrer alt i Jesu Navn Dg
bærer Frugt til Folkegavn, Som aarle, saa og
silde!

Mel. Blomstre som en Rosengaard.

649. Engel, hvor jeg har dig kjær, Du, som i

det dunkle Daled, svøbt i Morgensfjær, For i
Grav at funkle, Og at valte bort den Sten
Over mine Dødningsben, Som mit Hjærte knuste!

2. Engel, ja du er det værd, Vi om dig
skal kvæde, For du tog som Morgensfjær Paa
vor Ligsten Sæde, Slaar i Graven ned som Lyn,
Saa, trods Mørket, vi faa Syn Paa Guds Vej
i Dybet!

3. Engel, ja, dit Morgensfjær Lægger det for
Dagen, At vi er flet ikke der, Hos vort Forde-
lagen, Thi hos ham, som bød for os Kors og
Grav og Helved Trods, Er vi alle Dage!

Mel. Her vil ties, her vil bies.

650. Paastemorgen slukker Sorgen, Slukker
Sorgen til evig Tid! Den os har givet Lyset
og Livet, Lyset og Livet i Dagning blid! Paaste-
morgen slukker Sorgen, Slukker Sorgen til evig
Tid.

2. Redningsmanden er opstanden, Er opstan-
den i Morgengry! Helvede græder, Himlen sig
glæder, Himlen sig glæder ved Lovsang ny! Red-
ningsmanden osv.

3. Sangen toner, vor Forsoner, Vor Forsoner
til evig Pris! Han vilde bløde for os at møde,
For os at møde i Paradis. Sangen toner osv.

4. Englehære Budskab bære, Budskab bære
med Lovsang ny, Flyve saa fage frem og tilbage,
Frem og tilbage: til Grav, til Sky. Engle-
hære osv.

5. Vødt er Brøden, død er Døden, Død er
Døden i Paradis. Nu ligger Graven midt i Guds-
haven, Midt i Guds-Haven til Jesu Pris! Vødt
er Brøden osv.

6. Englesæde, Engleglæde! Engleglæde i Jordens Skjød! Lyet og Læet under Livstræet, Under Livstræet gjør Hvilen sød! Englesæde osv.

7. Mørket græder, Englekæder, Englekæder de er som Lyn! Om end bedrøvet, smiler dog Støvet, Smiler dog Støvet ved Englesyn! Mørket græder osv.

8. Morgenstunden Guld i Munden, Guld i Munden har end til os, Fra vor Forsoner Livets Guld kroner, Livets Guld kroner, vor Død til Trods! Morgenstunden osv.

9. Favrt i Skare op vi fare, Op vi fare fra Grav i Sky! Tungerne gløde, Herren vi møde, Herren vi møde med Lovsang ny! Favrt i Skare op vi fare, Op vi fare fra Grav i Sky!

Mel. Af Højheden oprunden er.

651. Hvad er dog Paaste sød og blid For dem, som kjende Naadens Tid, Og Syndens Jammer finde I Jesu aabne Grav vi se, At alle Himle ad os le, Og Sejerskranse binde. Den Dag vor Sag Og Elende fik en Ende, Da vor søde Jesus han stod op af Døde.

2. For vore Synder er han død, Til vor Retfærdighed han brød De stærke Dødens Porte. At han opstod, det viser grandt, At Synden, ganske vist og sandt, Er død og evig borte, Vor Nat er plat Overbunden og forsvunden, Da vor søde Jesus han stod op af Døde.

3. Han er opstanden, det er godt, Den grumme Død til evig Spot, Som før saa mægtig bruste, Han er opstanden, det er vist, Det sorte Riges Magt og List Vor kjære Jesus knuste.

Det Ord skal, hvor Jeg maa vanke, af min Tanke
Aldrig svinde: Jesus kunde dø og vinde.

4. Han er opstanden, det er stort, Og dermed
er en Ende gjort Paa al min Ve og Sammer;
Han er opstanden, det er nok, Min Grav, som
var en Fangeblok, Er nu et Sovestammer, Al
Spe, Suk, Ve, Dødens Fagter jeg foragter,
Gravens Hvile Synes ad mig nu at smile.

5. Nu er her Vej til Livets Land, Op alle!
følger hvad I kan, Vor Frelser og Hoved;
Han er opstanden, dette Ord Skal raabes højt
paa denne Jord, Han være evig lovet! Vær glad,
Guds Stad! Alle Tunger raaber, sjunger Mod
hinanden: Jesus er, han er opstanden!

Mel. Jesus, du min Glæde.

652. Hører, I som græde Og med Taarer
væde Jesu Hvilested, Bort med Graad og Klage,
Her er gode Dage Her er Fryd og Fred! Jesus
jnuft Sin Magt har brugt, Kløvet alle Tjen-
dens Skjolde, Intet kunde holde.

2. Han er alt fra Døde Standen op at
møde Eder sejerfuld, Engle kan I finde, Men
ej ham der inde I det sorte Muld, Ser kun paa
Det Sted han laa! Raster der hen al den Smerte
Bort fra eders Hjærte!

3. Kommer hid, begraver Al den Del, som
haver Krænket eders Mod, Skynder eder, skynder!
Thi hans Flok forkynder, At Guds Søn opstod,
Siger hver, Som bange er, Hans Disciple, ingen
anden, At han er opstanden!

4. Fatter det til Hjærte, Glemmer eders
Smerte, Det har ingen Nød, Han har dæmpet
Branden, Og er alt opstanden; Jesus, som var

død, Brød han ud, Saa kan hans Brud Og ved samme Kraft udbryde, Sig i Gud at fryde.

5. Har du mange Synder, Jesus dig forkynder: Gjælden er betalt, Her er ingen Brede, Naaden den er rede, Det er rigtigt alt; Jesu Død Og at han brød Gjennem Dødens Vold og Brede, Det for dig jo skede.

6. Synd, hvor er din Fælde, Helvede, din Bælde, Død, hvor er din Brod? Jesus har alt vunden, Jeg har Sejren funden, Du est undertraad', Gud, som gav Ved Jesu Grav Os saa stor en Sejers Vre, Ewig Pris vi bære!

Egen Melodi.

653. Stat op, o Sjæl, i Morgengry! Lad Søvn og Sorg og Frygt nu fly, Lad al din Klage blive borte, Thi her er nyt fra Dødens Porte. O salig Paaske-Morgenstund Med Guld i Mund!

2. Afvæbnet nu og ødelagt For evig er al Helveds Magt; Thi han, som var af Døden fangen, Er med Triumf af Graven gangen! O salig Paaske-Morgenstund Med Guld i Mund!

3. Stands, dybe Hjertesuk i Løn! En Morgenrøde himmelskjon Sig hvælver over dem, som sove I sorten Muld og under Bove! O salig Paaske-Morgenstund Med Guld i Mund!

4. Kom, Hjærte, med hvad dødt du har, Hvad du med Sorg til Graven bar, Gaf med det alt til ham, som døde, Men levende dig nu vil møde! O salig Paaske-Morgenstund Med Guld i Mund!

5. Guds Himmerige er jo dit! Vent, Hjærte, vent endnu kun lidt, — Da Døden opslugt er til

Sejer, Og evigt Liv i alt du ejer! O salig Paaste=
Morgenstund Med Guld i Mund!

6. Syng, Menighed, syng Frydesang Med
Nanderøst og Hjærteklang! Gaf syngende din Ven
i Møde, Som kommer til dig fra de døde! O
salig Paaste=Morgenstund Med Guld i Mund!

Mel. Nu velan, vær frist til Møde.

654. Lyse Morgen er oprunden — Endt er
Verdensdødens Nat: Se, i Paaste=Morgenstunden
Solen har sin Grav forladt. Hæv dig, Aand, med
Pris til Gud! Gaf fra Dødens Skygger ud,
Drag mod Vest til Urtehaven, Følg med Kvinderne
til Graven!

2. Salve vil de Herren bringe, Vil ham ære
i hans Grav, Medens skjulte Hymner klinge
Gjennem Himmel, Jord og Hav. Gravens Sten
er stor og svær; Den opløfter ingen her — O,
men se, den er borttagen, Graven skinner lys som
Dagen.

3. Englen i de hvide Klæder Lyser fra den
tomme Grav! Glæd dig nu, hver Sjæl, som græ=
der! Glæd dig, Himmel, Jord og Hav! Bryd i
store Lovsang ud! Frelste Verden! pris din Gud!
Pris din Frelser og Forsøner! Englerøst fra Gra=
ven toner.

4. Herren, som vi lede efter, Jesus Kristus
er ej her: Han opstod med Guddomskræfter; Den
opstandne er os nær. Store Sejr! det er fuld=
bragt — Afgrund! hvor er nu din Magt! Død
din Brod os ej skal true — Vi skal den opstandne
skue.

Me l. Søde Jesu, vi er her.

655. Hørt det har jeg: han opstod — Graven ej min Frelser gjemmer. Tvivl ej, Sjæl, med sunkne Mod! Herren ej dit Haab bestømmer. Med hans Vidner vil jeg følge: Dagens Lys kan ej sig dølge.

2. Herren lyser paa min Vej, Ej forblindet Sjæl ham kjender; Bankelmødigt valter jeg, Ordets store Lys han tænder: Han mig Skrifterne oplader — Haabets Straale Sjælen bader.

3. Hvad jeg hører, veed jeg ej; Sælsomt dog sig Hjærtet rorer; Underfuldt paa Herrens Vej Jeg Forjættelserne hører; Mægtig Hjærtet i mig brænder, Til jeg den opstandne kjender.

4. Herre, lad i hellig Stund Taagen falde fra mit Øje! Aandesyndet mig forund — Aandesyndet fra det høje! Staa for Sjælen aabenbaret, Salig, hellig og forklaret!

Me l. Jeg veed et evigt Himmerig.

656. Luk Øjne op, al Kristenhed! Se hist, hvor Fuglen synger, Sig Balke op og Balke ned End Kirkestien slynger!

2. Den snor sig over Mark og Eng, Smellem Korn og Blommer, Forbi saa mangen Fugleseng I Vaar og tidlig Sommer.

3. Luk Øren op, al Kristenhed, Og hør, at Guddoms-Manden Med Liv og Lys og Himlens Fred Er og hos os opstanden!

4. Her Aand og Liv er end hans Ord, Her vendes Sorg til Glæde, Og grandt det mærkes ved hans Bord, At han er selv tilstede.

5. Ja, i vort Hjærte og vor Mund Er Livets

Ord det søde, Som i en Paaske-Morgenstund
Opstaaet fra de døde!

6. Derfor udbrod en Morgensang Fra Hjerterne,
som brændte, Da Jesus mødte os i BANG
Og Himmellyset tændte!

7. Lad os med Sang da haste hjem Til
hans Apostlers Dage, Og med dem i Jerusalem
Betsignelsen modtage!

Mel. Krist stod op af Døde.

657. Jesus, himmelfaren, Højt over Engleffaren
Nu sidder ved Guds højre Haand Og sender os
sin Faders Aand! Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

2. Jesus, himmelfaren, Udsender Engleffaren
Al Jorden rundt til sine smaa, At vinke dem til
Himlens Blaa! Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

3. Jesus, himmelfaren, Dog midt i Folkeffaren
Uddeler Himlens Vin og Brød, Er med
sit Folk i Liv og Død! Bøjer alle Knæ for vor
Frelser!

Mel. I Jesu Navn.

658. Til Faderen, O Sjæl, forglem det ej!
Gik Jesus hen Igjennem Lidelsen; Tænk, det
var saa tung en Vej! Naar du, som han, vandre
skal Dødens Dal, Du Trøst og Bistand faar,
Og ej alene gaar; Se, din Frelser følger med,
Kom i Hu, han har bered Dig hos Faderen dit
Sted!

2. Et Djeblik! Saa sluktes Lyset ud. O
du, som gif Og Himlen aabnet fik Og forligte
mig med Gud: Naar jeg skal gaa ad den Vej,
Hvor man ej Tilbage kommer mer, O, sønderbryd
mit Ler, Løs mig Dødens haarde Baand,

Send mig din den gode Aand, Tag min Sjæl
udi din Haand!

Mel. O gode Gud, jeg takker dig.

659. Stat op i Gry, min Gud! stat op, Ad-
spredes, flygt, du Fjendetrop, Lær, hvad det er at
grue! Forsvind som Røg i Lustens Skjød!
Hensmelt som Bøx for Ild og Glød! Kan du
Guds Ansigt skue?

2. Op, glædes alle, glædes nu, Dg kommer
Sorg ej mer i Hu, Nødsindige og fromme! D,
bryder flux i Lovsang ud, For eders Herre, eders
Gud Ved Navn at ihufomme!

3. Saa Haand paa Bærket! nøler ej, Men
baner for den Konge Vej, Som farer paa det
jævne, Han er de faderløses Trøst, Han hører
naadig Enkes Røst, Dg han har Guddoms-Evne!

4. Han laaner Hus til hver forladt, Af
Lønker han udløser brat Dg hjælper op af Grave;
Til Marken gold den Herre god Udspringe bød
en Naadeflod, Nu bli'r den som Guds Have!

5. Den fylder han med Liv og Lyst, Dg
planter for de arme Trøst, Som de har længtes
efter, Dg dem, som bære Gulebud, Indskyder
du, al Naadens Gud, Et Ord med Kæmpekræfter!

6. Betsignet være Gud, vor Drot! Med
Salighed, af Naade blot, Det har nu gode Beje;
Thi hos vor Gud og Herre fød Er Udvej fra
den bitre Død, Fra Gravens mørke Leje!

7. Lovsynger ham i Gry og Kvæld Med
Livets Strøm af Jakobs Vald, I Kirker alle
sammen! Istem for ham, vor Gud, vor Drot,
Hvert Folk paa Jorden, stort og smaat, Halleluja
og Amen!

8. O jubler for ham! ser I ej, Sgjiennem
Himle gaar hans Vej, Med Solens Løb fra
Østen! En Strøm af Lys er Heltens Spor,
Og Guddomskraft er i hans Ord, O, lytter dog
til Røsten!

Egen Melodi.

660. Kommer, Sjæle dyreljømte, Og til mer
end Engle døbte, Søffende til Davids Søn!
Lad os med Guds Englestare Og med ham til
Himmels fare, :: Se den frommes store Løn! ::

2. Trindt det lyder ham i Møde: Vær vel-
kommen fra de døde, Alle Djævlens Skræk og
Gru! Over dem gaa Flammebølger, Folket
igjenløst dig følger, :: Før fortabt, men fundet
nu! ::

3. Kæmper, I, som Borgen værne, Borgen
over Sky og Stjerne, Nabner brat den høje Port!
Sejerrig fra Dybet kommer Verdens Frelser, Ver-
dens Dommer, :: Navnet hans er evigt stort! ::

4. Møder ham med gyldne Kroner, Ham og
mange Millioner, Dyreljømte med hans Blod,
Stigende fra Sammerdale Nu med ham til Fryde-
sale! :: Takker ham, for han er god! ::

5. Mellem Engle Mænd nu tælles, Har i
Herren alt til fælles: Vand og Støv og Liv og
Blod, Troen, Haabet, Kjærligheden, Lyset,
Glansen, Glæden, Freden, :: Livets Træ og Livets
Flod! ::

6. Være være Frelsermanden, Med et Navn
som ingen anden, Løseren af Dødens Baand!
Lob og Tak og evig Være I Treenigheden være
:: Fader, Søn og Helligaand! ::

6. Jesu Regering og Gjenkomst.

Mel: Løber den Herre, den mægtige Konge, med Vere.

661. Manden i Muld, som er baaret og født af en Kvinde, Han er fra Hulen opsteget til Himlens Tinde, Straaled paa ny, Hæved sig let over Sky, Har nu i Himlen Højsæde!

2. Djet af Muld overskuer nu Stjærnernes Bange, Dret af Muld sig forlyster med Englenes Sange, Barmen af Muld, Nu af Guds Kjærlighed fuld, Svulmer med Saligheds Fylden!

Mel. Alt staar i Guds Faderhaand.

662. Højtidsdagen, Højtidsgangen, Bække, have Frydesangen, Høj er Tronen, han bestiger, Som forener begge Riger: Stjærneland og Blomstervang!

2. Jesus i det høje troner, Ham lovshuge Millioner, Som paa Jorden, saa i Himlen, Englekor med Folkevrimlen, Sejerherren fredegod!

3. Milde Drot, igjen du kommer, Som al Verdens strænge Dommer, Alle Skyer Flammer sprude, Da er Raadens Time ude, Alle Engle raabe Ve!

4. Hør os nu i Raadens Fylde; Straf os ej, som vi forskyldte! Bogt vor Sjæl for Skam og Skade! Rør os, høj os, gjør os glade! Lad os se din Herlighed!

Egen Melodi.

663. Sin Bogn gjør han af Skyer blaa, I Nag han Storme spænder, Den ganske Jord med Klipper graa Som Bøx er i hans Hænder, Hans Sværd er hvast, hans Spir er godt, Hans Folt

er vi, den Drotters Drot, Hans Navn er Jesus Kristus!

2. Guldkronen bærer han i Løn, Og Svar-
det helst i Skede, Og som den bedste Faders Søn,
Hans Lyst det er at bede: For alle Sjæle beder
han, Og beder dem med Bud om Land, Ej at
forsmaa hans Krone!

3. Hans Bøn er stærk, hans Bud er godt,
Med Gud os at udfone; Men dog fordi han
her med Spot Kun bar en Tornekrone, Er Ver-
dens Daarer til Foragt Hans Iulebud, hans
Kongemagt, Hans Fred og Glans og Glæde!

4. Men naar tilbage aabenlyst, Som han
opfor, han kommer, Og naar Basunens Dron
gjør tyft For ham, al Verdens Dommer, Da
vel enhver, han kjendes ved I Guds sin Faders
Herlighed! Dem vis er Livets Krone!

Mel. Lovet den Herre, den mægtige Konge, med Ere.

664. Stiftet Guds Søn har paa Jorden et
aandeligt Rige, Skaber og danner et kongeligt
Folk sig tillige, Riget skal staa, Salighed Folket
opnaa Trods alle Wandernes Krige!

2. Rngtet derom som en Løbeild farer og
brænder, Tungerne gløde derunder til Jorderigs
Ender, Thi med Guds Ord Følges Guds=Vanden
paa Jord, Blus han paa Bjærgene tænder!

3. Jesus, vor Kristus, vor salvede Konge med
Ere! Kristus, vor Jesus, almægtige Frelser du
fjære! Hos os du bliv, Vær du vort Lys og
vort Liv, Alt, hvad vort Hjærte begjære.

4. Da paa dit Ord skal det glædeste Budskab
udbredes, Og saa ved os skal der Vej for dit Nafn

beredes, Saa overalt, Navnlig som Frelser paa-
kaldt, Du skal med Anefald tilbedes!

5. Da paa det jævne skal Naaden og Sand-
heden mødes, Og dine smaa skal til Konger og
Præster opføres, Bore i Lon Bruden som Solen
saa skjøn, Alting af Kjærlighed fødes!

Troen paa Gud Helligaand.

1. Den Helligaand.

Egen Melodi.

665. Apostlerne sad i Jerusalem Og bød paa
Herrens Time, For Dren da brat det ringed dem,
Som tusende Klokker time.

2. Det rørte dem alle saa underlig, Det var
ikke før oplevet, Der taltes om dem i Himmerig,
Der blev deres Navne skrevet.

3. Der taltes om dem, som Livets Ord Nu
skulde med Kraft forkynde, Om Himmelsladen
ved Herrens Bord, Som skulde paa Jord begynde.

4. Da høstes paa Zion der Sus og Brus,
Det bølgede som et Lagen, Med Kraft fra det
hoje det lave Hus Dpfyldtes paa Pinsedagen!

5. Da saaes der Tunger som Ild og Glød,
Guds Benner de sløj i Munden, Paa alle Folks
Tunger Guds Ord gjenslød, Mangfoldig, men ens
i Grunden.

6. Saa tændtes paa Jorden det Lys fra Gud,
Der haver som Solen straalet, Hvor levende
Koster Guds Gulebud Forkyndte paa Moders-
maalet.

7. Og har vi til nu paa det store Ord Som

Børnene smaa kun stammet, Af Himmelens Ild,
som kom til Jord, Vi har dog en Guist annam-
met.

8. Den Guist, den ulmer hos os endnu,
Opblusfer og i Guds Time, Saa gladelig rinder
det os i Hu, At Himmerigs Klokker kime!

Egen Melodi.

666. Var I ikke Galilæer! Kaldte eder Fari-
sæer Ej med Haan ulærde Mand, I, som
bragte først paa Tale Ham, som laa i Dødens
Dvale, Men stod herlig op igjen!

2. Jødelands Apostelsfare! Hvad i Verden
kan forklare Kraften i dit gamle Ord, Som
endnu gjør Underværker, Har til stolte Mindes-
mærker Kirker alle trindt paa Jord!

3. Ja, hvor kan, skjønt Sproget døde, Eders
Ord paa Tunger gløde, Trodsje Bid og Blok og
Baal! Hvor kan eders Aand i Norden, I hver
Stad og Braa paa Jorden, Tale Folkets Moders-
maal!

4. Paastemorgen, Pinsedagen, Ikkun de for-
klare Sagen, Gav jer alle Tungers Aand: Aan-
den, som kan alt udvirke, Som i Jesu Kristi
Kirke Løser alle Tungebaand!

5. Ikke jer det er, som tale, Siger han, som
kan befale, Men det er min Faders Aand! Der-
for, skjønt I tidlig døde, Eders Taler evig gløde,
Smelte alle Sjælens Baand!

6. Sandt er, det var Guds Finger, Som
gav Bruden Snevinger, Midt i Orken, Hus og
Gaard, Som gav Korsfets Ord fra Østen Sanger-
stemmen, Kæmperøsten, Gjennem atten Hundred
Aar!

7. Derfor gløde vore Tunger, Derfor sødt det i os sjunger, Naar vi prise Jesu Navn, Og vor Sjæl i Kirkeordet, Smeltende ved Naadebordet, Synker sødt i Jesu Favn!

8. Modersmaalet dybt sig bøjer, Let og liflig det sig føjer Efter Herrens Tankegang; Indigt selv, men blødt derefter, Laaner Aand og Ild og Kræfter Det af Zions Heltesang!

Mel. Krist stod op af Døde.

667. Kraften fra det høje, Alt som en Ild for Dje, Med alle Tungers Liflighed Meddaled til Guds Menighed! Takker alle Gud for hans Gave!

2. Kraften fra det høje, Guds Aand, os sammenføje Fra Øst og Vest, fra Syd og Nord Til Gjæster ved vor Herres Bord! Takker alle Gud for hans Gave!

3. Kraften fra det høje Os i vort Sind fornøje, Som Herrens Folk med Himlens Fred, Udvalgte til Guds Salighed! Takker alle Gud for hans Gave!

Egen Melodi.

668. Helligaanden trindt paa Jord Er Guds Røst med Livets Ord, Hvem der har for Sandhed Dre, I Guds Naades Røst kan høre Gudsdoms-Faderhjertet flaa!

2. Livets Ord af Gudsdoms-Rod Kilden er til Livets Flod, Lysets Børn deri sig bade, De af Daaben sjæleglade Dufte op til evigt Liv!

3. Livets Træ ved Flodens Rand Boyer op i Troens Land, Saa Gudsfolket Mad og Drikke

Midt i Orken savner ikke, Mættes ved hans eget Bord.

4. Det er sandt, og det er stort, Det har Jesus Kristus gjort, Det har Herren, som vor Næste, Kjærlig gjort til fælles bedste, Evtigt Liv med Salighed.

Egen Melodi.

669. Kom, Gud Helligaand, kom brat! Gjennembrud den mørke Nat Med Guds Morgenrøde! Lad vort Hjertes Lærkeslag Hilses Herrens klare Dag, Som staar op af Døde!

2. Sjælesørger allerbedst! Hjærtetamrets ædle Gæst! Vær hos os tilstede Med Guds Fred i Storm og Strid, Himmelsk Trøst i Trængsels Tid! Slut vor Sorg med Glæde!

3. Saligheden, Tvivl til Trods, Gjør indlysende for os, Som ved Aand os trøste, Føle dybt, at uden dig Tomt er alt paa Jorderig, Avner kun at høste!

4. Styrk og bøj os med din Arm! Gjør vor kolde Kundskab varm! Dæmp og Luer vilde! Rens os med dit Hjertesuk! Læst os med din Morgendug: Bemodstaarer milde!

5. Lad for os, som paa dig tro, Livets Blomster overgro Gravens mørke Tilje; Og ved Kirkegaardens Port Bist fra os hver Skygge fort Med din hvide Tilje!

Me L. Fra Himlen højt kom vi nu her.

670. Du, som den store Pinsedag Opflammed Guds Apostel-Lag Og gav dem Bod for alle Savn, O, kom til os i Jesu Navn!

2. Gud Helligaand! ja, kom til os, Vor

Uforstandighed til Trods, Saa mange, som dog
tro paa ham, Der bar for alle Korsets Skam!

3. Al, faderløs er, uden dig, Den lille Flok
paa Sorderig, Og, som hvert Legem uden Aand,
Et Bytte kun i Dødens Haand!

4. Du os gjensøder i vor Daab Til Børne-
ret og Barnehaab, Og vore maa ved dig de smaa,
Skal Herren de til Hoved naa.

5. Du giver Mælk i Moderstjød, Du mætter
os med Livets Brød, Og som en Fostersfader sin,
Du skænker os med Glædens Vin.

6. Du skaber Ordet i vor Mund, Som uden
dig er Bogstav kun, Du ene løser Dødens Baand,
Thi evig eet er Liv og Aand!

7. Du er hans Kost, som raaber: kom Til
Fristed mit for Død og Dom! Du sammenføjer
som Guds Haand Hans Menighed med Hjærte-
baand.

8. Du river ned hver Mellemvæg, Som gør
splidagtig lærd og læg; Du stifter sand og evig
Fred I Tro og Haab og Kjærlighed!

9. Kom, Fredens, Kjærlighedens Aand, Al-
mægtig, som Guds højre Haand, Og gør til eet
os fjærn og nær, Som Liv og Sandhed have
fjær!

10. Bær altid hos os stærk og mild, Med
Livets Lys og Himlens Gld, Med Sandheds Ord
og Naadens Kost, Med stadigt Haab og evig
Trost!

11. Medvidder i Guds skjulte Raad! Du har
begyndt den store Daad, Fuldfør du den med
Velbehag, Med Kraft i os, til Kristi Dag!

Egen Melodi,
eller: Paa Jerusalem det ny.

671. Kjærligheds og Sandheds Aand! Jord
og Himnells Hjærtebaand Knytter du alene; Os
forlene dejlig Røst, Os opløde, dybt i Bryst,
Dine Flammer rene!

2. Hvor du lyser, Mørket styr, Al Uterlighed
dig styr, Spotter med din Naade; Sandhed,
som den klare Dag, Kranser i dit Bennelag Kjær-
lighedens Gaade!

3. I det store Sjælebad Og i Hjærtets Drik
og Mad Du er Guddomskraften, I hver Gren
og i hver Kvist Paa det sande Vintræ: Krist,
Du er Levesaften.

4. Med en god Samvittighed Til de smaa du
daler ned, Skaber rene Glæder, Lyser op og
renser ud, Til de staa for Lysets Gud I snehvide
Glæder!

5. Du, som af den „liden Flok“, Svag og
bly og bange nok, Gjorde Kæmper stærke, Skab
nu og af os en Hær, Som tør svinge Aandens
Sværd, Under Korsets Mærke!

6. Kjærlighed til denne Jord Ser du, af, er
saare stor, Bildt dens Lue brænder; Sluk den
ud med Duggen mild, Lad os blusse af den Ild,
Du for Himlen tænder!

7. Paa vort eget Nat og Dag Stirre vi
med Velbehag, Det forstyrrer Freden; Lad os
Jesum en og hver Som vort Liv og Lys faa
kjær! Det gør Enigheden!

Mel. Fra Himlen højt kom vi nu her.

672. Kom, Sandheds Aand, Og Bidne giv,

At Jesus Kristus er vort Liv, Og at ej vi af
andet veed End ham vor Sjæl til Salighed!

2. Kom, Lysets Mand, og led os saa, At vi
paa Klarheds Vej gaa, Men aldrig dog fra
Troens Grund Et Haarsbred vige nogen Stund!

3. Gud-Faders Mand, kom til os ned Med
Himlens Gld: Guds Kjærlighed! Læg paa vor
Tunge Naadens Røst Med Livets Ord til evig
Trøst!

Mel. Jesus Kristus, Frelsermanden.

673. Helligaand, vor Sorg du slukke! Al
Mørkladenhed gør klar! Livets Kilde du oplukke,
Davids-Nøgelen du har, Giv os Trøst for al vor
Nød, Lys i Mørke, Liv i Død!

2. Guddomsdybet du ransager, Det er Kjær-
lighedens Bald, Som det Faderen behager, Han
betaler Hjærtets Gjæld, Mandelig han til os ned
Daler med sin Kjærlighed!

3. Du, den nye Verdens Skaber, Vis paa
os, hvad du formaar! Kamp, saa Verdens Fyrste
taber! Bind, saa Jesu Ord bestaar! Byg dit
Tempel i vort Bryst! Fyld Guds Hus med Him-
mellyst!

Egen Melodi,
eller: O store Gud, vi love dig.

674. Gud Helligaand, vor Trøstermand, Med
Kette du maa klage, Du blev hos os i Stovets
Land Arhundreder som Dage, Du blev hos os
i Jesu Navn, I hans, som dig udsendte, Er tit
dog i hans Fødestavn Den store ubekjendte!

2. Du er Guds Røst paa Livets Vej, Al
Himlens Taleevne, Saa uden dig vor Jesus ej

Vor Herre vi kan nævne; Men blev det klart for os endnu, At du kan os husvare? Og bede vi: Guds Aand! vær du Vor Tunge og vor Tale?

3. At nej, vi næppe tænke paa, At saa det skulde være, Skal du i Faders Sted os staa, Vi søge maa din Ære, Skal Jesus Kristus hemmelig Os gjæste og berige, Vi og maa tro, han er i dig. Og du i ham tillige!

4. Vi skal ej raabe: kom til os! Som du var i det fjærne, Men sukke: Synd og Død til Trods, Guds Aand! bliv hos os gjerne, For Jesu Skyld, som dig har sendt Til sine faderløse, Vil over dem, i dig erkjendt, Sin Kjærlighed udøse!

5. Ja, bliv hos os, vor Trøstermand, Vor Talsmand og Ledfager! Dbliv hos os hver Tale sand, Saa Gud den vel behager, Thi han er ej de dødes Gud, Og leve vi kun mene, Til du gaar fra Gud=Fader ud Og vækker os som Stene.

6. Hver Gang du hører Herrens Ord Fra vore Dødningsløber, Som det blev mumlet under Jord, Skjønt det til Himlen stræber, O, tag det op, udtal det ret, Saa vi det kan fornemme, Til os kom godt fra Nazaret, Den gode Hyrdes Stemme!

7. Hver Gang en ærlig Sjæl paa Jord Vil sine Hænder folde I Jesu Navn, men Bonnens Ord Vil dø paa Læber kolde: Forbarm dig over Støvets Kaar, Vis, du paa alt kan bøde! Og hvist til os dit Fadervor, Saa vore Tunger gløde!

Me l. Op dog Zion, ser du ej.

675. Kom, Gud=Faders Aand fuld god, Kom

med Ild, med Kraft og Mod, Saligt Smil og
himmelft Graad, Stat os bi med Raad og Daad!

2. Er vi tusend, er vi to, Kom, bekjend med
os vor Tro, Saa vi hører, den er sand, Føler,
Daad er Livets Band!

3. Lys Gud=Faders Hjærtelag Op for os
som højlys Dag, Kristus paa sin Kongestol Straa=
lende som Livets Sol!

4. Gjør vort Hjærte fast deri, Du er mer
end Fuglen fri, Og, som du, saa er alt dit,
Himmelft ydmygt, himmelft frit!

5. Ikke blot dig selv bevidst, Som hver
Engel her og hist, Alt guddommelig du veed,
Klar er dig Guds Kjærlighed!

6. Lad det kjendes hos os nu, Hjærtets
Tungemaal kan du, Og, som Guldet regner ned,
Himmelft er din Gavnildhed!

7. Byg dit Tempel i vort Bryst, Klart op=
lyst til Haab og Trøst! Gjør med din Livsaande
varm Døden husvild i vor Barm!

8. Gjør, som Menighedens Aand, I Fuld=
kommenhedens Vaand, Herrens Brud, som du,
saa viis Paa Guds eget Paradis!

9. Brudfører allerbedst! Til den store Bryl=
lupsfest Biselig du os bered I vor Frelsers Kjær=
lighed!

Mel. Det timer nu til Julefest.

676. Gud=Faders runde, milde Haand I Sand=
hed er den Helligaand, Guds gode Gaver mange=
lund Uddeler han i allen Stund!

2. Sin Son Gud=Fader os har sendt, Men
aldrig vorder Sønnen kjendt, Om ej Guds Aand
vor Sjæl fornyr, Og giver Troen Vidnesbyrd.

3. Guds Børnesløf opdrager han, Vor Fosterfader sød og sand, Hvad Jesus tjente ved sin Død, I ham han over os udgød!

4. O Himmel=Ben for Herrens Brud, Guds Mandedræt, som selv er Gud! Gjenfød, opelst hos os i Løn Gud=Faders elskelige Søn!

Met. Guds Godhed vilke vi prise.

677. Drag ind ad disse Porte, Vor høje Pinsegæst! Forjag de Skygger sorte, Som mørkne vil din Fæst, Og gjør det soleklart, At Hedninger som Søder I Daaben du gjenføder Til Stovets Himmelfart!

2. Lad styrte alle Bægge, Som stille kristne ad! Forener jer, I Bække, Og glæder Herrens Stad! Foren dem, Helligaand! Thi Hjerterne saa mange, Som ofre dig Lovsange, Er Bække i din Haand!

Egen Melodi.

678. Kom, Regn af det høje! lad Jorden oplives Som Lilie=Dal, At hvad os vor Jesus har lovet, maa gives I tusende Tal, Han vilde det arme fortørrede Mod Forfriske og læste, Med himmelske Vædste :: Af Paradis=Flod. ::

2. Kom, Trøster i Trængsel! kom Sansernes Styrke! Mit Hjertes Behag! Kom, Vin, os at læste i Angestens Tørke Med himmelske Smag, Saa kan jeg til Bønnen frimodig fremgaa, Og stedse mig skynde I Kjærligheds Brynde :: Al Naade at faa. ::

3. Kom, hellige Olie, Sjælenes Kræfter At salve i mig, At hvad jeg skal tænke og gjøre her= efter, Maa virkes ved dig, At Mandens livsalige

Frugter maa staa I dejligste Grøde Og dagligen
døde :: Den onde Attraa. ::

4. Kom, Due! at Kjerligheds Barme kan
findes I inderste Aand, Lad alt, hvad dig kjen-
der, nu mere forbindes I Kjerligheds Baand,
Fra dig ej at vende os ud eller ind, Men redelig
vandre Og aldrig forandre :: Det himmelske
Sind. ::

5. Vor Børnerets Bidne! hjælp, Abba at sige
Med Hjærte og Mund, Og tryk mig den Bished
at arve dit Rige I inderste Grund! Ja vis
mig, saa tit du, o Saligheds Pant, Om Himlen
erindrer, Hvor Krouen den tindrer :: Som Jesus
os vandt! ::

Mel. At, Herre from.

679. O Helligaand, med Naadens Haand Mit
kolde Hjærte røre! Udgyde dig nu over mig Til
Andagt mig at føre!

2. Vil der du bo, jeg kan i Tro En „Herre“
Kristum kalde; Er ej dit Lys i Hjærtets Hus,
Da maa al Trost bortfalde.

3. Min Daabes Pagt ved Naadens Magt
Forny udi mit Hjærte! Giv retvis Bod, med
Kristi Blod Løs mig af Syndens Smerte.

4. Den onde Aand ved Syndens Baand Vil
figte mig som Hvede, Imod hans Magt tag mig
i Agt, Lær mig at tro og bede!

5. Ved Ordets Skin styr mine Trin Og til
alt godt mig drage! Bevar dit Barn fra Syn-
dens Garn, Og lad mig dig behage!

6. Dit Rige Fred, Retfærdighed Og Glæde
i sig haver, Ved Ordets Tugt giv mig din Frugt,
De aandelige Gaver!

7. Giv Bønnens Flid, giv god Tillid, Giv
Kjærlighed og Naade! Giv Sjælero, lad hos mig
bo Taalmodighed i Vaade!

8. Stor Udsæthed, saa vel jeg veed, Du dag-
lig hos mig finder, Suk du i mig usigelig,
Hjælp, at jeg overvinder!

9. Trøst mig i Nød, trøst mig i Død, Naar
jeg her fra skal vige, Gjør Troen stærk til Kristi
Bærk, Før mig til Herrens Rige!

10. Smidlertid i denne Strid Mig stadig
hold til Ende! Lad aldrig mig bedrove dig Og
fra dit Ord mig vende!

11. O Sandheds Aand, i alle Land Lad
Herrens Ord udgydes! At, at det maa god Frem-
gang faa, Og Satans Magt nedbrydes!

Egen Melodi.

680. Du, som gaar ud fra den levende Gud,
Aandernes Aand i det høje! Løgnerens Net, som
gjør Talsmanden træt, Staar dig gjenstridig for
Dje, Men af Guds Naade, o blev dog her!
Natten er skummel, og den er nær.

2. Tunger af Ild og dog Prædiken mild,
Giv dem, du salver og sender! Saligheds Ord i
Apostlernes Spor Vandre til Jorderigs Ender,
Saa ingen Menneskesod har rørt Pletten, hvor ikke
dets Røst blev hørt!

3. Glæde og Lys med dem komme til Bys,
Blomstre lad Muld, hvor de træde! Styrke og
Mod bringe Svaghed paa Fod! Trøst finde alle,
som græde; Ved Evangeliets milde Røst Misfand-
hed vaagne i hvert et Bryst!

4. Skin over Bang, som en Morgen med
Sang, Morgen i Maj, naar det grønnes! Eflig-

heds Magt gjøre Dorstshed opvakt, Saa paa Guds Raade der skjønnes! Tonerne dybe i Gry og Kvæld Nøre selv Hjærtet saa haardt som Fjæld!

5. Pineselig Daab, til Guds Herligheds Haab, Folkesfærd alle gjenføde! Tale og Skrift om vor Frelseres Bedrift Blomstre som Roserne røde! Livstræet skyde af Korsets Rod! Smage lad alle, vor Drot er god!

6. Saligheds Fryd, for Gjenløserens Dyd, Times lad Mennesker alle! Faderens Raad og den Helligaands Daad Sammen i Frelseren falde! Saa af det hele, som Gud har skabt, Gaar kun Fortabelfsens Æt fortabt!

Egen Melodi.

681. Gud Helligaand! o kom Med Klarhed fra det høje! Driv Sorgen fra vor Sjæl Og Taagen fra vort Øje!

2. Lys op vor Synd som Lyn, Guds Raades Dyd som Solen! Vejled som Maaneskinn Os blid til Raadestolen!

3. Alt som en Due hvid Du bragte Himmelbrevet, Med Jesu Rosenblod Paa Folketunger skrevet!

4. Neddæmp hos os al Tvivl Om Jesu Tro og Love, Indgyd den Kjærlighed, Som aldrig skal hensove!

5. Du, som til Abraham Kan skabe Børn af Stene, Indplant i os hans Sæd, Og skab os Hjerter rene!

6. Ja byg og bo hos os! Thi vilde du bortflytte, Da var vor Fred forbi, Og vi blev Fjendens Bytte!

Egen Melodi.

682. Gud Helligaand! opfyld med Lyst Din troende Forsamlings Bryst! Med Himlens Ild du os antænde, Af Kristi Kjærlighed at brænde! For Hjerterne dig aabenbar, Dplys dem med din Lampe klar, Saa alle Tunger trindt paa Jord Enstemmig prise Troens Ord, Og sjunge som i Englekor: Halleluja, Halleluja! Halleluja!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

683. Helligaand! hør hvad vi bede Trostlig nu i Jesu Navn: Over os du Binger sprede, Raade Bod paa alle Savn, Vække Liv med Lys og Styrke, Hvor kun før var Død og Mørke!

2. Kirken.

a. Den hellige almindelige Kirke.

Egen Melodi.

684. I al sin Glans nu straalet Solen, Lys=Lysset over Naadestolen, Nu kom vor Pinse=Lilje=Tid, Nu har vi Sommer skær og blid, Nu spaar os mer end Englerøst I Jesu Navn en gylden Høst!

2. I Sommernattens korte Svale Slaar højt Fredstovens Nattegale, Saa alt, hvad Herren kalder sit, Maa slumre sødt og vaagne blidt, Maa drømme sødt om Paradis, Og vaagne til Vorherres Pris.

3. Det aander himmelft over Støvet, Det vifter hjemlig gennem Løvet, Det luster listlig under Sky Fra Paradis, opladt paa ny, Og

yndig risler ved vor Fod I Engen Bæk af Livets
Flod!

4. Det volder alt den Aand, som daler, Det
virker alt den Aand, som taler Ej af sig selv,
men os til Trøst, Af Kjærlighed med Sandheds
Røst I Ordets Navn, som her blev Kjød Og
foer til Himmels hvid og rød!

5. Opvaagner, alle dybe Toner, Til Pris
for Menneskets Forsoner! Forsamles, alle Tunge-
maal, I Taklesangens Offerstaal! Istemmer over
Herrens Bord Nu Menighedens fulde Kor!

6. I Jesu Navn da Tungen gløder, Hos
Hedninger saa vel som Føder; I Jesusnavnets
Offerstaal Hensmelter alle Modersmaal; I Jesu
Navn udbryder da Det evige Halleluja!

7. Vor Gud og Fader uden Lige! Da blom-
strer Rosen i dit Rige, Som Sole vi gaa op og
ned I din enbaarnes Herlighed; Thi du for
Hjærtet, vi gav dig, Gav os med ham dit
Himmerig!

Me l. Jeg veed et evigt Himmerig.

685. Bidunderligt af alt paa Jord Er Jesu
Kristi Rige, Dets Herlighed er og saa stor, At
det har ingen Lige.

2. Uhyldigt vel som Sjæl og Sind, Det
nemt dog er at kjende, Alt som en Stad
paa Bjergetind, Der ses til Verdens Ende.

3. Dets Gaade er et Guddomsord, Som
skaber, hvad det nævner. Som fylder Dale trindt
paa Jord Og Klipperne udjævner.

4. Med det indvies Jesu Daab, Betsignes
Jesu Bager, Saa hist udspringer Livets Haab,
Og her det vederkvæger.

5. Med Ordet skabes gode Aar For Barne-
Kæmper lave, Saa de kan le ad Banesaar Og
springe over Grave.

6. Med det der skabes Vin af Vand, Og
Paradis af Orke, Med det der skabes Lys om
Land, Mens Verden gaar i Mørke.

7. Lad hvisle kun i Ormegaard, At Riget
er lagt øde, Gud kroner lige fuldt dets Aar
Med Frugtbarhed og Grøde.

8. Dets Glans opstaar som Aa i Bang,
Som Maj i Bøgeskove, Sa, prægtigt under Fugle-
sang, Som Gyldensol af Bove.

9. Det er den store Konges Glans, Som
kun paa Korset døde, For at med Livets Rosen-
krans Jordklampen ham kan møde.

10. Sa, naar han kommer i det blaa, Er
kristnes Kamp til Ende, Hvad troende i Spejlet
saae, Skal salige erkjende.

11. Da Riget er med Solekaar Til Synne og
tilstede, I Ewighedens Gylden-Aar Med Ret og
Fred og Glæde.

Egen Melodi,
eller: Kirken er som Himmerige.

686. Midt iblandt os er Guds Rige Med
Guds Aand og i Guds Ord, I Guds Menighed
tillige: Gjæster ved hans Naadebord!

2. Synligt ej er her tilstede Det med Guds
Retfærdighed, Med Guds Fred og Herrens Glæde,
Kommet til os oven ned!

3. Men naar os med Herrens Stemme
Aanden kalder, hver især, Kan vort Hjærte dog
fornemme, At Guds Rige kom os nær!

4. Og naar vi med Tro modtage Ord og

Aand i Jesu Navn, Rigets Frugt vi forud smage
I det søde Frelsernavn!

5. Guds Retfærdighed i Naade Ser til os
fra Himlen ned, Og skjønt os det er en Gaade,
Smager Hjærtet dog Guds Fred.

6. Og naar Herrens Himmelglæde Naabes
ud med Aanderøst, Virkelig den er tilstede,
Gjennemstrømmer os med Lyst.

7. Blomstre op da skal Guds Rige Midt
iblandt os Dag fra Dag, Bære Aandens Frugt
tillige, Fader vor til Velbehag.

8. Thi den gode Jord her nede: Tro og
Haab og Kjærlighed, Kense vil Gud selv og frede
Til en himmelft Frugtbarhed!

9. Og naar vi med ham forklares, Som os
fødte her paa ny, Skal Guds Rige aabenbares,
Synlig som han selv i Sky!

Egen Melodi.

687. Kirken er som Himmerige, Meget kan
den lignedes ved, Skjønt paa Jord den har ej Lige,
Som Guds Naade og Guds Fred.

2. Mest dog lig en Barnemoder, Herren
kalder den sin Brud, Ved dens Mælk opvoxe
Boder, Som ved Bække Pilestod.

3. Kirkens Favn og derfor kaldes Rettelig
et Moderstjød, Naar der sørges, naar der faldes,
Altid der er Hvilen sød.

4. Kastes Brag paa Kirkens Goder Af den
Sjæl, som dem har smagt, Da forhaaner Søn
sin Moder, Og hans Dom er forudsagt.

5. Angres det med ærlig Smerte, Bendes
om med ydmyg Bøn, Kirken vel med Moderhjarnte
Favner den forlorne Søn.

6. Til saa mange, som vi ere, Siger dog hun moderlig: Føler, her er godt at være! Bliwer alle tro hos mig!

7. Mit er Povels, mit er Peders, Alles Herre, han er min! Og alt mit det er jo eders, Nyde hver med Troen sin!

8. Hele Verden ej opvejer, Hvad vi tror og hvad vi veed: Himmerig paa Jord vi ejer I vor Frelsers Kjærlighed.

Egen Melodi.

688. Paa Jerusalem det nye, Paa den store Konges By, Lad os alle bygge, Med Guds Aand og med Guds Søn, Under Sang og Suk og Bøn, I Guds Bingers Skygge!

2. Stadens Grundvold fast og ren, Kirkens Hoved=Hjørnesten, Prise vi saa gjerne, Det er Herren Jesus Krist, Som urokket staar forvist, Falder end hver Stjerne!

3. Han er Sandhed, Liv og Vej, Stendød er den Grundvold ej, Dødt vil den ej bære, Hus af Syld,*) som Træ af Rod, Og af Væld den klare Flod, Boyer op med Vre!

4. Lad det kjendes, Herre god, Huset her staar godt i Fod Paa den ægte Klippe! Dufte lad dets Blomsterkrans, Straale lad det i sin Glans! Aldrig lad det glippe!

5. Regn os til dit Bennelag, Under vort det ringe Tag Værdiges at træde! Hør vor Bøn, og hør vor Sang! Giv „Guds Fred“ sin rette Klang, Os Vorherres Glæde!

*) Husets Fodstykke.

Egen Melodi.

689. **A**lmindelig er Kristi Kirke, Et Bedehus
for alle Folk, Og kun i den vil Anden virke,
Som Kjærligheds og Sandheds Tolk, I Tidens
Løb saa lidt den skifter Sin Tro og Daab som
Gud og Stifter, Forjættelser saa lidt som Mand!

2. O, mærke det hver Folkestamme, Som
knæle vil i Jesu Navn! Var Moderffjødet ej det
samme, Ej heller saa var Faders Favn, Og
havde Kirken Grundvold skiftet, Ej Sandheds
Gud den havde stiftet, Thi evig fast staar Sand-
heds Ord.

Mel. Herrens Røst, som aldrig brister.

690. **H**elgen her og Helgen hisset Er i
samme Wienighed, Derom haver os forvisset
Han, som alle Dybder veed!

2. Helgensamfund af Guds Naade Er vi i
hans Kjærlighed, Her og hist er Sønnens Gaade
Steget op og dalet ned!

3. Sammen bo vi i Guds-Haven, Skift
kun ved det smalle Bælt, Til at flyve over
Graven Binge laaner os vor Helt!

4. Hæren, som vor Høvding danner, Talrig
af det samme Blod, Stammevis med Korsets
Banner Sætter over Jordans Flod!

5. Alt utallige bebygge Duffelandets Palme-
stad, Vi end gaa i Basans Skygge, Herrens
Folk i Gilead!

6. Næste Gang vor Flok dog følger, Josva
brat os kalder ad, Hvor sig aabne Jordans
Bølger, Banet se vi Arke-Bad!

7. Til vi samles efterhaanden Ret i Livets

Kildevang, Mødes her og hist i Manden Daglig
vi med Moses Sang!

Egen Melodi.

691. Jeg veed et evigt Himmerig, Som ej
med Guld det røde Omdraget er saa prydelig,
Men med Guds Ord det søde.

2. Derudi bor min Jesus Krist, Som er
Guds Søn den fromme, Al min Tillid er han
for vist, Han beder mig til sig komme.

3. En Pilgrim arm er jeg for Sand, Min
Rejse maa jeg alt ende, Her fra og til mit Fædre-
land, Hvad kunde mig bedre hænde?

4. Guds Søn forløste mig med sit Blod,
Dg skjænkte mig Liv af Naade, Derfor jeg er
ved saa frit et Mod, Han frelser mig af al
Baade.

5. Dg var saa af Verden og hver Mand
Jeg slet forladt med alle, Han staar dog hos min
højre Haand, Han vil mig aldrig undfalde.

6. Saa fattig jeg hid til Verden kom, Jeg
ejed ej lidt eller meget, Dg farer her fra med
Haanden tom, Naar Døden tager sit eget.

7. Dog vis jeg er, at denne min Krop I
Graven ikke skal blive, Men skal med Guds Søn
igjen staa op, Han mig al Glæde vil give.

8. Han skjænker da, det veed jeg vist, Mig
Hvile for hver en Plage Dg Fred og Ro for
Uvind og Tvist I alle mine Dage.

9. Thi lad os takke evindeligt Vor Fader i
Himlen til sammen, For han os aabnede Himme-
rig Ved Jesus Kristus! Amen.

MeL. Jeg veed et evigt Himmerig.

692. Du, Frelser, fandt din Hjord udi En
flet fortvivlet Vaade, Strax hegued du en Faaresti
Udaf din store Naade.

2. Did hen du kaldte hver og en Dg vilde
dennem lede Fra Satan, Synd og Dødens Men
Dg fra din Faders Brede.

3. Nu veed jeg Vej til Himmerig, Den bør
jeg aldrig dolge, Det er, o søde Jesus, dig, Jeg
vil dig ogsaa følge.

4. Du Vejen est til Salighed Dg Himlens
Fryderige, Dg ingen anden Sti jeg veed I
Verden af at fige.

5. Min Jesus, som mig skuffer ej, Men vil
mig trolig lære, Mig viser til sin Kirkevej, Dg
felv min Dør vil være.

6. Jeg der saa frit gaar ud og ind Dg
finder Sjæleføde, Der himmelkvæger Sjæl og
Sind Dg lægger Synden øde.

7. Her kan jeg udi Fryd og Fred Hans
Kirkes Gode nyde Dg siden i hans Salighed
Evindelig mig fryde.

8. Jeg ser i ham en aaben Dør, En Dør
til Himlens Trone, Jeg ser det, jeg ej kjendte
før, Den evig friske Krone.

MeL. Enhver, som tror og bliver døbt.

693. I mørkest Fængsel er vi fri, Vor
Trængselstid er omme: Ej anden Frelser vente
vi! Han kommer, som skal komme, Hør, hvad
hans Vidner hørte, saae: De blinde se, de halte
gaa, De døde Dren høre.

2. Af Graven op de døde staa, De frydes
ved hans Stemme; Det Glædesbud kan store,

smaa, Kan Fattigmand fornemme. Forarges paa hans Ringhed ej! I fattig Dragt paa Alfærvej Gaar Herren til Guds Ære.

3. Han slutter i sin store Favn Hver fattig Sjæl her nede; Hvor tvende samles i hans Navn, Han er i Kraft tilstede! Han aabner Djet, som ej saae, Han byder døde end opstaa Af Graven til sin Glæde.

4. Ej lukket er Guds Rige mer: Hvo søger, skal det finde. I Herrens Rige hører, ser Den døve og den blinde; Med os er ogsaa Under stet, Vi har ham hørt, vi har ham set, Blandt os staar Guds enbaarne.

Egen Melodi.

694. Det er saa yndigt at følges ad, Hvor banet Vejen er paa det jævne, Og Vejen gaar til Guds-Fredens Stad Med al den Herlighed, Mund kan nævne! I Davids-Staden :: Er Guld paa Gaden :: Kun Dverfladen, :: O, Gud ske Lov! ::

2. Det er saa lifligt hos Gud at bo, Med Søskend-Hjærte i Fælles-Hjemmet, Hvor Himmelglæder som Roser gro, Hvor Hjærtetorgen som Synd er fremmed, Hvor Kjærligheden :: Har plantet Eden :: Med Himmelfreden! :: O, Gud ske Lov! ::

3. Ja, det er saligt at følges ad Med Jesus selv, i sit Navn os givet, Til Kjærlighedens guldprude Stad, Hvor Gud er Lyset saa vel som Livet, Hvor Troen hviler :: Hvor Haabet smiler :: Kun evig iler :: Vort Gud ske Lov! ::

Egen Melodi,
 eller: Far, Verden, far vel.

695. **D** Kristelighed! Du skjænker vort Hjærte,
 hvad Verden ej veed, Hvad svagt vi kun skimte,
 mens Djet er blaat, Det lever dog i os, det føle
 vi godt; Mit Land, siger Herren, er Himmel og
 Jord, Hvor Kjarlighed bor!

2. Lyksalige Lod, At leve, hvor Døden har
 mistet sin Brod, Hvor alt, hvad som blegned,
 opblomstrer paa ny, Hvor alt hvad der segned, op-
 farer i Sky, Hvor Kjarlighed voxer som Dagen
 i Vaar Med Roser i Haar!

3. Livsalige Land, Hvor Glasset ej rinder
 med Graad eller Sand, Hvor Blomsten ej visner,
 hvor Fuglen ej dør, Hvor Lykken er skinnende
 klar, men ej skjør, Hvor dyrt ikke kjøbes til Krone
 paa Vaar De snehvide Haar!

4. **D** Vidunder-Tro! Du slaar over Dybet
 din ghængende Bro, Som Isgangen trodser i bru-
 sende Strand, Fra Dødningehjem til de levendes
 Land, Bo lavere hos os, det huger dig bedst,
 Du højbaarne Gjæst!

5. Letvingede Haab! Gudbroder, nyfødt i
 den hellige Daab, D laan os den Fjederham,
 Manden dig gav! Saa tit vi kan flyve til Landet
 bag Hav, Hvor Evigheds Sol skinner klart allen
 Stund Paa Saligheds Grund!

6. **D** Kjarlighed selv, Du rolige Kilde for
 Kræfternes Elv! Du fylder med Frelserens gav-
 milde Ord Betsignelsens Kalk paa det kristne
 Gudshord; D vær du vor Livdrif paa Jorden,
 og bliv Vort evige Liv!

7. **D** Kjarligheds Land, Det evige Liv i
 Fuldkommenheds Vaand! D smelt du vort

Hjærte ved Højaltrets Fld, Og klar du Jord-
 klimpen i Solglansen mild, Saa glade vi føle,
 os stables i Bryst De levendes Lyst!

Reformation og Mission.

Met. Tag det forte Kors fra Graven.

696. Tusend Aar stod Kristi Kirke Paa sin
 Klippe blandt os trygt, Tusend Aar vort Dane-
 virke Var den mod al Fjendens Frygt! Stormen
 sused, Vandløb kom, Styrtes dog ej Huset om,
 Mesteren var af de vise, Derfor skal hans Værk
 ham prise!

2. Gud! for dig, som aldrig ældes, Tiden
 som en Time gled, Men for Blad i Skov, som
 fældes, Aaret er en Evighed! Og saa vi bag
 Sommer blid Alle har en Lovfalds Tid! Thi
 er tusend Aar os lange, Vaar og Høst for
 Slægter mange.

3. For hvert Kuld af kristne Fædre Tak,
 vor Fader over Sky! Skjont dig selv de takke
 bedre I dit Hus med Tunger ny; Tak for hver
 en Draabe god, Vi fik af dit Hjærteblod, Som
 livsalig gjennemvinder Danemænd og Danekvinder!

4. Tak for alle gode Gaver Paa vor Mark
 i tusend Aar! Tak fordi, trods alle Paver, Ordet
 gaar, og Skriften staar! Lad, i Jesu Kristi Navn,
 Dig til Vre os til Gavn, Ordet lyse, Hjærtet
 brænde I vor Vt til Verdens Ende!

5. Tak for disse grønne Lunde, Du os gav
 i Folkevang! Tak for alle Fuglemunde, Du op-
 lod til Salmesang! For hver Læbe, som med Flid,
 Løstet Røst i Raadens Tid, Tak, vor Fader, for
 dem alle Fra Ansgarius til Balle!

6. Tak da, hundred Tusend Gange, Fader
vor i Jesu Navn! Saa dig takke Slægter mange
End i Daners Fødestavn, Til i dit Jerusalem,
Hvor vi glemme Kjødets Hjem, Nyaaarsfalmen
krifne sjunge Alle med hinandens Tunge!

Me l. Hvo ikkun lader Herren raade.

697. Foragter ej de ringe Dage! Saa klang
det over Tempelgrus Fra Herrens Mund, da
Hænder svage Arbejded paa det andet Hus, En
Hytte kun at lignes ved Kong Salomons i
Herlighed.

2. Foragter ej de ringe Dage! Her intet sker
ved Kæmpehaand, Her virkes ej ved Bulder sage,
Men alt i Stilhed af min Aand, — Saa siger
Herren stærk og bold, Som ene alting har i
Buld.

3. Foragter ej de ringe Dage, I Vandrings-
mand paa Kirkegrus! Foragter ej de Hænder
svage, Som bygge op paa Herrens Hus! For-
agter ej den Hytte lav, Vi danne over Herrens
Grav!

4. Foragter ej de Midler ringe! Her intet
sker ved Kæmpehaand, Her intet lader sig frem-
tvinge, I Stilhed virker her Guds Aand: Her
alt er lavt, og sent det gaar, Som Hjærtet sidder,
Hjærtet slaar.

5. De høje Bjerge, som vor Hytte End
true stolt med Undergang, Dem vil ej Aanden
for os flytte, Men jævne lig den grønne Bæng,
Som Havets Bjerge tit vi saae Sig jævne ud
til Volger blaa!

6. Alt som det dunkle Hjærtelammer, Saa
er vor Kirkehytte lav, Dog Marmor skjønt med

lyse Flammer Til Kirkevæg os Aanden gav,
Dg til en Grundvold fast og ren Den gamle
Hoved-Hjørnestien.

7. Foragter ej de ringe Dage! Det lykkes
skal, som skrevet staar: Velsignes skal de Hænder
svage, Som lagde Grund med bange Kaar, De
sætte skal paa Taget Kraus, Dg folde sig i
Lysets Glans!

Egen Melodi.

698. Herren, han har besøgt sit Folk, Natten,
hun blev til Morgen, Menneffens Søn, Gud=
Faders Tolk, Sluttet nu har al Sorgen!

2. Frelseren laa i sorten Jord, Nætter saa
vel som Dage, Men det opstandne Livsens Ord
Døden ej mer kan smage.

3. Kirken hun sad i Enkestand, Sørged for
den enbaarne, Glemte, at han i Gravens Land
Stormede Dødens Taarne.

4. Deraf udsprang den bitre Sorg, Ligfærd
med Graad og Klage, Hullen for Sang paa
Zions Borg, Nætter saa vel som Dage.

5. Herren, han er dog sine tro, Dgsaa naar
de mistv'le, Roser han lod paa Torne gro,
Lærte os saa at smile.

6. Blegt som et Lig var Livets Ord, Dødt
det os laa paa Tunge, Aand dog fra Herren i
det foer, Engle derom vil sjunge.

7. Synger da med i højen Sky: Ordet stod
op af Døde, Lyder i Aandens Kraft paa ny,
Lænder, saa Tunger gløde!

8. Lever nu op, I kristne smaa! Nu er her
godt at være, Alle Guds Engle med os staa,
Vil jer paa Hænder bære.

9. Frelseren laa i sorten Jord, Sidder paa
Grens Trone, Aand og Liv er til os hans Ord,
Glæden vor Salmetone!

Me l. Jesus, dine dybe Bunder.

699. Kristne, som har Frelse funden I vor
Herres Jesu Navn, For hvem Naaden er op=
runden I Guds milde Fadersavn, Har I mærket
Herrens Ord: Al hans Børneslok paa Jord, Vil
han, skal lykkeligjøres Og til Naadens Rilde
føres.

2. Gaar at præke alle Begne Naadens
Evangelium! Rundt i alle Verdens Egne Rejse
sig min Helligdom! — Var hans Ord til liden
Flok — Der er Rum og Naade nok, Iler,
beder, nøder, tigger! Arven min i Vaande ligger.

3. Og de gif hans Ord at følge, Herren
selv gif med dem ud, Over Land og over Volge
Fløj det milde Naadebud, Duen fra Guds
Frelses Ark Over Hedning=Ork og Mark. —
Og de rejste sig af Dvale, Bakt og frelst ved
Livets Tale.

4. Folkestarer ind mon drage I Guds Rige
saliggjort; Ak, men mange staa tilbage, Hvor
end Døden ruger sort. Hører I de Smertens
Strig, Hvordan Sjælen vaander sig, Hvordan
Hjærtet, pint til Døden, Raaber: hjælper os i
Noden!

5. Lad os da til Hjælp dem komme, Sende
Naadebud paa Stand, Samles i Guds Hellig=
domme, Naabe til vor Frelsermand, At han
kaare vil sit Folk, Som kan være for ham Tolk,
Og, om end de kun er ringe, Dog til dem kan
Budskab bringe!

6. O forbarm dig, Frelser milde! Lad din
 Naades Time flaa! Lad fra Dødens Beje vilde
 Frelse dem og Naade faa! Lad de Bud, du sender
 frem, Mærke, at du gaar med dem! Lad dit
 Rige vidt udbredes, Jordens Folk til Frelse ledes!

Me l. Jeg raaber fast, o Herre.

700. Hvor liflig og hvor yndig Er deres
 Fødders Lyd, Som kraftelig og fyndig Bebude
 Fred og Fryd, Og vidne for de arme, Som føle
 Syndens Byld, At Gud vil sig forbarne For
 Jesu Pines Skyld!

2. Den Lov, som Gud har givet, Er vel et
 helligt Bud, Men giver ingen Livet, Gjenføder
 ej til Gud. Naar vi den Gift fornemmer Af
 Kjødets onde Lyst, Og Satan Hjærtet klemmer,
 Veed Loven ingen Trost.

3. Den vil, at Sjælen efter Guds Vilje
 fuldt skal gaa, Dog dertil ingen Kræfter Hos
 Loven er at faa: Den siger, vi skal høre Den
 Gud, som os har skabt, Men Evne, det at gjøre,
 Har Sjælen ganske tabt.

4. Saa skriver nu, I arme, Det ret i
 Hjærtet ind, At Gud vil sig forbarne Med
 mer end Faders Sind, Og gjøre eder rene I
 Jesu dyre Blod Og Livets Kraft forlene I
 eders Hjerterod!

5. Den Naade vil jeg prise Til Døden
 inderlig, I Gjerning vil jeg vise, Hvad Gud
 har gjort mod mig; Jeg vil ham evig tjene, Og
 den Retfærdighed, Han vilde mig forlene, Er al
 den Pryd, jeg veed.

Me l. Vor Fader udi Himmerig.

701. Du Helligaand, i Kraft stig ned Til Herrens Folk og Menighed! Du ser, det er en Nødens Tid. Med lunken Fred og syndig Strid, Hold Mattevagt med Herrens Ord. Ved Døbefont og Alterbord!

2. Klar op, Guds Lys! det dumme Syn Ved Glimt af dine Pinfelxn! Tilraab den trevne Kirkeslok: Nu har du dog vel sovet nok! I Sovne ej du Himlen naar, Den brede Vej til Døden gaar.

3. Klar Himlen op! lad Sind og Sans Faa Syn paa Jesu=Stjarnens Glans, Det Julelys i Englesal Med Straaler over Jordens Dal, Paa Frelsens Sti, der skrider frem Til Golgatha fra Betlehem!

4. Da glemmer jeg, at Verdens Ord Er rundt omkring mig gold og mørk; Der valde Livets Kilder op Ved Fuglesang i Palmetop! Mit Trøstested, mit Sjælehjem Er Golgatha og Betlehem!

b. Ordet.

Me l. Jesus, din søde Forening at smage.

702. Himlene, Herre, fortælle din Ære, Mesteren prises af Hvalvingen blaa, Solen og Maanen og Stjarnernes Hære. Vise os, hvad dine Hænder formaa, Men i dit Hus, i din Kirke paa Jorden, Der tale Dage med Dage om dig, Der sig forklare din Sol og din Torden, Der paa Dplysning selv Ratten er rig!

2. Ej er i Sandhed der Ord eller Tanke,

Som i dit Hus jo fik Mæle og Røst, Og alt
 faa vide som Stjærnene vanke, Bringe paa Jord
 de Dplysning og Trøst, Ordet med Solen i
 skiftende Tider Udgaar som Brudgom i morgen-
 rød Glans, Straalende frem ad sin Bane det
 skrider, Krones som Helten med aftenrød Krans!

3. Saa paa sin Bane din Sol i det høje,
 Lyset i Sandhed, omrejser vor Jord, Intet i Verden
 er skjult for dens Dje, Aldrig udslettes dens straa-
 lende Spor, Ken som et Guld er den Lov, du
 har givet, Omvender Sjæle, som agte derpaa,
 Trofast dit Vidnesbyrd fører til Livet, Bismænd
 det gjør af vankundige smaa!

Egen Melodi,
 eller: Med sin Alabasterkrukke.

703. Herrens Røst var over Vandet, Herrens
 Røst med Vand og Liv, Herrens Røst og intet
 andet Bar det store Skaber=Bliv, Deraf skinner
 Sol og Maane, Deraf Sky og Bølger blaane,
 Deraf blomstrer Mark og Eng!

2. Herrens Røst var over Støvet, Da han
 skabte Mand af Muld, Aldrig vorder overdøvet
 Efterklangen underfuld, Klart den toner fra vor
 Tunge, Naar som Mennesker vi sjunge: „I
 Guds Billed skabtes vi!“

3. Herrens Røst er over Vandet, Herrens
 Røst i Daabens Ord, Herrens Røst og intet andet
 Eggenføder Liv paa Jord, Nyaars=Livet af Guds
 Naade, Kristen=Livet, Daabens Gaade, Salig-
 hedens visse Pant!

4. Herrens Røst er dulgt i Bønnen Af vor
 Herres egen Mund, Efter barnlig Naadelønnen
 For hans Dyd af Hjærtens Grund, For hans

Kjærlighed til sine, For hans Kors og for hans Pine,
For hans dybe Ydmyghed!

5. Herrens Røst er over Bordet I sin Kraft
og Herlighed, I sin Fylde der Livs=Ordet Som
Guds Manna drypper ned, Kjærlighed og Sand-
hed sammen Nydes der med Lyst og Gammen
Som Guds Vin og Himlens Brød!

Mel. I Jesu Navn.

704. Din Sæd udstro, Du store Sædemand!
Lad spire, Herre, Ordets Himmelsfrø! Giv det
Rod i fremmed Land! Spirer det ej Paa den
alfare Vej, Vil Tjørn, vil Klippegrund Det
kvæle for en Stund; Herre, i den gode Jord,
Hvor et ydmygt Hjærte bor, Giv det Roden
stærk og sund!

2. Af helligt Frø Lad hellig Vært opstaa!
Lad den i Jordens kolde Luft ej dø! Aandens
Himmel vil den naa. Fromhed og Tro, De
retfærdiges Ro, Det Haab, som ej forgaar,
Af himmelsk Rod opstaa; Kjærligheden høj og
stor, Himmelsfrugten er paa Jord Af den Sæd,
Guds Søn udstaa.

3. Jeg har det hørt, Det Salighedens Ord:
O Frelser, hvor din Røst har Sjælen rørt, Stille
Himmelspiren grov. Skal den ej dø, Skal af
Evheds Frø Den Spire foldes ud, Som
stræber front mod Gud — Herre, send mig da
din Aand! Frelser, skjærm med hellig Haand
Evheds Planteskud!

Egen Melodi.

705. Trods Længselens Smerte, Sig ej i
dit Hjærte: Hvem faver i Afgrunden ned, Min

Freller, den søde, Mig op fra de døde At hente
til Fryd og til Fred!

2. Det kjønnere klinger: Hvem vil dog paa
Binger Opfare til Himmerigs Slot, Til os at
nedhente Den Herre, vi vente! Det klæder dog
kristne ej godt.

3. Vi ere, vi bleve, Vi røres, vi leve, I
Kristus, Guds levende Ord; Tag Ordet i Munden,
Dg elsk det fra Grunden! Da hos dig i Navnet
han bor.

4. Ja, tro og bekjende Til Dagenes Ende,
Det er Saliggjorelsens Vej, Paa den lad os
sjunge Med Hjærte og Tunge: Vi har ham, vi
slippe ham ej!

5. Han Hjærtet tiltaler, Han Hjærtet hu-
svaler, Han svarer som Gud til sit Navn: Naar
Hjærtet med Barme Om Navnet slaar. Arme,
Vor Freller vi tager i Favn!

Egen Melodi.

706. Min Mund og mit Hjærte, De gjorde
en Pagt, I Fryd og i Smerte Af al deres Magt
Hinanden at følge Dg aldrig fordølge, Hvad i
dem er levende lagt.

2. I Hjærter og Munde, Med Aldtungs
Blød, Har han, som det kunde, Har Faderen
sød Lagt Bod for al Baande, Med Kjærligheds
Aande Lagt Ordet, som freller fra Død!

3. Thi frydes ved Pagten Nu Hjærte og
Mund Dg mødes i Takten Af Sang allen
Stund, Om Evigheds-Livet, Som Gud os har
givet, Dg Ordet, vor Saligheds Grund!

e. Daaben og Nadveren.

Daaben.

Egen Melodi.

707. **D** lad din Aand nu med os være, For
Jesús Kristus, Herre fød, Saa Børnene, vi til
dig bære, Maa døbes til din Sejer=Død!

2. Vi efter dig dem her opkalde, D lad dem
i dit Navn opstaa! Om end de snuble, ej de
falde, Men fare fort og Maalet naa!

3. Er Løbet langt, lad dem ej mattes!
Graahærdet Tjener kom i Hu! Er Løbet kort, lad
ej dem fattes En Plads, hvor hjemme selv er du!

4. D skriv dit Navn i deres Hjærte, Og
deres i din højre Haand, Saa de med dig har
Fryd og Smerte Til fælles i din Helligaand!

5. For Buggen lyde Engletoner, Lad dem ej
dø paa Gravens Bred! Alt som du forser, saa du
kroner, I Skyggedalen du gaar med!

Mel. Enhver, som tror og bliver døbt.

708. **A**f diendes og spædes Mund, For Ordet:
Fred med eder! Sig Lovsang Gud i allen Stund
Bed Børnedaab bereder; De spæde aabenbarer
han, Hvad Verdens Visdom og Forstand For-
gjøves efterleder!

2. Han gaar med dem i Raadepagt Om
Himlens Arv og Eje, Han skjænker dem sin
Englevagt Paa alle deres Beje, Og Jesusnavnet
yndig Klang Hver Aften faar i Buggesang Bed
deres Barneleje!

3. Vi døbe dem i Jesu Navn, Trods hvem
det vil forhindre, Vi lægge dem i Jesu Favn,

De kan ej blive mindre; Gud! lad dem voxre ved
hans Bryst! Gud! lad dem frydes ved hans Koft,
Saa deres Djne tindre!

MeL. Frygt, mit Varn, den sande Gud.

709. Jesus kalder ad de smaa, Hvo tør dem
i Bejen staa! Sønnen, i sin Faders Navn,
Nabner dem sin omme Favn, Luffet i sit Himme-
rig For enhver, som bryster sig, Vil ej være
Barnet lig!

2. Naadeport til Paradis! Luf dig op til
Jesu Pris! Livets Flod, som klar i Vaar Baa-
dede Guds Urtegaard! I Treenighedens Navn
Spring du ud af Jesu Favn, Naad du Bod paa
alle Savn!

MeL. I Jesu Navn.

710. Jeg glæder mig, O Jesus, ved min Daab,
Dg talker dig af Hjærtet inderlig For det store
Livsens Haab Dg det Forbund paa Salighedens
Grund, Som du med mig har gjort I Himme-
riges Port! Som mit Skjold jeg for mig bær
Tilfagn dit, o Jesus kjær, At jeg din Med-
arving er.

Skristemaal.

MeL. Kom, Gud Skaber.

711. At levende Gud, jeg bekjender for dig,
At jeg har levet ugudelig! At, hvor uværdig en
Synder jeg er! Det klager jeg for dig, min Herre
 kjær.

2. Intet Menneſte tør jeg se op paa, Det
gjør min Gjaeld, mig trykker ſaa, Jeg syndet

haver mod Himmel og Jord, Foragtet dit Bud og forsømt dit Ord!

3. Og naar jeg opløfter mine Dine vaade, Til Himmelen at bede om Naade, Saa haver jeg syndet mod dig, o Herre! Hvordan skal jeg mig da nu adbære?

4. Hvor skal jeg nu henvende mig, Hvem vil over mig forbarme sig? Hvad skal jeg gjøre, hvad er mig bedst? Skal jeg fortvivle, Herre Jesus Krist?

5. O nej, du raaber jo fjærn og nær Paa dem, som trælle med stort Besvær, Seg flyr til dig, jeg vil det vove, Til dig staar al min Lid og Love!

6. Hos dig jeg søger med Ret og Skjel Naad, Hjælp og Trøst for min arme Sjæl, Dit eget Værk og Billede vist Foragter du ej, Herre Jesus Krist!

7. Alene haver jeg syndet mod dig, Det maa jeg bekjende visselig; Bestænk mig, Herre, med Isop skjon, Og med dit Blod, du Davids Søn.

8. Giv du i mit Hjærte Hvile og Ro, Saa kan jeg stadelig haabe og tro, At du forlader mig Synderne mine For dit hellige Navn, din Død og Pine!

9. Besegl i mit Hjærte denne Trøst, At du, Herre Jesus, har mig gjenløst! Dit Legem og Blod lad være mit Pant, At du er min Frelser vist og sandt!

10. Et Hjærte mig skab, som elsker dig, En retvis Aand forny udi mig! Oplad mine Læber, jaa Tungen min Med Glæde forkynder Vren din!

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

712. Seg arme Synder træde maa Med højt
bedrøvet Hjærte Til Naadens Dør og banke paa
Dg klage der med Smerte, At jeg med Synd og
Dndskabs Dynd Fra Top til Fodsaale Har
smittet mig, saa knap hos sig Min Frelser mig
kan taale.

2. Ej veed jeg paa de Synder Tal, Som
jeg mig skyldig finder, Dg som til bitter Hjærte-
kval I Sind og Hu mig rinder; Guds Søn
det alt har vel betalt, Da Jnk hans Hjærte rørte;
Men jeg gif ej den snævre Vej, Som hen til
Korsset førte.

3. Gud! min Uffjønksomhed er stor; Seg
dølger ingenlunde, At kun med blotte Læbers
Ord, Dg ej af Hjærtens Grunde Din Trofast-
hed, din Kjærlighed, Din rige Naades Gaver,
Som flød til mig saa rundelig, Seg kjendt og
æret haver.

4. Du har jo med Langmodighed Paa Bod
og Bedring ventet, Dg af din Faderkjærlighed
Med Straf og Brede lentet, Du har saa tit med
Kæmpeffridt Af Fare mig udrevet, Din Almagts-
haand den onde Mand Har fra mit Hjærte drevet.

5. Men selv jeg lukket har min Dør, Naar
du med Ordets Hammer Tit banked paa og sagde:
hør! Din Ben staar for dit Kammer. I Vejre og
Bind slog af mit Sind Seg da hver himmelft
Tanke, Det var Gjengjæld, om du i Kvæld Lod
mig forgjæves banke.

6. Naar mig i Hjærtet ret derpaa Samvit-
tigheden minder, Seg hartad fra mig selv vil gaa,
Dg al min Kraft forsvinder. Hvad Helved er,

hvad Helveds Hær Af Pine, Kval og Plage. I
Ewighed at skjænke veed, Begynder jeg at smage.

7. Din Skabning det ej sømmer sig, At jeg
mig vilde navne, Saa rent vanslægted jeg fra dig,
Misbrugte hver min Evne; Og med et Gran af
Lale sand Jeg ærlig vil bekjende: Om Gunst ej
maa for Ketten gaa, Skal jeg vist evig brænde!

8. Men du, al Godheds Kildevæld, Giv
Naadens Læskedraaber! Her finder du en fattig
Sjæl, Som hungrer, tørster, raaber: O Naade-
sol, jeg for din Stol Og høje Himmeltrone I
Støv for dig nedfaster mig Med Suk og Sørge-
tone!

9. I Barmen, Jesus! du hos dig So har en
Naadens Kilde, Som du for alle og for mig
Paa Korsset aabne vilde; O lad derved mig finde
Fred Og alt, hvad Hjærtet kvæger; O ræk min
Sjæl fra Naadens Væld Udødeligheds Bæger!

Me l. Fred til Bod for bittert Savn.

713. Herre! hvor skal vi gaa hen, Gaa fra
dig, vor Sjæleven, Fra den levende Guds Søn,
Fra vor Troes store Løn, Fra den eneste paa Jord,
I hvis Mund er Livets Ord!

2. Nej, om end det klinger haardt, Ej dit
Ord os kyser bort, Dybt vi føle, at paa Jord
Døden er det haarde Ord, Hvad der aander Liv
i dødt, Er som Kjærligheden blødt.

3. Ved mit Kjød, og drik mit Blod, Siger
Livets Fyrste god, Paa mit Ord, med Brød og
Vin! Da for dig var Døden min, Da oprejst
af sorten Jord, Jeg for dig til Himmels foer.

4. Hør det, Hjærte, hvor du slaar I mit
Bryst med bange Raar! Tag vor Herre paa hans

Ord, Ryd ham ved hans Raadebord! Ved hans
Kjød, og drikk hans Blod, Og stat op, som han
opstod!

5. Kongens Søn fra Himmerig Siger, vid-
ner: sandelig, Hvo som i mit Kjød og Blod
Tager Del med Vilje god, Livet mit han har i
sig, Som min Faders er i mig.

6. Ene det paa Jorden veed Jesus og hans
Menighed, Verden tænker, det er Taut, Hjærtet
føler, det er sandt, At til Støv er dalet ned
Livet i Guds Kjærlighed!

Met. Hvo ifkun lader Herren raade.

714. Jeg vil ej søge Skjul og Klæde, Dermed
at dække Sjælens Brost, Jeg vil som Tolderen
indtræde I Herrens Hus med Angers Røst, Jeg
vil, som den forlorne Søn, Anklage selv mig i
min Bøn.

2. Og da, i Raadens Morgenrøde, Som
gryer frem af Korsets Blod, Da, Fader, vil du ej
bortstøde Dit Barn, som knæler ved din Fod,
Men sig mildt med Faderhu: Min Søn var
død, men lever nu!

Litaniet

(efter Alterbogen; med Musik af Berggreen.)

715. Første Kor: **D** du Guds Lam, som bar
al Verdens Synder! Andet Kor: Forbarme dig
over os! Første K. **D** du Guds Lam, som bar
al Verdens Synder! Andet K. **W**isskunde dig over
os! Første K. **D** du Guds Lam, som bar al
Verdens Synder! Andet K. **F**orsken os din Fred!
Begge Kor. **K**yrrie eleison! Gud, forbarm dig over

os! Præsten: Vi have syndet med vore Forfædre
 Kor: Vi vare affaldne og blevne vildfarende. Pr.
 O Herre! handle ikke med os efter vore Synder,
 K. og betal os ikke efter vore Misgjerninger!
 Pr. O Herre! hør vor Bøn, K. og lad vor
 Røst komme for dig! (Derpaa Kollekt.)

(Eller efter P. A Fenger; med Musik af Weyse.)

Koret: Kyrie eleison — Kriste eleison — Kyrie
 eleison! Præsten: Vi have syndet med vore For-
 fædre! K. Vi have forskyldt din Brede's Domme!
 Pr. O Herre! handle ikke med os efter vore Syn-
 der! K. Og betal os ikke efter vore Misgjerninger!
 Pr. O Herre! hør vor Bøn! K. Og lad vor
 Røst komme til dig! Herre, Gud, Fader i Himme-
 len, Herre, Jesus, Verdens Frelsermand, Herre,
 Gud, Helligaand, vort Lys og Trøst! K. For-
 barme dig over os!

Pr. O du Guds Lam, som bar al Verdens Syn-
 der! K. Forbarme dig over os! Pr. O du
 Guds Lam, som bar al Verdens Synder! K. Vær
 os miskundelig! Pr. O du Guds Lam, som bar
 al Verdens Synder! K. Forlen os din Fred!
 Pr. Kyrie eleison! K. Gud forbarme dig over
 os! Amen, Amen, Amen!

Nadveren.

Mel. Aldrig er jeg uden Vaade.

716. Jesus Kristus er tilstede! Han fra os har
 vendt Guds Brede; Med sin Pine, med sin Død
 Friir han os fra evig Nød.

2. At det os i Hu skal blive, Vil sit Legem

han os give Skjult i disse Brød saa smaa, Og
i Vin hans Blod vi faa.

3. Men før Gaven vi tør tage, Maa vort
Hjærte vi ransage; Thi hvo hid uærdig gaar,
Døden her for Livet faar.

4. Først skal vi Gud Fader prise For den
dyre Himmelspise; Thi sin Søn til Kors og Død
Gav han for, hvad vi forbrød.

5. Saa til Hjærte ret os tage, At Guds
Bord er for den svage, Som af Synden trykkes
ned, Og som selv ej Trøst sig veed.

6. Selv han siger: kom, du arme, Thi nu
vil jeg mig forbarme; Er du kærst, da lad det
staa, At ej ilde det skal gaa.

7. Kan du selv afhjælpe Nøden, Hvorfor gif
da jeg i Døden? Kan du naa det uden mig,
Gjælder dette Bord ej dig.

8. Tror du ret af Hjærtegrunden Og bekjen-
der det med Munden, Da er du beredt hel vel,
Da faar Føde her din Sjæl.

9. Dog een Frugt maa her og kjendes: At
din Kjærlighed nu tændes Til din Broder mer
og mer — Gjør mod ham, som her dig ster!

Me l. Jeg veed et evigt Himmerig.

717. Bor Frelser, ved dit Naadebord Hver kri-
sten Sjæl sig fryde, Og lad vort Bæger paa dit
Ord Af Glæde oversfyde!

2. Du fremmede fra Ost og Vest, Fra Syd
og Nord indbyde, Og lad hver naadehungrig Gæst,
Hvad evig mætter, nyde!

3. Dpliv, hvad nu er Døden nær, Dit Kirke-
folk det gamle! Lad af dit Blod til Herrefærd
Paa ny os Kræfter samle!

4. Ja, lad sig i vor Svaghed te Din Kraft,
din Fred og Glæde, Og lad paa os al Verden
se, At selv du er tilstede!

Mel. Far Verden, far vel.

718. Op sødeste Sang, Op Salter og Harpe,
lad høre din Klang! Og alt, som er i mig af
ædlest Rod, Tak Jesus, som altid har været saa
god, Og nylig forløste mit Hjærte af Tvang,
Tak tusende Gang!

2. O glædelig Dag, Da Jesus gif under mit
syndige Tag! Stor Salighed er vederfareet min
Sjæl, Min Jesus er bleven mit Hjærte til Del.
Hvad uforskyldt Være! nu hilser jeg dig: Vel=
kommen til mig!

3. Mit Hjærte er let; Før gif jeg i Verden
bedrøvet og træt. Min Hunger og Tørst efter
Naaden er endt, Thi Herren har Synders For=
ladelse sendt, Og Jesus han tog mig til Naade
igjen, Nu er jeg hans Ven!

4. Min Aand den er fuld Af Glæde, som
ikke kan kjøbes for Guld. Hvor maa jeg dog
sande, at Herren er god, Han gav mig sit hellige
Legem og Blod Med søde og sande, livsalige Ord
Bed Nadverens Bord!

5. Jeg gav ham min Tro; Mit Hjærte skal
være Guds hellige Bo. Ej nogen skal gjøre
den Fæstning Fortræd, Hvor Jesus er inde, der
lyser han Fred; Ej Nøden, ej Døden, ej Undest,
ej Had Skal stille os ad.

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

719. Mæt min Sjæl, o Jesus sød, Med dit
Legem, Livets Brød, Vederkvæg mig, Frelser min,

Med dit Blods den dyre Vin! Tag dit Herberg
 saa i mig, At for evig jeg hos dig Leve maa i
 Himmerig!

d. Gudstjenesten.

Kirkeaaet.

Me l. Fader vor ubi Himmerig.

720. Paa Jesu Død og dyre Saar Begynder
 jeg mit Kirkeaar. Den Vej, han viser, vil jeg
 gaa, Den Arv, han lover, skal jeg saa, Og uden
 Ordets klare Skin Seg ej vil gjøre mindste Trin.

2. Min Jesus jeg mig ofre vil Og al den
 Del, mig hører til! Ej noget er saa godt og rart,
 At det for ham skal blive spart, Hvad ham til
 Gode kastes hen, Det findes tusendfold igjen.

3. O, Gud ske Lov til evig Tid, At Tiden
 er saa himmelblid, Net ligesom det var en Vaar
 Til Evighedens Kirkeaar, At vi kan her begynde
 paa For Tronen Nat og Dag at staa!

4. Op, Zion! læg din Enkedragt! Ifør dig
 Lysets Brudepragt! Strø Palmer for hans
 Fødders Gang, Og mød din Ven med Fryde-
 sang! Forkynd, hvor sød han er og blid, Fra nu
 og indtil evig Tid!

Me l. Saa er vor Gøst til Ende.

721. Hvorledes skal jeg møde Og favne dig,
 min Stat? Du skjønne Morgenrøde Mod al
 min Sammers Nat! Min Jesus, sig, hvorledes
 Mit arme Hjærte skal Opsmykkes og beredes Dig
 til en Brudesal.

2. Dit Zion Palmer spinger Til evigt Sejers-
 tegn, Og Frydens Tone klinger I Naadens

blide Egn, Mit Hjærte, dig til Ære, Skal grønnes som en Skov, Og alt mit Liv skal være Din Kjærlighed til Lov.

3. Ej andet fra dit Rige Har draget dig her ned, End din den uden Rige Grundløse Kjærlighed; For mig at faa ophøjet Du bar min Skam og Brøst, Hvad du saa tungt har pløjet, Er mig en evig Høst.

4. Kom, bange Sjæl, at skrive Dig det i Hjærtet ind, Lad denne Glæde blive I Hjærte, Sjæl og Sind: At Hjælpen er tilstede, At Jesus selv er her, Han vil dig trøste, glæde Og altid have kjær.

5. Du tørst ej heller klage, At du ham ej kan faa, Han kommer selv at tage Dig ud af Sammers Braa; Han kommer selv, han kommer, At dæmpe al din Ve, Og gjør en liflig Sommer Af al din Trængsels Sne!

Me l. Et lidet Barn saa Iysteligt.

722. Til Zion drager Kristus frem, Det Palmen for ham bryder, Nu glæder sig Jerusalem, Og Hofianna lyder; Det klinger end det Jubelord, Ret aldrig over viden Jord Forstummer Ærens Salmer! Hver Dag er Jesu Adventsdag, Han kommer efter vunden Sag; Op, møder ham med Palmer!

2. Sin Sag han vandt, hans Strid er stridt, For ham sig alt skal bøje! Oplader Verdens Porte vidt, Gjør alle Døre høje! Lad Ærens Fyrste drage ind, Hver Hedningstad han kalder sin, Hver Kyft og D han ejer! Det nytter lidt at staa imod, Han træder Volgen under Fod Og drager frem med Sejer!

3. Gjør Porten høj og Døren stor, I Jordens Børn til Hobe! Enhver, som i hans Rige bor, Sit Hofianna raabe! Lad Troens Palme dejligt gro, I alle Hjerter vil han bo, Med Naadens Kraft han kommer! — Er Hjertedøren lukket i, Han gaar med strange Ord forbi, Og han er Verdens Dommer.

Søndagen.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

723. Søndag er Vorherres Dag, Ikke dog, som Daarer mene, Som om Salighedens Sag Var den Ugedags alene, Men Guds=Lys og Guds=Livet Herren os paa den har givet.

2. Paa en Søndag Himlens Gud Verdens Skabelsen begyndte, Bød og sagde: Lys! spring ud! Som et Lys det frem sig skyndte, Saa der blev, selv midt i Orke, Skjel imellem Lys og Mørke.

3. Paa en Søndag Englehaand Bælted bort den Sten i Haven, Hvor, i Døds og Mørkes Baand, Lys og Liv var lagt i Graven, Men stod herlig op af Døde I en Søndags Morgenrøde!

4. Paa en Søndag Gud sin Mand Sendte med de Lue=Tunger, Som, trods alle Tungebaand, Lydt udraaber, favrt udsjunger Naaden, som al Nød opvejer, Lysets Kamp og Livets Sejer!

5. Vær velkommen, Herrens Dag, Med de store Fortidsminder! I dig finder Velbehag Alle kristne Mænd og Kvinder, Og Guds Mand ta'r helst til Orde Paa den Dag, som Herren gjorde.

Egen Melodi.

724. Denne er Dagen, som Herren har gjort!
Den skal hans Tjenere fryde, Op han i Dag
luffed Himmerigs Port, Saa skal hver Søndag
det lyde; Thi i dens hellige Timer Herlig af
Graven opstod Guds Ord, Naadig fra Himlen
Guds Aand nedfor! Veed I nu, hvorfor det
fimer?

2. Frels da nu, Herre, giv Lykke og Held!
Bærket i Dag er dit eget; Lad Millioner dig takke
i Kvæld, For du dem har vederkvaaget! Ja, lad
dem prise med Glæde Aanden, som taler og trøster
frit, Folket velsigner i Navnet dit, Viser, din
Fred er tilstede!

3. Herre, vor Gud, ja besøg os i Glans,
Hvor i din Kirke vi mødes! Tungerne binde dig
Krans over Krans, Alt som vort Hjærte oplødes,
Højtiden vore med Dagen! Paaske og Pinse ud-
sprang af Jul, Saa lad og Glæden af Tro i
Skjul Spørge forgjæves om Magen!

4. Ja, lad saa virke dit Bad og dit Bord,
Med de indviiede Tunger, At det kan høres, din
Aand og dit Ord. Er det, som taler og sjunger!
Lad os det føle og smage: Aanden er bedre end
Kjød og Blod, Herren er liflig og ejegod, Kristne
har kronede Dage!

Gudstjenestens Begyndelse og Slut-
ning.

Egen Melodi.

725. Hyggelig, rolig, Gud! er din Bolig,
Sunderlig skøn! O, hvor mit Hjærte længes med

Smerte, Sukker i Løn Efter at gjæste din Helligdom
 prud, Efter at bo hos den levende Gud!

2. Gudhedens Kilde! Marle og silde Gæstmild er du!
 Ved dine Sale Spurv møder Svale, Kom det i Hu!
 Som ved dit Alter den kviddrende Fugl,
 Und dog i Templet din Tjener et Skjul!

3. Tusende Døgne, Verdslige, søgne, Gyldne
 for Kjød, Kan de vel ligne Een Dag af dine,
 Som vi dem nød, Naar under Sang, med dit
 vingede Ord, Sjælen af By over Stjærnerne
 foer?

4. Lykkes og trives, Styrkes, oplives Skal
 dine smaa, Voge i Kræfter, Stige derefter,
 Højeloft naa, Himle, hvor Djet, som græder ej
 mer, Gudernes Gud i sin Herlighed ser!

Me l. Enhver, som tror og bliver døbt.

726. Som Hønen klukker mindelig, Saa Kirke-
 klokken ringer: D kommer, smaa, nu brat til mig!
 Se, hvor jeg breder Binger, At vogte jer med
 Kraft og Flid For Høg og Ræv til evig Tid,
 Som Hønen sine spæde!

2. Det Herren er, som kalder saa Med klare
 Klokketoner, D, lad om Kap til ham os gaa,
 Vor hjærlige Forsoner! Hos ham er Fred og
 Hvile ret, Hans Nag er godt, hans Byrde let,
 Som Hønen for de spæde!

Me l. Fra Himlen højt kom vi nu her.
 eller: Lykkelig, hvo som frygter Gud.

727. Betsignelse, af Jordens Tarv, Betsignelse
 er kristnes Arv, Betsignelsen af Himlens Gud
 Er Vinen i hans Gæstebud!

2. Velsignelsen, af Gud tilfagt, Var Perlen i den gamle Pagt, Men kun med „Sæden“ som Guds Ord Velsignelsen slog Rod i Jord!

3. Velsignelsen, som Dug og Regn, Nu falder i hver Himmelegn, Guds Menighed tilbød, tilfagt, Med Pagten ny, med Daabens Pagt!

4. Velsignelsen i Herrens Stad Gjør Daaben til et Mandebad, Gjør Nadveren ved Herrens Bord Til Hjærtets Himmerig paa Jord!

5. For Guds Velsignelse opstig Taksigelse til Himmerig! Velsignelsen da strømmer ned I Skybrud til Guds Menighed!

Egen Melodi.

728. Brødre og Søstre, vi skilles nu ad, Far nu med Jesus fornøjet og glad, Hver sine lovlige Beje!

2. Gjem nu Guds Ord udi Hjærte og Sind, Luk ikke Satan, ej Verden der ind, Jesus lad Hjærterne eje!

3. Amen, ja Amen skal være vor Sang, Det vil vi sjunge med frydefuld Klang, Alle Guds Børn tilfammen.

4. Lammet, kun Lammet, dets Bunder og Saar Vren og Prisen i Evighed faar! Amen! Halleluja! Amen!

Mel. Herrens Røst, som aldrig brister.

729. „Herrens Benner ingen Sinde Modes skal for sidste Gang“, Naar til Afsked Taarer rinde, Dette Ord har liflig Klang.

2. Ses vi aldrig mer her nede Under dette Stjærnetag, I den store Helgenkjæde Modes vi paa Herrens Dag.

3. Maa vi end med Smerte bringe Kjære Venner vort Farvel, Hisset skal der atter klinge Et Goddag til Liv og Sjæl.

4. Naar til Afsted Taarer rinde, Syng det ud med liflig Klang: „Herrens Venner ingen Sinde Mødes skal for sidste Gang!“

Me l. Nu takker alle Gud.

730. Med Amen slutte vi; vor glade Sjæl skal lære, At Guds Forjættelser de Ja og Amen ere I Kristus; og vi veed, vor milde Fader vil, For Jesu Kristi Skyld, sit Amen lægge til.

Katekisation og Konfirmation.

Me l. Hjælp Gud, at jeg nu kunde.

731. Han, som paa Jorden fejler Til Troffab uden Svig, Naar vi kun vil, besegler Sin Pagt om Himmerig, Han døber med den Helligaand Paa Ord, som aldrig fejler, Han rækker os sin Haand!

2. Den Haand, som fra Afgrunden, Hvor Syndens Sold er Død, Os fører ind i Lunden, Hvor Livets Lyft er sød, Den fører os til Herrens Bord, Med Hjærtet og med Munden At smage Naadens Ord!

3. Den Haand, med Bibelstaven Os trøster i al Nød, Den lukker op Guds-Haven For os i Liv og Død; Engang den bryder gennem Sky Og vinker op fra Graven Vor Krop med Kjortel ny!

4. Den Haand hvert Hoved kroner Med Ewighedens Guld, Som Jesus, vor Forsoner, Paa Jord var tro og huld; Med Frydscang der

ffabes da Et Hav af Himmeltoner, Et fuldt Halleluja!

5. Halleluja for Haanden, Som Herren os har raft! Halleluja for Munden, Som Livet os har bragt! Halleluja for Vrens Krans, For Hvilen efter Vaanden, For Glæden i sin Glans!

Mel. O gode Gud, jeg talter dig.

732. O Herre god og Frelser from, Mig være lad din Ejendom, Mig selv ej mer tilhøre! Borttag, hvad Adams er og mit, Og for det nye, som er dit, Giv Hjærte, Dje, Dre!

2. I Hjærtedybet, Herre mild, Optænd du Kjærlighedens Ild, Saa det for dig kun brænder! Lad Djet aabnes for din Glans, Der overstraaler Sind og Sans, Og kvæger, dog ej blænder!

3. Lad Dret høre Hyrdens Røst, Hvor til dit Folk du taler Trøst, Og Fred til dine spæde! I Pagten hvile Hjærtet trygt, Trods Verdens Lyst, trods Dødens Frygt, Og smage saa din Glæde!

Bryllup.

Egen Melodi.

733. Det er saa yndigt at følges ad For to, som gjerne vil sammen være, Da er med Glæden man dobbelt glad Og halvt om Sorgen saa tung at bære; Sa, det er Gammen :: At rejse sammen, :: Naar Fjederhammen :: Er Kjærlighed! ::

2. Det er saa hyggeligt allensteds, Hvor smaa og store har et i Sinde, Og det, som drager de store Læs, I Hjærteklamret er inderst inde;

Ja, det er Gammen :|: At holde sammen, :|:
 Naar Ja og Amen :|: Er Hjærtets Sprog! :|:

3. Det er saa herligt at stole paa, Vi har
 en Herre, som alting mægter, Han os ej glemmer,
 naar vi er graa, Hans Naade rækker til tusend
 Slægter; Ja, det er Gammen, :|: At alle sam-
 men :|: Er Ja og Amen :|: Guds Naades Ord! :|:

4. Det er vemodigt at skilles ad For dem,
 som gjerne vil sammen være, Men Gud ske Lov!
 i Vorherres Stad For evig samles de hjærtens-
 kjære; Ja, det er Gammen :|: At leve sammen, :|:
 Hvor Ja og Amen :|: Er Kjærlighed! :|:

5. Hvert Ægtepar, som med Kjærlighed I
 Jesu Navn, holder Bryllupsgilde, Skjont alt i
 Verden gaar op og ned, Skal finde tidlig og
 finde tilde: Det er dog Gammen :|: At sidde
 sammen, :|: Hvor Arneflammen :|: Er Kjærlig-
 hed. :|:

Mel. Julen har Englelyd.

734. Huset, som Gud har bygt, Det kan trygt
 Som paa en Klippe hvile Og smile. Lad Stor-
 mene kun susse! De er i Herrens Haand; Lad
 Bølgerne kun bruse! De er i Himlens Baand;
 Hvad fast er bygt paa Klippe, Ej vikle kan og
 glippe, Al Verden skal forgaa, Gud! dit Hus
 skal staa.

2. Stort er Guds Hus paa Hald, Frit for
 Fald, Med Himmel-Herligheden Her neden;
 Men Herren det og mægter At bygge Huse smaa,
 Som gjennem mange Slægter Hans Navn til
 Ære staa, Som i hans Tempels Skygge Staa
 rolige og trygge, Skjont Stormen raser vild,
 Selved spruder Ild.

3. Vi, som i Jesu Tro Lavt mon bo, Her
 paa den aabne Slette, Med Kette, Hos Herren
 god til Huse, Kan rolig høre paa, Hvor
 Bølgerne de bruse Om vore Hytter smaa; Vi
 har, med alle Vinde, Det hyggeligt her inde,
 Vi har, med Gud i Pagt, Fred og Englevagt.

4. Dem, som vort Hjærte nær Borte her,
 Og os, vemodig glade, Forlade, Vi Gud i
 Vold befale; Han, som har bygt for os, Paa
 Bjerge og i Dale, Saa vi bød Stormen Trods,
 Han vil for dem og bygge I Klippeborgens
 Skygge, Naar han derom i Løn Hører deres Bøn.

5. Da skal fra Hytter smaa Sammenslaa,
 Som Sang om Morgenstunden I Lunden, Lov-
 sange til den høje, Som bygger lavt paa Jord,
 Som laaner Støv sit Dje Og Afte sine Ord;
 Og alle Himlens Hære Skal, til den godes Ære,
 I Kor med Mark og Skov, Juble: Gud ske Lov!

Egen Melodi.

735. Glæderig og underfuld, Kig paa Raad,
 paa Taal og Trøst, Klippefast og tro som Guld,
 Sød i Vaar og sød i Høst, Dybere end nogen
 veed, Er den ægte Kjærlighed.

2. Evas Datter, Adams Søn Borer op i
 Øst og Vest, Drømmer ej derom i Løn, De
 hinanden hige bedst, Mærke, naar de mødes dog,
 Klart er Kjærlighedens Sprog.

3. Følge hver kun Herrens Haand, Hvor
 den leder, til og fra! Som Fuldkommenhedens
 Baand Kjærlighed vi finde da, Med Guldkjæde
 Himlens Gud Binder Brudgom til sin Brud!

4. Med det samme binder han Begge til sin
 Fadersavn, Signer deres Ægtestand I vor

Herres Jesu Navn, Kroner saa med Fryd og
Fred Deres Egte-Kjærlighed.

Me l. Sorrig og Glæde de vandre til Hobe.

736. **E**ne om Raadet er ene om Sorgen,
Enlighed ej er for Menneſket godt, Sjældent er
Benskab i Hytten og Borgen, Medhjælp behøves
til stort og til smaat, Derfor paa Jord, I Synd
og Nord, Egteſkab er et velſignet Ord!

2. Himmelenſ Herre og Jordens Forſoner
Kalder ſit troende, Samfund ſin Brud Derfor i
dybe og hellige Toner Bryde de křiſtne ved Vielsen
ud, Pege med Haand Paa Hjærte og Aand,
Inderlig et i Fuldkommenheds Baand!

Me l. Nu er os Gud miſkundelig.

737. **Vi** ſønſte vor Brudgom nu og Brud
Gud Faders evige Raade! Han give dem Lykke
Livet ud Og vende fra dem al Raade! Gud
ſende til eders Huſ og Hjem Sin hellige Engle-
ſtare, At vogte eder og alle dem, Som ſkulle
med eder fare, Og helſt ifra Satans Snare!

2. Bliv ogſaa hoſ dem miſkundelig, Guds
Søn, Herre Jeſus milde, Med din Velſignelſe
rund og rig, Den evige Velſtands Kilde! Og
naar der fattes paa Brød og Vin, Skal du dine
Raad fremføre Og ſtilke dem Sendegave din,
Som du i Rana mon gjøre, Og deres Be-
gjæring høre.

3. Den hellige Aand i eders Bo Han værdes
hoſ eder være! Han give Guds Fred og ſøde Ro,
Og ſelv der inde regere, At I med Tugt og med
Kjærlighed Maa længe leve tilſammen, Og ſiden

hos Gud i Evighed Faa Glæde i Arv og
Gammen, Det ønske vi alle! Amen.

Kirkegangstone.

Mel. Jesus er mit Haab og Trost.

738. Til dit Hus med Takkesang Kommer
jeg, min Gud, tilbage, Holder glad min Kirke-
gang, Du i Naade mig modtage, Hellige min
Sjæl og Aand, Du, som har mit Liv i Haand!

2. Jesus, paa dit Ord jeg vil, Som Maria,
stille høre, Giv Betsignelse dertil, At jeg maa
derefter gjøre, Have og i Minde vel, Hvad der
er den gode Del!

3. Siden frisk og glad jeg kan Ogsaa Hu-
sets Omsorg bære, Takke dig, min Frelsermand,
For de mange Gaver kjære! Glæden dog i dig er
bedst, Vær hos mig en daglig Gæst!

4. Kom, o Jesus, lad dit Navn Hellige min
Moderglæde, Se til Barnet i min Favn, Du
som elsker saa de spæde, Du som selv har spæd
og arm Pigget ved en Moders Barm!

5. Giv, jeg altid huld og tro Dig, o Herre,
kunde tjene! Kom, velsigne Brød og Bo, Og
din søde Fred forlene! Lad mig gjøre, viis og
from, Af mit Hus din Helligdom.

Begravelse.

Mel. Jesu søde Skuffommelse.

739. I Dødens Stund tænk først og sidst,
Nedslagne Sjæl, paa Jesus Krist! Naar Hjærtet
kommer ham i Hu, Det føler ej til Dødens Gru!

2. I Maras Brønd det bedste Vand Endnu
ved Træ forsødes kan, Ved Korsets Træ i Kristi
Død Bli'r Malurt-Kalken honningsød!

3. Paa Kvisten skjøn af Jesse-Rod, Der voxer
for al Vaande Bod, Og der, i Ly af Livets Træ,
Trods Dødens Storme findes Læ!

4. Der Mand ej dør, men kun hans Kval,
For Grav sig aabner Himlens Sal, Han dør
kun bort fra Verdens Riv Og fødes til et
evigt Liv!

5. Ej mistet er den Hjærtens Ven, Som skal
med Glæde ses igjen! Han ej forsvinder, som
gaar frem Fra Taage-Land til Lysets Hjem!

6. Skal bittert vi da græde her, Mens højlig
de sig fryde der, Hvem, over Verdens vilde Hav,
Vor Frelser Vor til Himlen gav?

7. Skal her vi bære Sorgen fort For dem,
som alt ved Himlens Port Iførtes Rappen hvid
og ren, Ombytted Kors med Palmegren?

8. Nej, Drotten over Død og Grav De
frommes Taarer tørrer af, Som med sin egen
Straale-Haand, Med Trosten i den Helligaand!

9. Som gyldne Straaler gaa fra Sol, De
sjunge da for Lammets Stol Et „Være være
Gud!“ med Fryd Til tusende Guldharpers Lyd!

Efter Jordspaaakastelsen:

10. Skilsmissten tung vi glemme nu, Og
komme Samlingen i Hu, Hvor ej der findes
Sorg og Nød, Hvor ej skal nævnes Synd og
Død!

11. For Døden faa vi alle Bod, Naar tro
vi kan, at Krist opstod, Da trindt os her vi se
i Spejl Vor Frelser bryde Gravens Segl!

12. Saa Morgensolen, død i Kvæld, For-
gylder herlig Sky og Fjæld, Saa visner Eng i
Efteraar, Men grønnes blomstrende i Vaar.

13. Saa falder Løv, men springer ud Af
Kvist igjen paa Herrens Bud, Og frugtbart
vorder inlet Frø, Før det sig finder i at dø.

14. Dprejser Herren og fornyr Saa alt,
hvad ej Opøsning skyr, Da er for os en afgjort
Sag Opstandelsen paa Dommedag.

15. Gaf ej i Nette med din Gud! Han tog
kun, hvad han laante ud, Og fød er Hvilen i
hans Favn, Højlovet være Herrens Navn!

Mel. Nu velan, vær frist til Mode.

740. Græd ej! trøster Jesu Stemme, Sørge-
skaren stille staar; Grav skal ej den døde gjemme
Der, hvor Livets Konge gaar, Moderjuffet han
fornam, Enkens Taarer rørte ham; Han al
Sorg og Nød husvalte, Taaren standsed, naar
han talte.

2. Græd ej du, som Ordet hørte! Jesus
Kristus trøster dig, Han ved Dødningbaaren rørte,
Og den døde rejste sig; Moder favned Søn igjen,
Ben gjensavnede tabte Ben; Jesus Jordens Nød
husvalte, Om hans Magt den døde talte.

3. Græd ej! trøster Jesu Stemme, Naar
ved friske Grav jeg staar; Kan min Sjæl hin
Køst fornemme, Trøstet jeg fra Graven gaar!
Han, som her alt Enken gav Tabte Søn ved
aabne Grav, Han hos Gud mig vil gjengive
Dem, jeg elsked tro i Live.

Mel. Op alle, som paa Jorden bo.

741. Gud=Faders Søn gif hjem til sit, Os
at berede Sted, Thi hvor han bor, for evig frit
:|: Hans Tjenere bo med! :|:

2. For Troens Dine er vor Grav En
Smeltedigel rar, Hvor Grus og Slacker falder
af, :|: Saa Malmen vorder klar! :|:

3. Jeg har de bedste Benner hist, Jeg dør
for dem at se, Og de, mig elske her i Krist,
:|: Det samme gjør og de! :|:

4. Frygt ej Basunens Tordenlyd, Frygt ej
for Dommeday! Thi venter Herren du med Fryd,
:|: Du vundet har din Sag! :|:

Præstevielse.

Mel. Vor Fader ubi Himmerig.

742. O Jesus, giv os Hyrder, som Net
sørge for din Helligdom, Bessjærm du dem mod
Verdens Bold Og Satans List saa mangefold,
Lad dem med dig i Samfund staa Og evig
Hvile hos dig faa!

Kirkevielse.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

743. Til det Guds Ord, der, som en Sol,
Med Liv og Lys kan virke, Vi rejste denne
Præd'kestol, Vi bygged' denne Kirke, Vi hellige
dens Skib og Kor, Dens Døbefont og Alterbord:
Guds Ord de skal tilhøre!

2. Bygmester for den Hvalving blaa, Som
Jordens Kreds omspænder, Det ringe Værksted ej

forsmaa Nu dine Guddomshænder! Med Ord
og Aand byg her en Fløj Af Helgen=Kirken
himmelhøj, Med Rum til alle Sjæle!

3. Thi bede vi: vor Gud! byg med! Lad
her din Aand regere! Da bliver her et helligt
Sted, Jo længere, jo mere; Hver Herrens Dag,
hvert Kirkeaar Betsignet kommer, priset gaar,
Med Livets Ord paa Læbe.

3. Synd og Frelse.

a. Menneskets Fald og Guds Naadefald.

MeL. Hvad kan os komme til for Nød.

744. Var Gud ej med os nu til Dags, Maa
Israël bekjende, Var Gud ej med os nu til
Dags, Med os det var til Ende! Thi vi er
kun en lille Flok; Men Fjendens Hob er talrig
nok, Som os opsluge vilde.

2. Dog, Gud ske Lov, nu hvert Guds Barn
Er frelst af Frygt og Fare! Som Fuglen i et
Søgergarn Vi faldt i Fjendens Snare; Men
Snaren brast, og vi er fri, Fordi den Herre stod
os bi, Som haver alt at raade!

MeL. Seg vil din Pris udsjunge.

745. Saa skal dog Satans Rige Udeles
kastes om, Gud vil det selv bekrige Ved Jesu
Magt og Dom; Han skal evindeligt Med al sin
Magt bestkæmmes, Sa ved Guds Finger tæmmes,
Dg haanlig pakke sig.

2. Om han end Mund og Mæle Med sine
 Selved=Vaand Tilsnøre kan og kvæle, Dog kan
 vor Jesu Haand Hans Knuder løse snart, At
 og den stummes Tunge Skal tale og udsjunge
 Guds Lov med Himmel=Art.

3. Sin Fæstning maa han rømme Dg skam=
 fuld vige bort, Gud holder ham i Tømme Dg
 gjør ham Stien kort; Hans Selved=Vaaben maa
 Ej Sjælen Skade gjøre, Gud kan ham dem
 afføre, Han agter dem som Straa.

4. O Jesus, o du kjender, Hvor ofte Fjenden
 dog Min Fæstning hardt berender, At bringe mig
 i Nag, Hvert Lem og Ledemod Han træffeligg
 bestrider, Sig ind ved Synden glider I mine
 Ben og Blod.

5. Nu vil han Tungen binde, Den Gud ej
 prise skal; Nu vil han Djet blinde, At jeg i
 Mørkheds Dal Ej Raadens Lys skal se; Nu
 døver han mit Dre, Jeg ej Guds Ord skal høre,
 At lindre Sjælens Ve.

6. Jeg dagligdags vil gjøre Et Hjærtens
 Fodefald, Dg ligge Gud i Dre Med Bonnesul
 og Kald, At han med Jesu Blod Mig daglig
 vil bestænke, Dg Satans Magt forkrænke Dg
 rykke den af Rod!

7. Du bør og ene have Mit Hjærtens hele
 Bo. Kom Jesus, tag den Gave, Dg styrk mig i
 min Tro! O Gud, mig selv bered, Dg aabne
 saa mit Dre, At jeg dit Ord kan høre Min
 Sjæl til Salighed!

Me L. Nu talter alle Gud.

746. D giver Lyd, I Folk, i alle Verdens
 Riger! Gud kalder, stille dog! og mærker, hvad

han siger! Al Verdens Tummel, til Her er en anden Klang, Gud med dig tale vil, Saa hør dog til en Gang!

2. Han kalder ved sit Ord og sætter stærk i Rette: Hvor længe skal min Aand med eders Banart trætte? Er jeg den store Gud, Som eder selv har skabt, Hvi har I da mit Bud Saa ganske glemt og tabt?

3. Begræd din Daarlighed, at du ej ret har levet, Saa vil jeg glemme alt det onde, du har drevet; Jeg aldrig har Behag I nogen Synders Død, Kom, tag din Tilflugt til Min Naades Favn og Skjød!

4. Min Søn til Naadestol jeg offentlig frem-sætter, Hans Pine, Død og Blod al Verdens Synd udslætter; Hvo ret af Hjertens Grund Paa denne Søn vil tro, Skal aldrig blive dømt, Men finde evig Ro.

5. Saa lukker jeg da op mit søde Himmerige Og lader vidt og bredt af ganske Hjerter sige: D vender, vender om, I Folk paa denne Jord, Saa skal I Naade faa, Der har I selv mit Ord!

Met. Jeg har min Sjæl til Gud henvendt.

747. Vend om, vend om, fortabte Sjæl! Vend om, og for din Frelser knæl! Han kalder dig med kjærlig Røst; Han ved sit Bryst Vil bære dig til Naadens Røst.

2. Han hellig blandt fortabte stod, Han ydmyg Synder ej forlod, Han har forkyndt det Trøstens Ord: Hvor Naaden bor, Er Glæden over Frelsen stor.

3. Til mig det Trøstens Ord og kom; End varsler det en Stund: vend om! O Frelser! jeg

har hørt din Røst — Hæv ved dit Bryst Gjenfundne Sjæl til Naadens Røst!

Egen Melodi.

748. Jeg vil mig Herren love, Som alle mine Synder bar, I Troen vil jeg det vove, Til hannem mit Hjærte staar; Der vil hans Navn jeg skrive Og bære det til min Død, Han kan min Sorrig fordrive Og stille mig fra al Nød.

2. Gud give mig det at lære, Som jeg det lære kan, Hvor højlig Hæder og Ære Dig bør af Kvinde og Mand; Gud give mig det i Sinde, At love min Herre god, Om ude jeg er eller inde, Gud læste mit angerfuld Nød!

3. Han lignes ved Solen den klare, Som skinner paa Himlen bold, Hans Naade er aabenbare, Jeg giver mig hannem i Bold, Han slukker Sorgen alene, Det haver jeg fundet hos mig; Jeg takke dig vil og tjene, O Jesus, det lover jeg dig!

4. De himmelske Engle i Skare De tjene dig ganske nær, Paa dit Bink tage de Vare, Din Villie er dem kjær. Gud satte dig af sin Naade Alt ved sin højre Haand, Bad dig saa styre og raade Dit Rige i alle Land.

5. Nu flyr jeg til din Naade Og giver mig i din Haand, Du maatte vel over mig raade, Jeg gaar i dit Ledebaand. Den Stund, jeg er her i Live, Jeg trøster mig ved din Pagt, Ved dine Ord vil jeg blive, Til dig stander al min Agt!

6. O Jesus, Morgenstjerne, Mit Lys, mit Liv, min Røst, Jeg takker dig saa gjerne For

al din Tugt og Trost! Gjør Sjæl og Legem saa rene,
Før jeg for Dommen fremstaar, Som Guld og ædelse Stene,
Som Solen saa lys og klar!

7. O Jesus, du Livsens Herre, Du hørte nu,
hvad jeg bad! Du stedsse hos mig vil være,
Dg gjøre mit Hjærte glad; Dg send mig Englene dine,
Naar jeg bortsove skal, Frels mig fra Selvedes Pine,
Før mig til Himmerigs Sal!

Mel. Jeg beder dig, min Herre Gud.

749. Lyksalig den, som ydmygt tror, Hvad Djet ej kan gætte!
Naar Kristi Lys i Sjælen bor, Han træffer dog det rette.
Saa blind jeg er, ved ham jeg ser Det dybe med det høje,
Seg alle Verdens Tvivl beler, Min Tro er Hjærtets Dje!

2. Der spørges vel saa mangt „hvorfor?“ Naar Sorgens Skygger stige;
Hvorfor mig Skæbnen tit er haard, Seg kan ej altid sige.
Men Herren gjemmer mig en Skat, Til Løn for al Slags Møje,
Det ser jeg grandt i Mulm og Nat, Min Tro er Hjærtets Dje!

3. Saa mangt et utaalmodigt „naar?“ Bli'r spurgt i Modgangs Tider,
Mens Dagen sent med Taarer gaar, Dg Natten langsomt glider.
Naar hjælper mig min Fader kjær? Det veed jeg ej saa nøje!
Men det jeg ser, at han er nær, Min Tro er Hjærtets Dje!

4. Min Fremtids Skjul er rullet ned, Fordulgt er næste Morgen;
Men Herrens Visdom er min Fred, Ej den er mig forborgen.
Seg kan med trøstigt Velbehag I Haabet mig fornøje,
Enhver min Dag er Herrens Dag, Min Tro er Hjærtets Dje!

5. Jeg ser vel ej i Himlen ind, Hvor skarpt jeg ogsaa stirrer; De stærke Straaler gjør mig blind, Og Skyen mig forvirrer; Men dog jeg kjender Himlens Havn, Hvor ingen Storm tør støje! Jeg styrer did i Jesu Navn, Min Tro er Hjærtets Dje!

Mel. Var 3 ikke Galilæer.

750. Under dine Bingers Skygge, Herre! lad mig bo og bygge, Til du vil hjemkalde mig; Til mit Dje træt sig luffer, Til i Dødens Stund jeg sulker: Herre, tag min Aand til dig!

2. Under dine Bingers Skygge, Der, kun der er Livets Lykke, Aandens Barnehjem paa Jord, Hvor, hvad vi af Paradiset Har ved Adams Fald forlisset, Atter spirer frem og gror.

3. Under dine Bingers Skygge Som i Barndoms Hjemmet trygge Vandre vi, trods Storm og Slud; Fries vi end ej for Fare, O, fra Mørkets Magt og Snare Du bevarer os, vor Gud!

4. Under dine Bingers Skygge Lad kun Korsets Byrde trykke, Klage lyde paa vor Gang; Fader! dine Visdoms Hænder Kors til Sejrens Palme vender, Klageraab til Jubelsang!

5. Under dine Bingers Skygge Lad mig Hjærtets Tempel smykke Ved din Tro, din Kjærlighed, Lys og Renhed, Kraft og Varme, At til sidst i dine Arme Jeg maa slumre ind i Fred!

Egen Melodi.

751. Den store Mester kommer, Fuldkjærlig

er hans Id, Han sidder ved Smeltediglen Og
lutrer Sølvbet med Flid.

2. Det Djeblik han venter Og agter kjerlig
paa, Naar klarlig hans eget Billed Vil dybt
i Sølvspejlet staa.

3. Den store Mester kommer, Som smelter
Sjæl og Sind, Han sidder ved Hjærtegruben,
Han ser i Sjælene ind.

4. Og har i Hjærtedybet Sit Billed klart
han set, Saa glædes den høje Mester, Saa er
hans Gjærning alt flet.

b. Bod, Tro og Syndsforladelse.

Egen Melodi.

752. Urolige Hjærte! Hvad fejler dig dog?
Hvi gjør du dig Smerte, Du ej har behov? Er
han ej vor Fader, som raader for alt! Er ej
vore Timer og Hovedhaar talt! — Har os ej den
bedste til Venner udvalgt!

2. Har ej med de færre Vi favreste Haab!
Hvad sagde Vorherre Til os ved vor Daab?
Var ikke det Ordet, som passer kun sig Til dem,
der indtræde i Guds Himmerig: Fred være med
eder! „Fred være med dig!“

3. Hvad kan dig vel skade, Min Sjæl, med
Guds Fred! Guds Engle er glade For evig
derved. Hun holder for Døren, den dejligste
Brud, Vil ej du mod hende med Glæde gaa ud,
Med Favntag udbryde: velkommen fra Gud!

4. Sit Indtog lad holde Den himmelske
Brud, Med Kæmperne bolde, Som stride for
Gud! Hvor hun er til Huse, Guds Engle vil

bo, Hvor hun sidder stille, gjør ingen Uro, Der
 stiger vort Haab og grundfæstes vor Tro.

5. Urolige Hjærte! Luf op for Guds Fred,
 Som dulmer al Smerte Og smiler derved!
 Guds Fred er en Dronning, Han selv giver Pris,
 Hvo hende mon hylde, i Sandhed er viis, Hvor
 hun har Højsædet, er Guds Paradis!

Me l. Jesus, dine dybe Bunder.

753. Hjærte, lad dig ej indbilde, At du er
 af Gud forstødt, Hold dig fast til Ordets Kilde,
 Evangelium er sødt! Har du gjort din Gud imod,
 Ej! han er jo from og god, Har du samlet dig
 Guds Brede, Glæd dig, Naaden er tilredek!

2. Hør hans Ord: saa sandt jeg lever, Vil
 jeg ej en Synders Død, Du, som for Guds
 Brede hæver, Glæd dig, det har ingen Nød!
 Gaar du ærligt til din Gud, Er hans Brede
 slukket ud, Synd're vil han mildt undsfange,
 Aldrig komme de for mange.

3. Thi han ej alene ynder Dem, som i hans
 Naade staa, Men og efter dem sig skynder, Som
 paa Syndens Beje gaa; Ej hans Dmhed trættes
 kan, Han igjen i Naadens Stand Santer mer
 og mer til Hobe, Bliver ved at kalde, raabe.

4. Var der tusende og flere Berdens Riger
 skabt af Gud, Og du havde dem og mere Fylt
 med Synd imod hans Bud, Det var meget, dog
 ej mer End den allermindste Fjer Mod Guds
 Kjærlighed at kjende, Som har ingen, ingen
 Ende.

5. Ingen Sø, hvor stærk den bryder, Ingen
 Strøm, hvor højt den gaar, Ingen Ild, hvor
 hed den syder, Noget mod vor Gud formaar;

Ingen Ting kan ligned mod Herrens Naades store Floed, Bore Synder bort at tage Alle vore Levedage.

6. Nu velan, I bange Sjæle, Her er Naade, Gud ske Lov; Hvem vil pine sig og kvæle, Da det ikke er behov; Al den Synd, du mindes kan, Bejer ikke ved et Gran Mod Guds Naades Magt at regne, Som du kan dig frit tilegne.

MeL. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

754. **S**arme Synd're, op i Flok Til Jesus snart; alt længe nok Er slæbt paa Syndens Byrde! Se hver, som haardt besværet gaar, Nu aabner han sin Sides Saar, Den milde Sjælehyrde.

2. En Hyrde glemmer Faaret ej, Som løber paa den vilde Vej, Hvor Ulven er at vente; Ni og halvfemsfindsthye maa Det, som det kan, i Orken gaa, Det tabte vil han hente. —

3. Jeg kommer da, min Frelsermand, Saadan jeg er, saadan jeg kan, Bespændt i Dødens Fare! Jeg er det Faar, som rendte hen, Af, hjælp mig, red mig ud igjen Af Satans stærke Snare!

4. O tag mig, Jesus, i dit Skjød, Og lad mig saa i Liv og Død Mig ganske dig hengive, Foragte Verdens falske Ro, Og dig af Hjærtet huld og tro Til sidste Ende blive!

MeL. Enhver, som tror og bliver døbt.

755. **G**ud Herren saae til Jorden ned Fra høje Himmelsale, Og ledte om Retsfærdighed Paa Bjerge og i Dale! Men trindt paa Jord ej fandtes een For Gud uskyldig, hjarteren, Af Verden ubesmattet.

2. Thi stod jeg som en Synder her, Min Skaber, for dit Dje, Om end for Verden, ren og klar, Jeg turde mig ophøje; Men af, jeg veed ej heller Tal Paa mine Fejl og mine Fald, De dunkle med de klare!

3. Men du vil ingen Synders Død, Og Raad har du udgrundet, Derfor det over Jorden lod: Den rene har jeg fundet, Det er min Søn, men dog en Mand, Og blive skal for mig som han Enhver, som tror paa Sønnen!

4. Nu Jesu Tro er al min Trøst, Dog er din store Raade, Som du i Jesu Navn gav Røst, For Syndere en Gaade, Saa lukke maa med Flid jeg tit For Verdens Klarhed Dje mit, Naar Hjærtet skal husvales.

5. O du, som skabte Hjærte mit, Det dybe, underfulde, O dan det efter Hjærte dit, Til Himmelspejl i Mulde, Saa jeg, langt mer end selv jeg veed, Kan lære af din Kjærlighed Om Raadens rige Fylde!

6. Da skal jeg ret med Aandens Sans, I Lyset fra det høje, Faa Syn paa Støvet's Himmelglans I Jesu Kristi Dje Og finde min Retfærdighed, Som af din dybe Kjærlighed I ham til mig udspringer!

7. Naar da, som Vinden Skyer blaa, Din Aande blidt mig driver, Da skal mit Hjærte godt forstaa, Hvordan du Synd tilgiver, Og i det samme Jesu Navn, Som raader Bod paa alle Savn, Skal Salighed jeg finde!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

756. O Jesus, Troens dyre Skat, Begyndelse og Ende, O søde Jesus, lær mig, at Jeg Troen

ret kan kjende, Den Tro, som har dig selv i Favn, Fra den, som vel har Troens Navn, Men er dog død og intet.

2. Lad mig ej tro, hvad Verden tror, Som Wisdoms Vej forjager, Men lær mig, at jeg af dit Ord Den rette Mening tager, Og bliver klippefast derved Til Livets sidste Stund og Sted, Dit Ord og Navn til Ære.

3. O Jesus, du som Troens Gnist Min Sjæl har ladet kjende, Ak, lad den aldrig blive mist, Men hjælp den til at brænde, Hvad du har selv begyndt, fuldfør, At jeg til sidst i Troen dør Og faar en salig Ende!

e. Helliggjørelse.

Egen Melodi.

757. Op dog, Zion, ser du ej Sejrens palme-
strø'de Vej Til Guds Hus i Himmerig! Den er
og beredt for dig.

2. Korset vel for Dje staar, Langs med
Svalget Bejen gaar, Men hvor Herren har sin
Gang, Der er Englevagt og Sang.

3. Klippegrund gjør Foden fast, Frygten flyr
for Haab i Hast, Troen staar, hvor Tvivlen faldt,
Kjærlighed forsøder alt.

4. Troens Ord med Sandheds Aand Os
ledsager Haand i Haand, Aandens Glød og
Herrens Nøst Skjenker os en evig Trøst.

5. Paradisets Vin og Brød Styrker os i
Liv og Død, Kæmpeskridt vi gjør opad Til den
hellige Guds-Stad.

6. Der er Gammen, Fred og Ro, Der vi
skal for evig bo, Gaa, som under grønne Lind,
Til vor Herres Glæde ind!

Egen Melodi.

758. Herrens Røst, som aldrig brister, Lært
mig har, hvad og jeg tror: Alt, hvad for hans
Skyld jeg mister, Faar igjen jeg paa hans Ord.

2. Kunde over ham jeg glemme Med mig
selv mit eget nu, Hos min Gud jeg da var
hjemme, Kom som mit hans Liv i Hu.

3. Var kun altid Sjælens Dje Stadig til
Vorherre vendt, Da paa Evighedens Høje Pinse=
blus for mig var tændt.

4. Da vidaaben stod Guds Eden For mit
Dje og min Fod, I Gudshaven med Guds=
freden Lys jeg drak af Livets Flod!

5. Vilde jeg af intet vide Uden Kristi
Kjærlighed, Da var mine Kaar saa blide Som
min Guds, der alting veed.

6. Fik mit Hjærte ret at finde, Uden ham
er alting dødt, Da var han i Hjærtet inde Med
Gudslivet evig sødt!

7. Turde jeg paa Verden træde Med dens
Lyster, Guld og Glans, Ind jeg til min Herres
Glæde Gik med Brudens Rosenkrans.

8. Dog, i Jesus=Kristus=Navnet Alt er
stjænket den, som tror, Deri Hjærtet Bod for
Savnet Finder med Guds Aand og Ord!

Egen Melodi.

759. Klynke og klage Nætter og Dage Maa,
hvem der vaagner paa Afgrundens Rand, Hører

kun Loven Tordne fra oven: Dø, eller gjør, hvad en Synder ej kan!

2. Sjunge og kvæde, Græde af Glæde Maa, hvem der hviler i Frelserens Favn, Finder sig trøstet, Føler i Brystet Naade for Naade og Bod for alt Savn!

3. Smilende døje Trængsel og Møje, Suble ved Korset i Frelserens Spor, Det efterhaanden Lærer os Anden, Giver os Forsmag af Himlen paa Jord!

Egen Melodi.

760. Den snævre Vej er bred nok til Guds Rige, Naar man gaar sagte, lige, stille fort, At hvert et Trin forsigtig bliver gjort; Naar man har lært hen op at stige, Saa er den Vej og bred nok til Guds Rige.

2. Vor Herres Vej er fuld af Liffigheder, Naar man den har i Troen rigtig kjendt, Saa Hjærtet er til Vejen trøstlig vendt; Naar man sig dertil ret bereder, Saa er vor Vej og fuld af Liffigheder.

3. Hjælp, Jesus, dig at følge alle Vegne, Du ser, jeg gaar endnu saa skrøbelig, O drag mig, at jeg friff kan følge dig, Saa skal hver Frygt og Sorg hensegne, Hjælp, Jesus, dig at følge alle Vegne!

Me l. Hvad kan os komme til for Nød.

761. Drag ud, hver Kristensjæl paa Jord, For Herrens Sag at frige, Grib Andens Sværd, som er Guds Ord, Sag efter Herrens Rige; Du gaar til Kamp paa Liv og Død Mod

ham, der med Gud=Herren brød Og Raadepagten
spotter.

2. Men tykkes dig, din Strid er haard, Og
svart det er at kæmpe, Da vid, din Frelser foran
gaar For Fjendens Larm at dæmpe. Grib derfor
frejdig Troens Skjold, Byg dig bag Herrens
Ord en Vold, Og du skal finde Hvile!

3. Hold trostlig fast ved Daabens Pagt, Og
lad saa Fjenden snyde, Det veed du dog, at
Helveds Magt For Herrens Ord maa gysse; Tag
kun vor Frelseres Bøn i Mund, Og bed den ret
af Hjertens Grund, Den gjør Guds Kæmper
stærke.

4. Og du skal visjelig bestaa Trods alstensk
Løgn og Snarer, Thi den ret aldrig kan forgaa,
Som Herrens Ord bevarer: Med Daabens Pagt
i Sind og Mund, Staar fast du paa Guds
Kirkes Grund, Den ingen Magt kan rokke.

5. Har saa til sidst du kæmpet ud, Som det
ad Aften hælde, Og sendt det sidste Suk til Gud,
Der, hvor Livskilden vælde, Da i vor Herres
Jesu Navn Guds Engle bære vil i Favn Dig
ind til Herrens Glæde.

MeL. Nu velan, vær frist til Røde.

762. Vær mig, Jesus, at erindre, At du alle
Begne er; Det skal mig fra Synden hindre, Naar
jeg tænker, du er nær! Kom, o Jesus, tag dit
Sted Midt i Sjæl og Hjærte med! Du skal
midt udi min Glæde, Midt i Sorgen have Sæde!

2. Lad din Fred min Frelse blive, Hvor
jeg er paa Verdens D, Sid min Aand jeg op
maa give I din Fred, naar jeg skal dø, Vis
mig dine Sting og Saar, At min Tro ny Kræfter

faar, Aand paa mig, at jeg maa smage, Du er med os alle Dage!

Mel. Smuler under Herrens Bord.

763. Gaar det, Herre, som jeg vil, Maa mit Hjærte raade, Da, saa længe jeg er til, Trøster mig din Raade; Siden i dit Himmerig Sidder jeg til Bords med dig Og hos dig og dine Glemmer Død og Pine!

2. Men vort Hjærtes dybe Lyst Til i Himmerige, Hvilende ved Herrens Bryst, Værdig Tak at sige, Den forstærke Herrens Aand, Saa den sprænger alle Baand, Herlig overvinder, Hvad end er til Hinder!

Marvaagenhed og Bøn.

Egen Melodi.

764. Jeg venter dig, Herre Jesus, til Dom, Hvert Djæblig jeg ser mig om.

2. Hastig du komme kan og brat Jeg hver en Time ved Dag og Nat.

3. Lad brænde mit Hjærtes Lampe beredt, Jeg Tro, i Haab og i Kjerlighed!

4. Jeg sover eller vaager, da være jeg din! Jeg lever eller dør, da være du min!

5. Og naar du kommer, kom mild og blid, Og gjør mig salig til evig Tid!

Egen Melodi.

765. Jeg Gry og i Kvæld — Naar veed jeg vel Om Tid og om Stund til Natteblund? Jeg Gry og i Kvæld — Immanuel! Ja, vær Os nær,

Kom, hos os bliv, Bort Lys, vort Liv Mod Død
og Dom, O, til os kom!

Egen Melodi.

766. **U**forsagt, vær paa Vagt! Jesus haver
det alt fuldbragt. Han har vundet det store Slag,
Satan bundet til Dommeday, :|: Abnet os
Himmerigs Port. :|:

2. **U**forsagt, vær paa Vagt! Jesus haver det
alt fuldbragt. Snart han kommer at hente sin
Brud Fra det fremmede Land til sin Gud,
:|: Hjem til sin himmelske Fred. :|:

3. **U**forsagt, vær paa Vagt! Jesus haver det
alt fuldbragt. Har du kun Olie i dit Kar,
Brænder end Lampen ej lys og klar, :|: Kan du
ham møde med Fryd. :|:

4. **U**forsagt, vær paa Vagt! Jesus haver det
alt fuldbragt. Aldrig han sældes med Magt eller
List, Bier han længe — han kommer dog vist,
:|: Glæder dig saa desto mer. :|:

5. **U**forsagt, vær paa Vagt! Jesus haver det
alt fuldbragt. Han kan dig trøste i al din Ve,
Han er dig nær, skjönt ej du kan se :|: Jesus, din
trofaste Ven. :|:

6. Klokken slaar, Tiden gaar, Evigheden os
forestaar; Lad os da bruge den kostbare Tid,
Tjene Vorherre med al vor Flid, :|: Saa skal vi
nok komme hjem! :|:

Mel. D Døvelse.

767. **O**p! vaag og bed, Min Sjæl! du veed
Dig ellers ikke sikker, At du jo kan drages ned
I den ondes Strikker.

2. Vær uforsagt, Men derhos agt Paa
Sindet, hvor det vanker, Lær at holde stedse Vagt
Over alle Tanker.

3. At følge smukt Guds Naades Tugt,
Naar Anden dig vil minde, Holder Verden ude-
luft Af de rene Sinde.

4. Et lidet Gran Af Surdej kan Den
ganske Dej forsyre, Kommer Gnisten først i
Brand, Er hun ond at styre.

5. En Tanke, som I Hjærtet kom, Og som
man lidt lod raade, Har saa tit gjort Sjælen
tom For Guds søde Naade.

6. Et syndigt Smil Kan, som en Pil, Det
arme Hjærte dræbe, Om vi noget staar i Tvil
Derimod at stræbe.

7. Et syndigt Ord I Adam foer, Det lagde
Verden øde, Det har gjort det Sjælemord,
Hvorved alle døde.

8. Alt dette veed Forfarenhed I alle Guds
udval'te, Jesus raaber: vaag og bed, Om du ej
vil falde!

9. At gaa saa fri Paa Himlens Sti Og
ikke ville vaage, Det er idel Hylteri, Sikkerhedens
Taage.

10. Op! op! paa Vagt Af ganske Magt,
Og vaag med alle fromme, Vaager, som Guds
Søn har sagt, Til I se ham komme!

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

768. Har Sorg og Frygt mit Lys udslukt,
Og er for Glæde Døren lukt I mørke Hjærte-
kammer, O Frelser, til bekymret Sind Du gaar
ad lukte Døre ind, Du ender al min Jammer.

2. Du bringer Lys, du bringer Fred, Du

bringer Haab og Kjærlighed, Du bringer Trost i Nøden, Korsnaglet Haand udrækker du; Jeg tror, og kommer dig i Hu I Livet og i Døden!

3. Opstandne, naar jeg dig kun ser, Ej sørger jeg og frygter mer, Hvad end jeg her skal lide, De største Sorger blev mig smaa, Naar dine Naglegab jeg saae Og Bunden i din Side.

4. Men af, er Lyset længe slukt, Af, er fra dig jeg udelukt, Og skuer ej dit Komme, O, lær mig tro, hvad ej jeg saae, Og Bidnessbyrd at lide paa, Til Savnets Tid er omme!

MeL. Mit Haab og Trost og al Tillid.

769. Naar Falskhed borger Engledragt Og blande vil vort Dje, Bevar, o Gud, din Sandheds Magt! Send Klarhed fra det høje! Din Sandheds Aand i Klarhed bor; Den alle Hjerter prøver: Be den, som taler Lysets Ord Og Mørkets Gjerning over!

2. Af, griber jeg i egen Barm, Men der ej Sandhed finder, For Gud jeg staar, forskudt og arm, Om end i Glans jeg skinner. O kunde jeg med Englerøst Guds Herlighed udsjunge, Klang dybt det ej fra Iutret Bryst — Forbandet var min Tunge.

3. O du, som Hjerter gjennemsaar Og alles Beje kjendte! Dit Sandhedslys omstraale maa Hver Aand, du til mig sendte! I Gjerning vil du se min Tro, Paa Frugten Træet kjende: Min Gud, lad Sandhed i mig bo! O, lad mig tro fuldende!

MeL. Kirken den er et gammelt Hus.

770. Stol du kun paa dit Fadervor! Lad

dig derfra ej forloffes! Himmel og Jord engang forgaar, Aldrig dog Fadervor roffes; Det er Guds Ord i Barnemund, Klippe og Stjold i Farens Stund, Pant paa Guds=Faderligheden!

2. Agt det kun vel! i Jesu Navn Bedes det maa alle Dage, Som af et Barn i Jesu Favn, Der kan hans Kjærlighed smage, Føler det paa sig, alt hans Haab Fødtes af Troen i hans Daab, Boyer med Jesus den lille!

3. Kom saa i Hu med Mund og Haand, At „Herre Jesus!“ det rette Læres kun af den Helligaand, Hvem alle Daarer forgjætte, Han aander Liv i Jesu Navn, Han lægger os i Jesu Favn, Lægger hans Bøn os i Munden!

4. Beder du saa dit Fadervor, Anden med Faderens Stemme Hjæmle dig Jesu Børnekaar, Saa i Guds Hus du har hjemme, Thi kun Guds ægte Børn har Mund Til uden Tant af Hjærtens Grund Gud deres Fader at kalde.

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

771. Gud Fader god i Himmerig! Vor Fader frit vi kalde dig, Din Helligaand, din Faderrøst Det vidner trofast i vort Bryst, At du i din enbaarnes Navn Som Børn har aabnet os din Favn!

2. Dit Navn os vorde helligt nu! En hellig Fader kun er du, Som aldrig gjennem Fingre ser Med ondt, af hvem det saa end sker, Men kræver strængt af al din Vt At tale sandt og gjøre Ret!

3. Til os lad komme Riget dit, Som Rosen stjønt, som Fuglen frit Med Kjærlighedens

Duft og Dyd, Retfærdighed og Fred og Fryd;
Saa dine Børn udbryde kan: Livsaligt er vort
Fædreland!

4. Din Vilje ske saa fuldelig Paa Jorden
som i Himmerig! Da stoppes hver en Løgners
Mund, Da stiger op af Hjærtens Grund, Fra
det gjenfødte Paradis, Vort: Gud ske Lov! til
evig Pris.

5. Giv du os dagligt Brød i Dag, Og giv
os paa din Godhed Smag, Saa dybt vi føle,
Fader sød! At dine Børn har ingen Nød, Du
sender dem ved første Suk Dit Mannakorn som
Morgendug!

6. Tilgiv os, Fader, al vor Skyld, Og tryk
ej paa den omme Byld, Naar vore Skyldnere og
vi Vil lade mildt gaa Ram forbi! Hver Time
lad os frydes ved, At evig er din Miskundhed!

7. I Fristelse, vor Fader mild! Os ikke
led, os ikke hild! Og naar med den, du kalder
stor, Hjemføges skal den hele Jord, Da skal
en Udvej os derfra Til Sejer og Halleluja!

8. Ja, fra det onde du os fri, Og fra den
onde midt deri, Saa vi indgaa, hvor udeluft Er
Synden med sin bedste Frugt, Hvor Sot og
Død er kun til Spot, Hvor alt er saligt, sødt
og godt!

9. Da, Fader i det høje, da Vort evige
Halleluja Vi synge, som vi stamme nu, Thi
alle Guders Gud er du, For evig ene dig tilkom
Al Vre, Magt og Herredom!

Mel. Søde Jesus, vi er her.

772. Beder, og I skulle faa! Beder, Jesus
selv tillader, At udi hans Navn vi maa Daglig

tale til vor Fader. Bønnens Aand vor Bøn vejlede! Og vi skulle faa, som bede.

2. Led, og se, du finde skal! Naar din Glæde synes borte, Naar du græd i Bochim*) Dal, Jesus jager Tanker sorte, Lader Trøstens Sol oprinde: Hvo som leder, han skal finde.

3. Banker, og der lukkes op! Naar i Dødens Strid du beder, Gjennem slagne Fjenders Trop Jesus aaben Vej bereder. Naadens Dør, o søde Tanke! Lukkes op, naar du vil banke.

Verdens Fornægtelse, Jesu Efterfølgelse og Korset.

Egen Melodi.

773. Op, I kristne! ruste eder! Kristi Kæmper, ud paa Bagt, Fjenden sig til Strid bereder Og udbyder al sin Magt. Op, enhver! Drager Sværd! Helved trodser Himlens Hær!

2. Følger eders Fyrste efter, Stoler paa hans stærke Arm. Satan bruger alle Kræfter, Fynser nu i al sin Harm, For os gaar, Med os staar Helten dog, som alt formaar!

3. Kristi blodbestænkte Fane Fører frist i Striden ind, Og den daglig Kæmpe-Bane Giver Kraft i Sjæl og Sind, Hvert et Saar Gjør dig haard, At du altid Sejren faar.

4. Dette haver sandt befundet Alle Helgens Høkke Mod, Som har kæmpet ud og vundet, Styrkede i Lammets Blod, Skulde vi Da gaa fri, Alle kristnes Kamp forbi?

*) Graadens. Dom. 2.

5. Mangen vel har Trang i Livet Og dog ingen Frihed faar, Hvo sig Gud ej helt har givet, Stille hen i Angest gaar; Kjød og Blod Under Fod! Saa faar Kampen Lyst og Mod!

6. Op i Jesu Navn at vinde, Bis er Sejren, Glæden stor, Om vor Pande vil vi binde Bidnesbyrdets faste Ord, Lad det gaa, Som det maa! Ordet evig skal bestaa!

7. Er vort Liv i Gud forborgen, Smulrer Støv i Graven hen, Paa den store Paastemorgen Sol for os staar op igjen, Viser grandt, Det er sandt, Jesus Døden overvandt!

8. Da skal Kristi Hær optræde, Om hans Trone stille sig, Livets Krone, Lysets Klæde Gjør os da vor Frelser lig, Sejrens Sang, Harpens Klang Barer evig, tænkt engang!

Met. Jeg veed et evigt Himmerig.

774. Lad vaje højt vort Kongeslag! Lad flyve Korsfets Banner! Til Heltedød paa Sejrens Dag Det fine Kæmper danner!

2. Paamind os kun, vort Sejerstegn, Om Herrens Død og Pine! Thi under hver en Himmelegn Der ved han frelste fine!

3. Ufbild os kun det Korsfets Træ, Hvor paa vor Frelser hængte! Derunder kun det Ly og Læ Vi fandt, hvortil vi trængte.

4. Korsfæstelsen af Synd og Død Er Helte- daad til Livet, Til Trost og Haab i al vor Nød Er Tro derpaa os givet!

5. Saa vaj da højt, vort Kongeslag! Spred Binge, Korsfets Banner! Til Heltedød paa Sejrens Dag Du dine Kæmper danner!

Vel. Jeg vil din Pris udsjunge.

775. Taalmodighed behøves, Naar Tro og Haab de skal Ved megen Trængsel prøves I denne Sammerdal. Du Guds udvalgte Flok! Taalmodighed maa læres, Om Kronen den skal bæres, Det kan ej siges nok.

2. Taalmodighed at lære Er ej saa let en Sag, Man vil en kristen være, Men i sin gode Mag, Man har Frimodighed Og Fred i gode Dage, Men kommer Kors og Plage, Da synker Modet ned.

3. Taalmodigheden tændes I Troen paa Guds Ord, Naar Herrens Naade kjendes Mod dem, som paa ham tror, Saa Hjertet al sin Sorg Ham frejdig overlader, Og raaber: Abba, Fader, Du er vor faste Borg!

4. Taalmodigheden gives Af Gud den Hellig-aand, Naar Hjertet ret oplives I hans For-enings-Baad, Den søde Himmelgjæst Formilder al vor Plage, Og vender Kjødets Klage Til Mandens Frydefest.

5. Taalmodigheden holder Sig op til Korsets Træ; Naar Fristeren sig melder, Hun staar saa trygt i Læ, Ej! tænker hun, hvad vil Den knuste Slange gjøre, Trods om han tør mig røre, Jeg hører Jesus til!

6. Taalmodighed er stille, Naar ingen Hjælp hun ser, Og tænker: Herrens Vilje Dog aldrig ilde sler, Hun tænker: det maa gaa, Hvem kan ham Bejen spørre, Han er dog Husets Herre, Hans Vilje gjælde maa!

7. Taalmodighed kan vente, Og bliver Tiden

lang, Hun gaar sin Trost at hente Ved
himmelsk Fuglesang I Herrens Urtegaard; Der
dæmpes hendes Sukke, Der kan hun Urter plukke
For alle sine Saar.

8. Taalmodigheden glæder, Gjør Sjælen
frydefuld, Hun gaar i Brudeklæder Med Kronen
paa af Guld Og Palmegren i Haand, Hun
Frygten har til Fange, Hun trøster alle bange,
Og løser alle Baand.

9. Taalmodighed jeg ærer Og lyder hendes
Bud, En Kjærlighed jeg bærer Til hende som
en Brud, Gud, giv Taalmodighed Mig følge
til det sidste, Til mine Dine briste, Og jeg gaar
bort i Fred!

Egen Melodi.

776. Frelseren er mig en Hyrde god, Hos
ham skal jeg intet savne; Lammet hviler ved
Hyrdens Fod, Rævnes med kjærlige Ravne.

2. Saaret jeg flyed fra Ulvens Land, Mit
Blod til hans Fod er rundet; Selv han bar mig
til Rildens Rand; Der har jeg Lægedom fundet.

3. Hovedet hviler jeg i hans Skjød, Jeg
læstes af Livets Bænde; Palmen koler mig
Dagens Glød, Svaler min brændende Bænde.

4. Skal jeg end vandre til Ormes Land Og
gaa gjennem Dødens Skygger, Hos mig vandrer
i Skyggen han, Lyser, hvor Rædselen bygger.

5. Ud fra Forraadnellsens Hjem jeg gaar,
Forbarmellsens Haand mig tvæger; Hos mig
Kjærligheds Fyrste staar, Rækker mig Salig-
heds Bæger.

Mel. O Helligaand, du Skat saa skjøn.

777. Bliv hos mig, kjære Herre Krist! Jeg
ellers gaar i Blinde, Ser ej den Vej, hvorpaa
jeg hist Skal Fredens Hjemstavn finde. Bliv
hos mig, du al Verdens Lys, Driv Syndens
Mulm og Dødens Gys I Naade fra mit Hjærte.

2. Bliv hos mig, kjære Herre Krist, Jeg
mættes ingenlunde, Naar ikke du, som mætted
hist I Orken mange Munde, Mig række vil
det Livsens Brød, Som er dig selv, du Frelser
fød, Fra Himlen til os kommen.

3. Bliv hos mig, kjære Herre Krist, At jeg
kan Frugter bære, Du er min Rod, jeg er din
Kvist, Og kan dig ej undvære; Du Vintre i
Guds Urtegaard, Fra dig jeg Saft og Styrke
faar, Kan uden dig ej trives.

4. Bliv hos mig, kjære Herre Krist, Blandt
Verdens tusend Farer, Jeg saar ej Ro for Sa-
tans List, Om du mig ej bevarer, Om du ej
med din Hyrdestav, O gode Hyrde, til min Grav
Mig værge vil og lede!

5. Bliv hos mig, kjære Herre Krist, Naar
det mod Natten stunder! Er du hos mig, da
veed jeg vist, At sødelig jeg blunder; Bliv
hos mig til min sidste Stund, Og sig til mig
i Dødens Blund: Jeg dig til Himlen fører!

Egen Melodi,

eller: Før mig, o Skov, at visne glad.

778. O Gud sse Lov! det hjem ad gaar, Did
op, hvor Faderhuset staar, Højt over Kors og
Grave; Hvor Himmelbroderen, Guds Søn, So
har beredt en Plads saa skjøn For dem, som
Hjemve have.

2. O Gud ske Lov! det hjem ad gaar Did,
 hvor det store Stævne staar, Der Husets Børn
 skal samle; Hvor altid de skal sammen bo,
 Som did fandt Vej i Jesu Tro, De unge med
 de gamle.

3. O Gud ske Lov! det hjem ad gaar Did,
 hvor de rette Børnekaar Saa listlig er tilstede,
 Hvor lutter milde Blik man faar, Og Hjærte
 imod Hjærte slaar Af Kjærlighed og Glæde.

4. O Gud ske Lov! det hjem ad gaar Did,
 hvor hen Synd og Død ej naar, Hvor glemt er
 Jordens Møje, Hvor Sjælen ved sin Frelser
 Bryst Skal drikke Livets fulde Lyst Alt af hans
 Straaleøje.

5. O Gud ske Lov! det hjem ad gaar Til
 Landet hist, hvor Edens Vaar I evigt Lys mon'
 gløde, Hvor Mindets hulde Blomster smaa
 Skal i forklaret Glans opstaa Saa dusterige,
 søde.

6. Thi vil vi da med Frydefang Sin
 Støvets korte Pilgrimsgang Fuldtrofastig gaa her
 nede; Igjennem Trængsel, Nat og Død Til
 Hiimlens lyse Morgenrød Guds Engle skal os
 lede.

Me l. Jeg raaber fast, o Herre.

779. Hos Gud er idel Glæde; Men før jeg
 kommer der, Jeg sukke maa og græde Og gaa
 nedbøjet her; Her trykke mange Plager, Her
 strider Jesu Brud, Her blandes Fryd med Klager:
 Kun Glæden er hos Gud!

2. Jeg bytter ej med Daarer, Som have
 Glæden her, Jeg heller mellem Taarer Og
 Sukke Sæden bær; Naar jeg med Fryd maa

høste Ved Enden af min Vej, Lad Daaren sig forlyste, Med ham jeg bytter ej!

3. Jeg Jesum skal beskue, Det er mit Haabes Grund, Lad Korset underkue, Det er en liden Stund; Snart intet mig bedrøver, Snart ingen Modgang mer Min Glæde mig berøver, Snart jeg min Jesum ser.

Met. Store Gud, som dig til Vre.

780. Maa jeg sørge, maa jeg klage, Farer al min Glæde hen, Skal forladt jeg alle Dage Staa med dybe Savn igjen, Gud, min Gud, forlad mig ikke! Lad i Graad mig stamme ud: Ske din Vilje, Herre Gud! Lad mig Kalken from uddrikke! Lad mig sukke i mit Savn: Lovet være Herrens Navn!

2. Gud er Sorgen, du mig sender; Store Fader, jeg det veed, Dit forladte Barn du kjender: Til sin Frelse Sjælen led. Evig Kjærlighed kun saarer, Tungt kun Herrens Haand mig naar — For at læge større Saar. O, jeg veed det, randt ej Taarer, Namte tungt ej Herrens Haand, Kom til mig ej Trøstens Aand.

3. Gud, du ogsaa mig vil sende Trøstens, Kjærlighedens Aand! Han skal lære mig at kjende Naaden i din Faderhaand, Han skal himmelsk Fred mig bringe, Han med Kraft og Haab og Tro Underfuld skal i mig bo; Han skal lære mig at tvinge Verdens Sorg og Verdens Savn Og lovprise Herrens Navn.

4. Store Trøst i Prøvens Dage! Glæde skal af Sorg udgaa; Intet Suk og ingen Klage Gaar uhørt fra lønligt Braa; Er dit Ansyn skjult, o Fader! Skjul for Himlen mig din Søn, Trøster dog en Nøst i Løn: Det er Aanden, som oplader

Sjælens Dje i mit Savn — Lovet være Herrens
Navn!

Mel. Jeg vil din Pris udsjunge.

781. Saa skal da Mammon vige, Og Verdens
Trældomsstand, Vor Jesu Naadesrige Det aldrig
lide kan, Hvad skal Afguder, Paa Verdens Sand
at bygge, I Jesu Kirkes Skygge, Nej, Naaden
gør os fri!

2. O, hvilken Skam, at løbe Fra Gud, som
dyre lod Os, Dødens Fanger, Kjøbe Med Jesu
eget Blod, Og give sig hen i Den haarde Verdens
Plage, At ofre sine Dage Til evigt Slaveri!

3. Saa prøv dig nu i Grunden, Om du ej
Verden har I Hjærtet, Gud i Munden, Og
dermed Sagen klar; Som Hylleren er van, Paa
Mammon kun at haabe, Paa Gud sig dog beraabe,
Det gaar umuligt an!

4. Men har vi Gud til Fader, Han er at
lide paa, Saa glædes vi og lader Al Verdens
Kummer gaa! Hvad skal unyttig Sorg, Om
Næring tungt at spørge, Saa længe Gud vil sørge
Og være vores Borg?

5. Kun frist, I fromme Hjærter, Og sænker
eder ned Med alle eders Smertes I Jesu Kjærlig-
hed! Du Guds udvalgte Flok, Strøb kun af alle
Kræfter At følge Jesus efter, Saa har og faar
du nok!

Egen Melodi.

782. Mit Hjærte gjøres mig bange, Bespændt
i Angst og Nød, O Jesus, ej fra mig gange,
Hjælp mig for din haarde Død! Gud trøste og
raade Den, som kommer i Vaade!

2. Bønhør mig, Herre kjære! Mit Hjærte
gruer saa, O løs mig til din Ære, At jeg kan
Frihed faa! Gud trøste og raade Den, som kom-
mer i Vaade!

3. O glem min Ungdoms Brøde, Og tryk ej
Syndens Byld! Hust, Herre, at du døde Dog
ogsaa for min Skyld! Gud trøste og raade Den,
som kommer i Vaade!

4. Som Hjorten tørstig raaber Og sfriger
efter Vand, Saa langfjelsfuld jeg haaber Til dig,
min Frelsermand. Gud trøste og raade Den, som
kommer i Vaade!

5. Did længes jeg at komme, Du levende
Guds Søn, Hvor alle dine fromme Kan se dit
Ansigt skjon'! Gud trøste og raade Den, som kom-
mer i Vaade!

6. Naar jeg skal heden fare Fra denne Græde-
dal, Min Sjæl vil du bevare Udi din Himmelsal.
Gud trøste og raade Den, som kommer i Vaade!

Egen Melodi.

783. Hvem skal jeg klage mit sorgfulde Mod?
— Herre Gud trøste dem, som er bange! — Jeg
klager for Gud, han kan bedst raade Bod. Thi at
Sorgen hun tvinger saa mange!

2. Salig' er de, siger Jesus Krist, — Herre
Gud trøste dem, som er bange! — Som sørge,
thi skal de husvales vist. Thi at Sorgen hun
tvinger saa mange!

3. Stor Svaghed haver tilslaget mig. — Herre
Gud trøste dem, som er bange! — Min eneste
Tilflugt er, Herre, til dig! Thi at Sorgen hun
tvinger saa mange!

4. Du haver jo selv det befalet saa: — Herre

Gud trøste dem, som er bange! — At vi dig i Nøden skal kalde paa. Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

5. Du siger: Kom hid, kommer hid til mig, — Herre Gud trøste dem, som er bange! — Som ere besværed' elendelig! Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

6. Jeg vil eder læsse og kvæge vel! — Herre Gud trøste dem, som er bange! — Jeg er eders Hjælper til Liv og Sjæl. Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

7. O Herre! jeg beder: forlad ikke mig! — Herre Gud trøste dem, som er bange! — I Liv og i Død jeg stoler paa dig! Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

MeL. Hvem skal jeg klage mit sorgfulde Mod.

784. Mig rinder saa mange Tanker i Hu, — Herre Gud trøste dem, som er bange! — Hvad fordum er slet, det mindes jeg nu. Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

2. Mig Djnene mørknes, min Kind gjøres bleg, — Herre Gud trøste dem, som er bange! — Min Fod kan nu næppelig bære mig. Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

3. Mig tvinger mine Synders talrige Bær, — Herre Gud trøste dem, som er bange! — For dem jeg den største Sorrow bær. Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

4. Gud løse mig af mine Synders Nød, — Herre Gud trøste dem, som er bange! — For Jesu Kristi Pine og Død! Thi at Sorgen hun tvinger saa mange!

5. Jeg er i Verden en fremmed Gæst, — Herre

Gud trøste dem, som er bange! — Mit Hjem er i Himlen, det tjener mig bedst, Og da faar Sorgen god Ende!

6. Der venter jeg mig den evige Ro, — Herre Gud trøste dem, som er bange! — Med alle Guds Børn i Fred at bo, Og da faar Sorgen god Ende!

7. Gud give os alle sin Naade blid Og trøste alle dem, som er bange, At leve for dig til evig Tid, Og da faar Sorgen god Ende!

Me l. Min Aand med dig, al gode Gud.

785. Det koster mer, end man fra først betænker, At være tro i det, som Gud os skjænker, I Kjærlighedens første Kraft at staa, Til man os ser fra Kampens Plads at gaa.

2. Hvor ofte maa man sig for Himlen skamme, Naar man ej mer kan se den første Flamme Og overtydes grandt ved Aandens Tugt, At meget af den første Ild er slukt.

3. Snart Lunkenhed sig søger ind at snige, Den trætte Fod vil ud af Bejen vige, Den synes haard, en anden Vej man sig Da vælger til at vandre magelig.

4. Man for sig har endnu saa mange Dage, Og den med dem forbundne Last og Plage, Det Nag er tungt, og Heden slaar sig til, Da veed man tit ej, hvor man være vil.

5. Men er der, Herre! meget, som mig hindrer, Saa lad mig se, hvor Kronen hisset tindrer, Som mig engang din egen Haand skal fly, Saa faar jeg Kraft og Mod og Lyst paa ny!

Me l. Hvor godt, hvor saligt er det dog.

786. Det koster ej for megen Strid, En
himmelfindet kristen Sjæl at blive, Er vor Natur
end ikke mild og blid, Naar den i Kristi Død sig
hen skal give, Saa giver Gud den gudhengivne
Aand :|: Dog Overhaand. :|:

2. Gjør som et Barn, og læg dig ned I
Jesu Skjød og naadefulde Arme, Han skal dig,
som sit Barn, med Kjærlighed Da ved sit Frelser=
hjerter gennemvarme. Mon det er svært, naar
man er ham saa nær, :|: At faa ham kjær? :|:

3. Gud intet ondt dig gjøre vil, Men al din
Be den gjør din egen Vilje; Byd Gud dit arme,
bange Hjerter til, Han skal det snart med Trøst
og Glæde stille, Giv Gud din Vilje, al din Vilje
snart! :|: Saa er det klart. :|:

4. I Troen hav en Hjærtens Ro, Naar
Trængsels Nat og Mørkhed dig vil dække, Din
Fader kan du altid sikkert tro, Lad dig kun ingen
Vind og Fare strække! Ja ser det surt og mørkt
i hver en Krog, :|: Saa tro kun dog! :|:

5. Saa skal dit Lys igjen opgaa, Og Solen
skinne efter Nattens Skygge, Hvad du har tro't,
skal synlig for dig staa, Paa Gud du kan frimodig
altid bygge! En kristen i en salig Tilstand staar,
:|: Hvor det gaar. :|:

6. Op, op min Aand, i Haab og Tro, Saa
sød en Gud dig fuldt at overgive! Gaf ind, min
Sjæl, og nyd den søde Ro, Din Jesus skal din
Trang saa let fordrive, Med al din Nød dig i hans
Arme fast! :|: Han holder fast. :|:

Egen Melodi.

787. **D** Helligaand! mit Hjærte Den Stad
 saa haardt attraar, Jerusalem, Det søde Hjem,
 Hvor al min Nød og Smerte Sit Pas og
 Affed faar. **D** Helligaand! o. s. v.

2. Men af, de Fare-Bande! Hvor kan jeg
 finde Spor Blandt blinde Skjær, Mod Strøm
 og Bejr, Til Frydeborg at lande? Jeg skal, jeg
 er derfor; Men af o. s. v.

3. Befæst mig dog de Tanker: Jeg snart i
 Himlen staar! Gjør Troen kjæk Mod Bølgens
 Skræk, Hold selv ved Ror og Anker, Du veed,
 hvad jeg formaar. Befæst mig o. s. v.

Egen Melodi.

788. **E**t Kors det var det haarde, trange Leje,
 Som Jordens Børn gav Frelseren i Eje; Kun
 Had til Volster og kun Haan til Synde Fik han,
 der ikke kjendte til at synde.

2. Nu vajer Korset højt i Folkets Banner,
 Og By ved By en Korsets Kirke stander! Mod
 gyldne Kors sig Aftensolen bryder, Og Korsets
 Ord fra tusend Tunger lyder.

3. I Kirkens Korsgang for det høje Alter,
 Der mødes ung og gammel, Flojl og Pjalter! I
 Kirkens Korsgang under ranke Søjler Gaar
 Klang af Daabens Vand og Gravens Nøgler.

4. Ja, Korset knejser over Land og Bølge,
 Og hvo vil ikke Jesu Indtog følge? Og alle
 komme de med Palmegrene, Men hvo vil være
 Simon af Cyrene?

5. Det er saa let at lægge Kors paa andre,
 Det er saa tungt med Korset selv at vandre;

Men vil du favne ham i Aftenfreden, Saa maa du følge ham i Middagsheden.

6. Vel dig, som gif med ham i Livets Trængsler, For dig gaar Dødens Port paa lette Hængsler! Vel mig, om Stav jeg kan af Korset skære, Da gaar jeg let, hvor Vejene er svære!

Met. O Gud, du fromme Gud.

789. Forsøger eder selv, Om I i Troen ere, Om I ved Troens Kraft I Hjærtet Jesum bære, Og om I følge ham I Kors taalmodig ind Med kjærlig Idmyghed Og Troens rene Sind!

2. Vor Tro den er et Lys I Hjærtet dybt forborgen, Som bryder dejlig frem, Ret som den klare Morgen, Gjør Sjælen frydefuld, Opklaret, dejlig, rig, Ny, ret forandret og I Sindet Jesus lig.

3. Den tvivler ej at faa, Hvad Gud i Ordet lover, Og derfor frisk sig ind I Kors og Modgang vover, Thi Troen føder Haab! Af det, den har og ser, Er den forsikret om, At finde altid mer.

4. Af Haab er Kjærlighed, Thi naar man ret besinder, Hvor sød en Gud vi har, Og evig har og finder, Saa bryder dette ud I Hjærtens Kjærlighed Endog mod den, som er Os bitter, gram og vred.

5. Naar Gud ved meget Kors Os ret paa Prøve sætter, Tro gjør Taalmodighed, Som alt det tunge letter, Den dæmper Kjødets Knur Og tager Bonnen fat Og veed, at al vor Nød Gud Vej og Maal har sat.

6. O Jesus, styrk du mig I Troen alle

Dage! Saa skal et helligt Liv Opvoxe og til-
tage: Hvor Lyset er, der maa Og Glansen htre
sig: O, lær mig, at jeg ret Og altid følger dig!

Egen Melodi,

eller: Fred til Bod for bittert Savn.

790. Stille er min Sjæl til Gud, Til min
Gud, som hjælpe kan, Verdens Trøst kan snart
gaa ud, Flyder hastig bort som Vand, Løb, min
Sjæl, fra hendes Bo, Træng dig ind til Gud
i No!

2. Tordner det af Verdens Sky, Oven til
er Luften klar, Hos Vorherre er der Ly, Himlen
ingen Torden har, Sindet maa til Himlen gaa,
Der er Fred og No at faa!

3. Er Samvittigheden fri, Saa lad Verden
snakke hen, Det er i en Hast forbi, Nok, naar
Jesús er din Ven, Verdens Had og Verdens
Gunst Er dog begge kun en Dunst.

4. Kunde noget hænde sig, Som din fromme
Fader saae, At det vilde skade dig, Maatte du
vel bange gaa. Men du vedst: dig intet sker,
Som dig Gud ej tjenligt ser.

5. Giv i Jesu Favn dig ind, Han skal dig
ej kaste hen, Tryk for Verdens Rastevind Er du
hos din fuldtro Ven: Lad det storme, som det
kan, Du skal komme vel til Land.

Egen Melodi.

791. Som tørstige Hjort monne skrige Alt
efter det rindende Væld, Saa monne og efter dig
hige, O Herre, min tørstige Sjæl; Thi du er
den levende Kilde, Og drikke saa gjerne jeg vilde,
For aldrig at tørste igjen.

2. De Dage og Nætter henfride, Og Sjælen
kun læstes med Graad; Med Corrig jeg Hænder
maa vride, Seg veed ikke Frelse, ej Raad. Af,
naar vil dog Gud sig forbarne? Af, naar maa
jeg usle og arme Indgange for Herren at staa?

3. Seg er ubi Hjærtet saa bange, De Af-
grunde ligge saa nær, Og paa deres Rand maa
jeg gange: Det er kun en jammerlig Færd; Seg
svimler, mig Rædsel nedknuger, Mig Afgrunden
visjelig sluger: O Herre! o, hør mine Skrig!

4. Du er jo min Saligheds Klippe, Paa dig
har jeg bygget mit Hus, Af, vil du mig glemme
og glippe, Da synker det flux udi Grus! Alt
bryde de skummende Bover, Og medens du tøver
og sover, De lukke sig over min Sjæl.

5. Naar andre til Kirke mon gange, Da
sidder jeg her udi Braa; De kvæde saa listige
Sange, Men jeg maa ej høre derpaa; Min
Sang er at sukke og klage, Saa skride de hellige
Dage For mig, som de søgne, i Kval.

6. Dog hvi vil, min Sjæl, du forsage? Hvi
bøjes, hvi brusser du saa? Lad skride de Nætter
og Dage, Og bi paa din Gud, som du maa!
Engang skal din Morgen oprinde, Da frelst du
saa glad udi Sinde Skal takke og love din Gud.

7. Hans Lys og hans Sandhed skal føre
Mig op til hans Tempel i Fred, Der Ordet mit
Hjærte skal røre, Og glemme jeg skal, hvad jeg
led; Ja selv skal jeg røre min Tunge Til Sal-
mer for Herren at sjunge, Til Lov og til Pris
for min Gud.

Me l. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

792. Frist op, min Sjæl, forsag dog ej,

Om du end skal indtræde Ud en fuldtornet Sti
og Vej Til Guds Børns store Glæde! Lad Kors
og Kummer, Verdens Sorg Dit Hjerte intet
bryde: I Himlens store Frydeborg Skal Glæde-
frøomme flyde.

2. Frygt ej for Døden, men bered Dig vil-
ligen at tage Smod dens Bægers Bitterhed, Naar
du den faar at smage; Tænk paa den Kalk, som
Jesús drak, Fuld af din Synde=Galde, Favn
ham i Troen, giv ham Tak, Han dig vil til
sig kalde!

3. Frygt ej for Graven, men gaa ud Fra
Verdens megen Sammer; Om Orme gnave skal
din Hud, Udi dit Sovelammer, Du skal op-
rejsses uden Men, Naar Jesús aabenbares, Og
dine Lemmer hver og en Ved hannem skal for-
klares!

4. Styrk mig, o Gud, i denne Tro Mod
Dødens grumme Baade, Lad Sjælen stedse finde
Ro I Jesu Død og Naade! Jeg trøster mig i
al min Ve, I Skjændsel og Vanære, At jeg skal
Gud i Være se! Hvor godt er der at være!

Met. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

793. Vil Verdens Børn i Kampen gaa For
Sejerskrans at stride, Der visner dog som Græs
og Straa, Hvad bør ej vi da lide, Som Naade-
løn, En Krone skjøn, Fra Jesu Haand skal tage,
Der evig skal I Himlens Sal Guds Være=
Blomster drage!

2. Vort da Uvished; lad mig ej I Vejret
mere sigte, Men lad mig paa mit Levnedes Vej
Til Himlens Maal hensigte; Tving kun mit Kjød
Med Kors og Nød, O store Bingsaards=Hyrde,

Indtil du mig Saa naadelig Afløser fra min
Byrde!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

794. **V**ær stille, Hjærte, bi paa Gud, Hans
Time nok skal komme, Saa sender han dig Engle-
bud: Din Ventetid er omme! Da glemmer du,
at den var lang, Da bliver og dit Suk til Sang
Om Freden, som dig favner!

Egen Melodi.

795. **F**ar vel, far vel, Udlændigheds Land!
For Herberge Tak, For Venlighed Tak, For alt,
hvad du delte med Hjærtet! Nu kan vi ej hvile,
Maa fremad ile, Over Bjærg, over Dal, Til
Himmelens Sal: Far vel, far vel! Se, Stjær-
nen blinker, Og Kronen vinker; Far vel, far
vel! — Vær hilset, du Iyse, livsalige Strand!
Vær hilset, du Livets det dejlige Land! Vær
hilset, du søde Jerusaleem! Vær hilset, du Møde
I Glædens Hjem!

Egen Melodi.

796. **E**r der da saa stor en Glæde I det ny
Jerusaleem, Hvi vil vi da gaa og græde, Denne
Stad er jo vort Hjem! Kunde vi kun bie, lide!
Tiden bliver dog ej lang, Til vi skal ved Lam-
mets Side Synge Frydens Sejerssang!

Egen Melodi,
eller: Op dog, Zion, ser du ej.

797. **J**esus, kom dog nær til mig! Lad mig
aldrig slippe dig! Gjem dig i mit Hjærtes Bo,
Gjør det glad, og gjør det tro!

2. Altid staar til dig min Hu, Al min Glæde ejer du, Aldrig faar jeg Fred i Sind, Uden du den bringer ind.

3. Verden ejer ingen Pyst, Som kan fylde dette Bryst, Men naar du mig bliver nær, Himlen alt jeg ejer her!

4. Kjerlighed til Gud og Næsten.

Mel. Fryd dig, du Kristi Brud.

798. Den ypperligste Vej For Bruden, som vil ej I Verden gaa i Blinde, Men Jesu Fodspor finde, Er stjernelys at prange I Kjerlighedens Gange.

2. Thi, om du kunde end Som højt oplyste Mænd, Ja som en Engel tale: Er Kjerlighed i Dvale, Da er din Tro ej andet End Boblerne paa Vandet.

3. Og havde du Forstand Saa dyb som Havets Bund, Ja Tro, som kunde fælde Og flytte store Fjælde: Det dog for intet fattes, Hvor Kjerligheden fattes.

4. Den sande Kjerlighed Af ingen Svovmod veed, Hun søger ej sit eget, Forbitres ej, hvor meget Man hende slaar og plager, Hun efter Fred kun jager.

5. Den sande Kjerlighed Af ingen Ende veed; Naar Tro og Haab er omme, Og vi til Himlen komme, Skal Kjerligheden brænde Først ret og uden Ende.

6. O Jesus, lad mig saa Din Kjerlighed forstaa, At hvad jeg foretager Af Kjerligheden smager, At alt mit Liv maa være Din Kjerlighed til Ære.

MeL. Jesus Kristus, Frelsermanden.

799. **J**esum, Jesum, Jesum sigter Alt mit
Hjertes Dnske til, Og sig hermed stærk forpligter,
At jeg vil, hvad Jesus vil; Hjærtet i ham glad
og mildt Raaber: Herre, som du vilt!

2. Han den ene er og bliver, Som jeg elsker
idelig, Jesus er det, som jeg giver, Hvad han
haver givet mig, Har dit Blod Guds Brede stilt,
O saa før mig, som du vilt!

3. Synes noget mig at nytte Og dog ej
behager dig, O, saa lad det fra mig flytte,
Giv kun, hvad der tjener mig, Alt det andet er
kun spildt, Giv mig dig, og hvad du vilt!

4. O, fuldfør din gode Vill'e I, hos, ved
mig Nat og Dag, Saa skal ingen Nød mig skille
Fra at elske dit Behag, Hjærtet føre dette Skilt
Midt i Døden: som du vilt!

5. Jesus, det er mer end meget, At jeg dig
til Gave fik, Tag mit Hjærte som dit eget, Sæt
det ret i Stil og Skil, At det altid, frisk og
mildt, Raaber: Jesus, som du vilt!

MeL. Et trofast Hjærte, o Herre min.

800. **J**esus søger jeg min Fred, Al Ber-
den har kun Smerte, Ved Korset er mit Blivested,
Der hviler sig mit Hjærte! Der kan jeg bo, I
stille Ro, Der findes alt det, som min Tro Saa
længselsfuld begjærte.

2. Indtil jeg fandt det Kildespring, Gik jeg
paa tørre Beje, Jeg søgte Trost i mange Ting,
De kunde ej fornøje Den Sjæls-Attraa, Som i
mig laa, Enddog jeg ikke tænkte paa At søge til
det høje.

3. Men, Herre, du forbarmed dig Og lod mig kjærlig vare Bed Naadens Kald: Kom hid til mig! Her skal du bedre fare! Immanuel Din arme Sjæl Alene kan hushvæle vel Og fri af Dødens Snare.

4. Af, maatte jeg nu idelig Bed dig, min Jesus, hænge, Af, maatte kun min Sjæl i dig Sig daglig dybt indtrænge; Saa fik jeg Fred, Saa fandt jeg Sted For Duens trætte Fodestjed, Enddog det vared længe!

Egen Melodi.

801. Dig vil jeg elske, du min Styrke, Du giver Hjærtet Fred og Trøst; Dig vil jeg ved min Gjerning dyrke, Bed hver en Længsel i mit Bryst; Dig vil jeg elske, Frelser min! O Jesus, kald mig din!

2. Dig vil jeg elske, du er Livet Og fører mig paa Livets Vej; Dig vil jeg elske, du har givet Mig Lyset, det som slukkes ej, Dig vil jeg elske, thi dit Blod For mig du flyde lod.

3. Saa lang en Tid var du mig fremmed Du som dog først mig havde kjær, Langt borte ledte jeg om Hjemmet, Som var med dig mig ganske nær; Thi Hjemmets Kjærlighed og Fred Er der, hvor du er med.

4. Forkast da BARNET ej, som kommer Til Hjemmet paa sin trætte Fod, Og som i Verdens korte Sommer Trods al dens Pragt dog nu forstod, At kun i din den faste Borg Faar Sjælen slukt sin Sorg.

5. Dig vil jeg elske og tilbede, Min Herre Gud og Broder kjær! Er Verden end med Spot

tilrede, Og skal jeg Nød kun friste her, Dig vil
jeg elste, Frelser min! O Jesus, kald mig din!

Egen Melodi.

802. **S**vad est du dog skjøn, :: ja skjøn :: Du
allerlignligste Guds Søn! Du min Sulamit,
Sulamit, :: ja mit :: Alt hvad jeg har, er
ogfaa dit!

2. Min Ven, du est min! :: ja min, :: Saa
lad mig altid være din! Ja vist, evig vist, evig
vist :: ja vist ::! Du min skal blive her og hist!

3. Men tænk, jeg er her :: ja her, :: Iblandt
saa mange dragne Sværd! Saa kom, Due, kom,
Due, kom, :: ja kom :: I Klippe=Rift er No og
Rum!

Egen Melodi.

803. **K**jærlighed fra Gud Springer lige ud,
Som en Kilde klar og ren; I dens stille Bund,
I dens dybe Grund Gjemmes Livets Edelsten.

2. Kjærlighed fra Gud Som en yndig Brud
Kommer smykket til os ned; Luk kun op din
Favn, Kom i Jesu Navn, Himlen bringer du
jo med.

3. Kjærlighed fra Gud Er det store Bud,
Er det eneste, jeg veed; Bliv i Kjærlighed, Og
du har Guds Fred, Thi Gud selv er Kjærlighed!

5. Døden, Opstandelsen og det evige Liv.

Mel. Kommer, Sjæle, dyrefjæbte.

804. **D**øden er den sidste Fjende, Vi med
Gud skal overvinde, Gud med os skal træde paa;
O, min Sjæl, gid kun du vidste Tønen, som det
Ord „den sidste“ Skal i Himlen synges paa!

2. Døden selv maa vist nok grue For den sidste Banetue, For sit eget Banesaar, Det maa alt paa Dødens Side, Som kun lystes ved at stride, Synger kun om Banesaar!

3. Men vor Frelser, som os givet Har sig selv, og dermed Livet, Nu og i al Evighed, Ham det fryder, at Dødsstriden Er den sidste, saa vi siden Fred har i al Evighed.

4. I Guds Engle, som kan Tonen Paa den Sang, som er Livskronen: Evigheds Halleluja! Hjælper os til at begynde Paa den sidste Sang at nynne: Evigheds Halleluja!

Egen Melodi.

805. Som Dug paa flagne Enge, Saa falder Livets Ord Paa kristnes Sottesenge, I Sky da Haabet groer, Og Trøsten over Døden Deraf er Førfstegroden, Forsvundet er derved Al Dødens Bitterhed.

2. Som Sol gaar ned bag Lunden I Havet lyseblaat, I Sommer=Aftenstunden, Mens Fugle kvadre smaat, Saa gaar den Sjæl til Hvile, I Færd med sødt at smile, Som føler, i sit Ord. Hos os vor Herre bor.

3. Som let vort Legem ghyser I Sommer=Morgengry, Mens Morgenstjærnen lyser Og lover Dag paa ny, Mens Sommerdagen gryr I hvide Morgenskyer, Saa er med Livets Lys Bort sidste Kuldegys!

Egen Melodi.

806. Den nærmer sig den Time forudsat, Da al min Sorg jeg sige skal god Nat; Den lille

Flok jeg byde skal far vel — Frygt ej for den,
som kun slaar Kjød ihjel!

2. Betsignet være skal min Udgangsdag, Da
faar til Gulv jeg, hvad nu er mit Tag, Og hvad
jeg her kun saae som trykt i Ler, Lyslevende i al
sin Glans jeg ser.

3. O du, mit Lys og Liv i Dødens Nat,
Min Ben i Nød, som ingen har forladt, Min
Jesus, du er trofast da som før Og lukker op
mig Templets skjønne Dør.

4. Du er min Skat, min Perle og min Pris,
Det rette Livets Træ i Paradis; Naar dig jeg
har, da har i et og alt Jeg, hvad Gud Fader
selv har „Fylde“ kaldt.

5. O, vær da min og virk i mig saa vidt,
Som dit i Kjærlighed kan blive mit, Saa i dit
sidste Lys paa denne Jord Jeg smager evigt Sød-
men af Guds Ord.

M e l. Med Straalekrans om Tinde.

807. Min Død er mig til gode, Thi Jesus
er min Ben, Saa dør jeg vel til Nøde Fra
Verdens Sammer hen.

2. Jeg dør med Frydetanker, Thi jeg er Jesu
Lem, Jeg letter glad mit Anker Og sejler trostigt
hjem.

3. Nu har jeg overvundet Og stridt den gode
Strid, I Jesus har jeg fundet Min Fader mild
og blid.

4. Naar jeg for Ve og Smerte Ej mere tale
maa, Saa lad dig ret til Hjærte Mit Hjærtes
Sukke gaa!

5. Naar Livets Lys udslukkes, Al Verden

bliver fort, Naar jeg skal dø og rykkes Fra Li-
dens Sammer bort,

6. Da lad mig sove stille Med et fornøjet
Sind Og Gud hengiven Will'e I Jesu Arme
ind!

7. O, du min Frelses Klippe Og Trost i al
min Ve, Lad Troen dig ej slippe, Før jeg dig hist
kan se!

Mel. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig.

808. I Verden er der Suk og Savn, Paa dem
veed Himlen intet Navn, Hver Laare skal vi
glemme; Hvor Kristus efter fuldendt Strid For-
herliges til evig Tid, Hvor vi hos ham er hjemme,
Har Sukket ingen Stemme.

2. Paa Jorden er der Strid og Had, Hos
ham gjør Kjærligheden glad, Ej did tør Bredden
stige; Paa Jorden er der Rang og Skam, For-
klared' staa vi frem for ham, Hans Hjem er
Grens Rige, Hos ham er alle lige.

Egen Melodi.

809. I denne Verdens Sorger sænkt, Du mær-
ker ej, hvor ubetænkt Din Dag til Ende skrider,
Du tror dig sikker, stærk og viis, Du jager efter
Verdens Pris, Og om dens Eje skrider — O
Menneske, o Menneske! Til Enden fort det lider.

2. Og naar du stræber her som bedst, Saa
kommer en ubuden Gæst, Den som vi Døden
kalde; Den sikre vaagner da med Graad, Den
vise veed sig intet Raad, Den stærkeste maa falde —
O Menneske, o Menneske! Han henter dig og alle.

3. Da hedder det: beffik dit Hus! Nu maa
du dø, til Jordens Grus Jeg denne Nat dig

sender: Her hjælper Bøn og Modstand ej, Du maa nu vandre ad den Vej, Der ingen atter vender — O Menneſte, o Menneſte! Befal dig Gud i Hænder!

4. Da ſkal du finde, det er ſandt, At om du hele Verden vandt, Det var dig ej til Vaade; For Dommens Stol og Himlens Port Der spørges om, hvad du har gjort, Du høſter, ſom du ſaa'de — O Menneſte, o Menneſte! Betænk din ſtore Vaade!

5. Den Port er vid, den Vej er bred, Som bær til Helveds Afgrund ned, Og mange der forsvinde; Den Port er trang, den Vej er ſmal, Som bær til Livſens lyſe Sal, Men ſaa er de, den finde — O Menneſte, o Menneſte! I Tide dig befinde!

6. Vaagn op! vaagn op! gjør Bod og bed! I Troen daglig dig bered Til hen i Fred at fare! Din Jeſus favn, din Synd begræd, De arme fød, de nøgne klæd, Din Tro at aabenbare — O Menneſte, o Menneſte! Du for Guds Dom ſkal ſvare.

7. Trøſt ikke paa, hvad du har gjort Af godt og ædelt, højt og ſtort, Alt efter Verdens Maade, Men ſig: o Gud, i al min Stund, Unyttig Tjener er jeg kun; Lad ſtrænge Ret ej raade, O Jeſus Kriſt, o Jeſus Kriſt, Ved du for mig om Maade!

Egen Melodi.

810. Seg lever — og veed hvor længe fuldtrøſt: Seg lever, til Herren mig kalder; Seg lever og venter den kaldende Røſt — Seg lever ſom Gæſten paa fremmed Kriſt, Til Faderen Barnet hjemkalder.

2. Jeg dør — og jeg veed, hvad Time det sker, Det sker i Beskikkelsesstunden; Jeg dør, naar mit Dje Fuldendelsen ser, Jeg dør, naar ej Døden mig truer mer, Men Kilden til Livet er funden.

3. Jeg rejser — og veed, hvor Rejsen gaar hen: Den gaar til Guds evige Rige; Jeg rejser til Aandernes Fader og Ven, Til Landet, hvor aldrig med Sorg igjen Fra Sjælene Sjælene vige.

4. Jeg lever et saligt Liv alt i Gud, Jeg dør kun for evigt at leve; Jeg rejser med Glædens det evige Bud — Hvi aander jeg ikke den Glæde ud Hver Stund, jeg i Verden mon leve!

Egen Melodi.

811. Tænk, naar engang den Taage er forsvunden, Som her sig sænker over Livet ned; Naar Dagen evig klar er hist oprunden, Og Lys omstraalet hvert af mine Fjed!

2. Tænk, naar engang er løst hver jordiff Gaade, Besvaret hvert Hvorfor, jeg grundet' paa, Men kunde ej med al min Grublen raade, Tænk, naar jeg Herrens Vej skal klart forstaa!

3. Tænk, naar engang hver Hjærtetsorg er slukket, Hver Bunde lægt, og stille hvert et Savn, Hver Smertens Taare vistet af, og Sukket, Det dybe, kvalt i Kjærlighedens Favn!

4. Tænk, naar engang med utildækket Dje, Jeg ham skal se, hvem her jeg tro'de paa, Tænk, naar jeg hist mit Knae skal for ham bøje, Naar jeg med Tak skal for hans Afsyn staa!

5. Tænk, naar engang jeg uden Synd skal leve, Hver Tanke ren, hver Gjærning uden Brøst,

Naar aldrig jeg behøver mer at bære For Mulig-
heden af en syndig Lyft!

6. Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale Og om det
Liv, der som en Drøm forsvandt!

7. Væk, Jesus, denne Tanke i mit Hjærte,
Hver Gang mig Vejen tykkes lang og slem! Den
født skal dampe hver en bitter Smerte Og lokke
Smilet gjennem Taarer frem.

Egen Melodi.

812. Om Himmeriges Rige vi tales ved,
Med al den Glæde og al den Fred, Gud der sine
Benner vil give; Der Sorg og Sygdom ej kan
faa Rum, Saa lidt som Armod og Fattigdom,
Alt ondt vil Gud bortdrive, Saa rige som Konger
vi blive.

2. Der ingen bliver paa Næsten bred, Der
er og ikke Kjedsommelighed, Ej Dorckhed, Frygt
eller Fare. Hvad Ondskab nogen bedrive kan,
Ret aldrig spørges i dette Land, Og Døden kan
der ej skade! Derfor værer evig glade!

3. Der skulle vi nyde den evige Fred, En
god Samvittigheds Rolighed, Med alt, hvad vi
begjære. Vor Vilje give vi Gud i Bold Og
herske saa med vor Frelser bold I evig Fryd og
Ære, Hvor godt er der at være!

4. Syn Gange saa klar som Solen her Skal
hver da vorde i Salighed der, Hvo kan det ret
beskrive? Som Peder Jesum paa Bjerget saae,
Skal alle hans Benner hisset staa, Den Glæde
vil Gud os give, Om vi ville hos ham blive.

5. Hver Gade og Mur er af pureste Guld,

De Grundvold' af dyrebar Stene fuld, Dg Porte af Perler klare. I Kor vi skulle istemme da Paa Gader og Stræder Halleluja! Dg kjende Gud aabenbare Til evig Tid uden Fare!

6. Der skal vi smykkes med Himmeldragt, Naar Jesus vor Broder med Guddomsmagt I Glans sig vil aabenbare. Der skal for Tronen vi knæle ned Dg „hellig, hellig!“ i Evighed Vi sjunge i Engleffare, Den Glæde skal evig vare!

7. De Benner, som Døden adskilte her, Skal visseelig kjende hverandre der, Hvor hverken er Død eller Dvale. St. Peder kjendte og kunde forstaa Elias og Moses, han aldrig før saae, Hvor lifligt skal vi da tale Med Benner i Himlens Sale!

8. Der mer os ej længes ved tusend Aar, End her ved Dagen, der var i Gaar, Saa vel er os da til Mode, Gid her vi vandre vor Tid med Tro, Dg efterstunde den evige No Hos Herren med alle de gode, Som her paa hans Misfandhed tro'de!

9. Han unde os her at leve saa, At naar af Verden vi skal bortgaa, Vi da maatte være glade, Med Tak for alle Guds Gaver smaa, Saa frydefuldt ind i Himmerig gaa, Ved Jesus Krist alle sammen. Det give Gud Fader, Amen!

Egen Melodi.

813. Skal fri og frelst vi hist Guds Himmel-Bryllup gjæste, Taalmodighed maa vist Sin Agt paa Maalet fæste, Saa bærer den en Byrde, Som Kæmper kunde myrde, So større Trang, des mer Den fast til Enden ser.

2. Da tæller Vandringsmand Hver Dags

fuldendte Mile, Erindring om hans Land Er
alt forud en Hvile. So mere han har døjet, Og
Rejsesurer pløjet, So nærmer' ved sit Hjem, Des
frisker' gaar han frem.

3. Belan, vi veed, hvor hen Den korte Vej
os leder, Vi vente ham igjen, Som os et Sted
bereder. Vi gaar nu gjennem Moser, Nu Haver
fuld af Roser, Alt lige meget, naar Vor Drift
til Himlen gaar!

Egen Melodi.

814. Hvad er det godt at lande I Himlens
søde Havn, Fra Verdens vilde Strande, Fra
fremmed Land og Stavn, Fra Nøverdalen til Engle-
sal, Fra Sult og Savn til Faders Favn! Hvad
er det godt at lande I Himlens søde Havn, I
Brudgoms Skjød, fra Strid og Stød, Ja alt
hvad har af Sorig Navn! Hvad er det godt at
lande I Himlens søde Havn!

2. Hvad er det sødt at smage, Hvad Huset
der formaar, Sin Arv blandt dem at tage, Som
hif for Tronen staar! Ja, ja, at se især de tre
Personer, alting overgaar! Hvad er det sødt at
smage, Hvad Huset der formaar! O Herlighed,
som ingen veed, Før salig han de Grænser naar,
Hvad er det sødt at smage, Hvad Huset der for-
maar!

3. Hvad er det stort at prange Med Livets
Brudekrans, Og se, hvad Skat saa mange Guds
Helgen faar til Mands, At høre Lyd af Engle-
fryd, Som overstiger Sind og Sans. Hvad er det
stort at prange Med Livets Brudekrans, At sidde
der Guds Søn saa nær, I saa utrolig Himmel-

glans. Hvad er det stort at prange Med Livets
Brudekrans!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

815. Hvem der smile kan ad Døden, Ham har
Himlen smilet til, Og som Sol i Aftenrøden
Lukker han sit Øje mild; Over Kristentøj i Daa-
ben Han iføres Purpurkaaben!

Mel. Af Højheden oprunden er.

816. O Gud ste Lov, jeg skal ej dø! Min
Frelsermand er A og D, Begyndelse og Ende,
Han fører mig paa Brudgomsvis Til Himmerig,
til Paradis, Fra Sammer og Elende! Amen!
Amen! Kom du milde Ej for filde! Kom du
kjære! Kun hos dig er godt at være!

Indhold.

A.

Nr.		Side.
625.	Aanden opgav Enkesønnen. G.	37
708.	Af diendes og spædes Mund. G.	96
711.	Af levende Gud, jeg bekjender (St.) G..	97
573.	Al den ganske Kristenhed. G.	1
689.	Almindelig er Kristi Kirke. G.	82
575.	Alt hvad som Fuglevinger fik. G.	3
572.	Alt staar i Guds Faderhaand. G.	1
665.	Apostilerne sad i Jerusalem. G.	64

B.

617.	Barnelivets favre Dage. G.	31
772.	Beder, og I skulle faa. N. B.	139
777.	Bliv hos mig, kjære Herre Krist. Timm	144
601.	Blomstre som en Rosengaard. G.	20
728.	Brødre og Søstre, vi skilles. S. Ms. .	110

D.

639.	Den bitre Død dig trængte. P. Plade	47
622.	Den Herre Kristus stærke. Pd.	35
581.	Den mørke Nat forgangen er. St. ...	8
724.	Denne er Dagen, som Herren. G.	108
806.	Den nærmer sig den Time. (Br.) G..	162

Nr.		Side.
760.	Den snævre Vej er bred nok. (L.) Br.	132
751.	Den store Mester kommer. S.	125
798.	Den ypperligste Vej. Br.	158
733.	Det er saa yndigt at følges ad, for. G.	112
694.	Det er saa yndigt at følges ad, hvor. G.	85
633.	Det hellige Kors, vor Herre. gl. Salme.	43
786.	Det koster ej for megen Strid. (L.) Br.	151
785.	Det koster mer end man. (L.) Br. ...	150
611.	Det runde Himlens Stjærnetelt. (R.) G.	26
801.	Dig vil jeg elske.	160
704.	Din Sød udstrø. S.	94
677.	Drag ind ad disse Porte. (L.) G. ...	73
761.	Drag ud, hver Kristenssjæl. S. Mf. ...	132
692.	Du Frelser fandt din Hjord. R.	84
701.	Du Helligaand, i Kraft stig ned. B. ...	92
670.	Du, som den store Pinsedag. G. ...	67
680.	Du, som gaar ud fra. (E.) G.	75
804.	Døden er den sidste Fjende. G.	161

G.

621.	Gja, hvor vel du veed. R.	35
736.	Gne om Raadet er ene. G.	115
649.	Engel, hvor jeg har dig kjær. G.	52
587.	En hellig Morgensol. S.	11
796.	Er der da saa stor en Glæde. F. Boye	157
788.	Et Kors det var det haarde. E. Ni- hardt	152
604.	Et lidet Barn saa lysteligt. (L.) G. ...	22

F.

582.	Far vel, du hvilesøde Nat. R.	8
------	------------------------------------	---

Nr.		Side.
795.	Far vel, far vel, Udlændigheds Land. Wexels	157
697.	Foragter ej de ringe Dage. G.....	88
595.	For dig, o Herre, som Dage. (Moses S.) G.	16
789.	Forsøger eder selv. (L.) Br.....	153
776.	Frelseren er mig en Hyrde. S.	143
609.	Friff op! endnu engang. Br.....	25
792.	Friff op, min Sjæl. R.	155

G.

763.	Gaar det, Herre, som jeg vil. G.	134
580.	Gaa ud, min Sjæl, betragt. (L.) G. Thurah	7
735.	Glæderig og underfuld. (L.) G.	114
627.	Godt og ondt, og Lys og Mørke. G..	39
740.	Græd ej, trøster Jesu Stemme. S....	118
676.	Gud Faders runde, milde. (L.) G....	72
741.	Gud Faders Søn gif hjem. (E.) G...	119
771.	Gud Fader god i Himmerig. G.....	138
681.	Gud Helligaand, o kom. (E.) G.	76
682.	Gud Helligaand, opfyld. (L.) G.....	77
674.	Gud Helligaand, vor Trøstermand. G.	70
755.	Gud Herren saae til Jorden ned. G..	128
607.	Guds Engle i Flok. G.	24
577.	Gud skal alting mage. (L.) Br.....	5
631.	Guds Søn jeg ser. S.....	42

H.

731.	Han som paa Jorden bejler. G... ..	111
768.	Har Sorg og Frygt. S.	136
690.	Helgen her og Helgen hisjet. (E.) G.	82

Nr.		Side.
668.	Helligaanden trindt paa Jord. G.	66
683.	Helligaand, hør hvad vi bede. (E.) G.	77
673.	Helligaand, vor Sorg du slukke. (E.) G.	70
713.	Herre, hvor skal vi gaa hen. G.	100
616.	Herre, mod dit Lys jeg. S.	31
698.	Herren han har besøgt. G.	89
703.	Herrens Røst var over Vandet. G.	93
758.	Herrens Røst, som aldrig brister. (Br.) G.	131
729.	Herrens Benner ingen Sinde. S. Sør- ring	110
634.	Her ser jeg da et Lam. (L.) Br.	44
636.	Hil dig, Frelser og Forsøner. (L.) G. ..	45
702.	Himlene, Herre, fortælle. (S. 19) G. ..	92
605.	Himlens Morgenrøde. G.	23
753.	Hjærte, lad dig ej indbilde. (L.) Br. .	127
619.	Hos dig, o Jesus, sent. Id.	33
779.	Hos Gud er idel Glæde. N. B.	145
734.	Huset, som Gud har bygt. G.	113
814.	Hvad er det godt at lande. Br.	169
651.	Hvad er dog Paaske sød. Br.	54
802.	Hvad est du dog skjøn. Br.	161
815.	Hvem der smile kan ad Døden. G.	170
783.	Hvem skal jeg klage. St.	148
588.	Hvilestunden er i Vente. R.	12
632.	Hvor er Lammet. G.	42
721.	Hvorledes skal jeg møde. (L.) Br.	105
700.	Hvor liflig og hvor yndig. (L.) Br.	91
642.	Hvo vil mig anklage. Br.	50
725.	Hyggelig, rolig. (S. 84). G.	108
662.	Højtidsdagen, Højtidsgangen. (L.) G. .	62
652.	Hører I, som græde. Br.	55
655.	Hørt det har jeg, han. S.	58

I.

Nr.		Side.
684.	J al sin Glans. G.	77
754.	J arme Syndre, op. (L.) Br.	128
809.	J denne Verdens. (Svensk.) Pd.	164
739.	J Dødens Stund tænk. (Isl.) G.	116
765.	J Gry og i Kvæld. gl. Rim.	134
800.	J Jesus søger jeg min Fred. L.	159
693.	J mørkest Fængsel er. J.	84
615.	J Nazaret i trange Aar. G.	29
629.	Jud i Haven Jesus gif. (L.) G.	40
578.	J Underværkers Land. J.	6
808.	J Verden er der Suk. Af Monrads Sbg.	164
712.	Jeg arme Synder. (L.) S. Jonæson .	99
590.	Jeg er træt og gaar. (L.) R. Arentzen	13
710.	Jeg glæder mig, o Jesus. R.	97
810.	Jeg lever og veed, hvor længe. J.	165
596.	Jeg veed en Art. H. Albertsen.	17
691.	Jeg veed et evig Himmerig. St.	83
764.	Jeg venter dig, Herre, gl. Rim.	134
714.	Jeg vil ej søge Skjul. Timm.	101
748.	Jeg vil mig Herren love. H. Tho= mission.	123
799.	Jesum, Jesum, Jesum. (L.) Br.	159
716.	Jesus Kristus er tilstede. (L.) F. L. Mynster.	102
599.	Jesus Kristus, Frelsermanden. G.	19
640.	Jesus, dine dybe Bunder. (L.) G.	48
597.	Jesus er Navnet mageløst. G.	18
598.	Jesus! Frelser og Befrier. G.	18
646.	Jesus, gør det for din Pine. R.	51
584.	Jesus, Herre, paa dit Ord. Liebenberg	10

Nr.		Side.
657.	Jesús, himmelfaren. G.	59
709.	Jesús kalder ad de smaa, G.	97
797.	Jesús, kom dog nær til mig. (L.) D. Svendfen.	157
602.	Juleaften, du er skjøn. G.	21

K.

606.	Kimer, I Klokker. G.	23
591.	Kirkeklokke, ej til. G.	14
687.	Kirken er som Himmerige. G.	80
803.	Kjærlighed fra Gud. I. Schørring ...	161
671.	Kjærligheds og Sandheds Aand. (L.) G.	69
759.	Klynke og klage. G.	131
618.	Kom, følg i Aanden med. G.	32
675.	Kom, Gud Faders Aand. G.	71
669.	Kom, Gud Helligaand, kom brat. (L.) G.	67
612.	Kom, lad os nu paa Børnevis. (Svensk) I. Mf.	27
660.	Kommer, Sjæle dyrefjæbte. (Angels.) G.	61
678.	Kom, Regn af det høje. (L.) Br.	73
672.	Kom, Sandheds Aand. K.	69
667.	Kraften fra det høje. G.	66
699.	Kristne, som har Frelse fundet. I. Mf.	90
624.	Kvindelil, din Tro er stor. G.	37

L.

620.	Lad bruse Storm. I.	34
608.	Lad det klinge sødt i Sky, (L.) G. ...	24
774.	Lad vaje højt vort Kongeslag. (L.) G. .	141
576.	Lille Guds Barn. G.	4

Nr.	Side.
715. Litaniet	101
600. Lov og Tak og evig Ere. G.	20
656. Luf Dine op, al Kristenhed. G.	58
749. Lyksalig den, som ndmygt. B.	124
592. Lyksalig, lyksalig hver Sjæl. G.	14
654. Lyse Morgen er oprunden. S.	57
762. Lær mig, Jesus, at erindre. R.	133
645. Lær os, Frelser, Livets Væld. (L.) G.	51

M.

780. Maa jeg sørge, maa jeg klage. S.	146
661. Manden i Muld. G.	62
730. Med Amen slutte vi. N. B.	111
626. Med Straalekrans. G.	38
686. Midt iblandt os er Guds Rige. G.	79
784. Mig rinder saa mange Tanker i Hu. St.	149
807. Min Død er mig til gode. Br.	163
647. Min Jesus, lad mit Hjærte. (gl. S.).	52
706. Min Mund og mit Hjærte. G.	95
782. Mit Hjærte gjøres mig. St.	147
585. Morgenstund har Guld. G.	10
719. Mæt min Sjæl, o Jesus sød. (gl. S.) G.	104

N.

769. Naar Falskhed borger. S.	137
643. Nej, det er ej saa let. Br.	50

O.

574. O at jeg havde tusend. (L.) Br.	2
695. O Kristelighed, du skjænker. G.	86
635. O du Guds Lam. (L.) G.	45
579. O Fader god af Evighed. (gl. S.) G.	6

Nr.		Side.
746.	D giver Lyd, I Folk. Br.	121
603.	D Glæde uden Lige. Kampmann.	22
816.	D Gud ske Lov, jeg skal ej dø. (St.) G.	170 170
778.	D Gud ske Lov, det hjem ad gaar. J. Mf.	144 144
679.	D Helligaand, med Raadens Haand. Wgidius.	74 74
787.	D Helligaand, mit Hjærte. Br.	152
732.	D Herre god og Fre.ser from. P. C. Kierkegaard.	112 112
641.	D Hoved, højt forhaanet. (L.) Koft- gaard.	49 49
742.	D Jesus, giv os Hyrder. Schwarzkopf	119
756.	D Jesus, Troens dyre Skat. Br.	129
707.	D, lad din Aand nu. (E.) G.	96
623.	D mer end stærke Hovedsmand. R.	36
812.	Om Himmeriges Rige. (gl. S.) G. ..	167
757.	Op dog, Zion, ser du ej. G.	130
773.	Op, I kristne, rustet. (L.) Br.	140
628.	Op, Zion, at oplukke. R.	40
718.	Op sødeste Sang. J. Brinch.	104
767.	Op, vaag og bed. Br.	135

P.

688.	Paa Jerusaleem det ny. (L.) G.	81
720.	Paa Jesu Død og dyre Saar. Br. ...	105
650.	Paaftemorgen. G.	53

S.

781.	Saa skal da Mammon. Br.	147
745.	Saa skal dog Satans Rige. R.	120
663.	Sin Bogn gjør han af Skyer blaa. G.	62

Nr.		Side.
813.	Skal fri og frelst vi hist. Br.	168
589.	Solen sank bag Høj. B.	13
638.	Solen vel i sorte Klæder. H. Paulli .	47
805.	Som Dug paa slagne Enge. G.	162
648.	Som Foraarsjolen morgenrød. G. ...	52
726.	Som Hønen klukker. S.	190
791.	Som tørstige Hjort. (S. 42) G.	154
630.	Sove J, hvor kan J sove. R.	41
594.	Sov sødt, Barnlille. G.	15
659.	Stat op i Gry, min. (Dav. S.) G. .	60
653.	Stat op, o Sjæl. Wexels	56
664.	Stiftet Guds Søn har. G.	63
790.	Stille er min Sjæl. (L.) Br.	154
770.	Stol du kun paa dit. G.	137
593.	Søde Gud, din Englestjære. G.	15
613.	Søde Jesus, Julefyreste. R.	28
723.	Søndag er Vorherres Dag. G.	107

I.

775.	Taalmodighed behøves. (L.) Br.	142
743.	Til det Guds Ord, der. G.	119
738.	Til dit Hus med Takkesang. (efter Svensk). Pd.	116
658.	Til Faderen. R B.	59
722.	Til Zion drager Kristus. B.	106
705.	Trods Længselens Smerte. G.	94
696.	Tusend Aar stod Kristi. G.	87
811.	Tænk, naar engang. Wexels	166

II.

756.	Uforsagt, vær paa Vagt. Agerbek.	135
750.	Under dine Fingers Skygge. Timm ..	125

Nr.		Side.
637.	Under Korset stod. (L.) G.	46
752.	Urolige Hjerte. G.	126

B.

586.	Baagn, og bryd. S.	11
583.	Baagn op, og flaa paa. R.	9
744.	Var Gud ej med os. (Davids S. 124) G.	120
666.	Var S ikke Galiaer. G.	65
727.	Befiguelse, al Jordens Larv. G.	109
747.	Vend om, vend om. S.	122
610.	Benner, sagde Guds Engel. G.	25
685.	Vidunderligst af alt paa. G.	78
793.	Vil Verdens Børn. R.	156
737.	Vi ønske vor Brudgom (efter Eversf) Pd.	115
644.	Vor Frelser, du som døde. G.	57
717.	Vor Frelser, ved dit Raadebord. (E.) G.	103
614.	Vor Herre han er en Konge. G.	29
794.	Var stille, Hjerte. C. S. Brandt.	157

Forfatterne.

Hvor Forfatterens Navn i foranstaaende Register ikke er skrevet helt ud, betegner:

B.—C. S. Boye; Br.—S. C. Brorson; N.
 B.—Nordal Brun; E.—Engelst; G.—Grundtvig;
 Gr.—Græst; J.—Jugemann; J. Mf.—Jndre
 Missions=Forenings Salmebog; K.—Kingo; L.
 —Latinst; Ld.—Landstad; St.—S. Chr. Sthen;
 T.—Tyft.

1871

Dear Sir,
I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 14th inst. in relation to the above named matter. I am sorry to hear that you are unable to pay the amount due on the account of the above named party. I have no objection to your making arrangements with the party to whom the account is due, but I must be satisfied that the amount is paid before I can issue a receipt for the same. I am, Sir, very respectfully,
Yours truly,
J. W. [Name]

